

นัยปก

● จริงจัง ตามพอ

ประชาธิปไตยใหม่...!!!

นวัตกรรมวิเศษของโลก

ประชาธิปไตยทั้ง
ระบอบเก่าที่มีมา
ล้วนอยู่อย่างโลกียา
ยังมีใช้สัจจะชี้
การเมืองเรื่องรับใช้
คนกิเลสน้อยจึงจะ
เพราะไม่ใช่สมรรถนะ
อีกสุขสรรเสริญแล้ว

นักบริหาร กร่างจิสู้
นักบริการ แถมทาน
นักผลิต จิตบุญหาญ
นักมวย ชาวพุทธไซ้
การเมืองจักเจ็ดจำ

เป็นประชาธิปไตย
เกิดเศรษฐกิจเกินไกล
โลกไม่เคยมีแม่

เป็นประชาธิปไตยพร้อม
เต็มจระณะวิชา
สาราณียะ ๖ พา
วรรณะ ๙ มาแก้

เป็นประชาธิปไตยแท้
เพราะศึกษาวิญญาณ
ลดละโลกธรรมสาม
ไทยปมีวันแพ้

โลกา
ตราบนี่
ถ้วนทั่ว
เรื่อง**แท้**การเมือง
เสียสละ
เหมาะ**แท้**
แลกลาภ ยศเลย
ลดแล้วตามธรรม
ทำงาน
ถนัดให้
हितประโยชน์
ใช้**แท้**นักการเมือง
ในไทย

ใหม่แท้
สาธารณโภค
ชาตินี้คงเห็น
ปัญญา
พุทธ**แท้**
สุขสู่ สันติแล
ชาติไร้ปัญหา
ใจหาญ
พุทธ**แท้**
เสริมชาติ โขติเฮย
พุทธ**แท้**ไทยพิชัย.

(สไมย์ จำปาแพง ๒ เม.ย. ๒๕๕๒)

มี คนมองกันว่า เพราะอาศัยความเป็น
เด็กนอก ทำให้นายกฯอภิสิทธิ์ ตอบโต้
นักข่าวต่างประเทศได้คล่องตัวกว่า อดีต
นายกฯ ทักษิณ ซึ่งกลายเป็นคนพูดอังกฤษ
แบบติดอ่าง ตะกุกตะกัก เหมือนมีอะไรติดคอ
จุดสำคัญคงไม่ใช่ได้เปรียบกันตรงที่ภาษา
แต่น่าจะอยู่ที่ใครมีความจริงมากกว่ากัน ?
ใครกำลังทำเพื่อ “ให้” แก่บ้านเมือง หรือใคร
กำลังทำเพื่อ “เอา” จากบ้านเมือง ต่างหาก ?
คนที่มีจิตคิดจะ “ให้” ย่อมตอบได้ชัดเจนกว่า
มีน้ำหนักรกว่า คนที่คิดจะ “เอา” อยู่แล้ว

และคงไม่มีการปราบจลาจลที่ไหนในโลก
ที่เจ้าหน้าที่บ้านเมืองใช้ความอดทน อดกลั้น
มากเท่านี้ เพื่อรักษาชีวิตประชาชน ซึ่งเป็น
พี่น้องคนไทยด้วยกัน ปกติตามมาตรฐาน
สากลนั้น ถ้ากรูเข้ามาเพื่อทำร้ายผู้นำ ต้องยิง
กันก่อนแล้ว คงไม่มีใครปล่อยให้เลขาธิการ
นายกฯ โดนยิงจนซีโครงหักและตัวนายกฯ เอง
เฉียดฉิวถึง ๒ ครั้ง ๒ หนด้วยกัน ถึงกระนั้น
รัฐบาลก็ยังจัดรถบัสส่งพี่น้องที่หลงผิดเหล่านี้
กลับไปบ้านเรือนอย่างเรียบร้อย

**การแก้ปัญหาด้วยสันติวิธีนับเป็นชัยชนะ
ที่แท้จริงของประเทศไทย** ด้วยคุณธรรมที่
ไม่โลภ-ไม่โกรธ-ไม่หลงของทุกๆ ฝ่าย ทำให้
ไทยพ้นเหตุการณ์นองเลือดมาได้หลายต่อ
หลายครั้ง **แม้แต่วิกฤติเศรษฐกิจขณะนี้ เพียง
แค่มิเศรษฐกิจพอเพียงของในหลวง ที่มี
รากฐานมาจากคุณธรรม “สันโดษ” ใน
พระพุทธศาสนา เพียงเท่านั้นไทยก็รอด
ได้แล้ว**

ไทยน่าจะรุ่งเรืองไปได้ไกลกว่านี้ หากได้
ศึกษาเรียนรู้ในพุทธแท้ๆ (โลกุตระ) ที่จะทำให้
**การเมืองเป็นเรื่องของการเสียสละ และ
การทำเพื่อบ้านเพื่อเมืองจริงๆ** นั่นคือ
ประชาธิปไตยแท้ที่ให้ประชาชนได้พบกับอำนาจ
ที่ยิ่งใหญ่ในตน หลุดพ้นจากอำนาจครอบงำ
ใดๆ เป็น “ไท-ไชโยๆ”

๒

จาก “คนบ้านนอก” ประจำเมืองกาญจน์ ผมแปรสภาพตัวเองเป็น “คนบ้านนอกสัญจร” สัญจรไปจังหวัดต่างๆ เกือบทุกอาทิตย์ ไปร่วมสังสรรค์พันธมิตร ซึ่งตั้งชื่อจนเป็นภาษาฝรั่งปนไทยว่า “คอนเสิร์ตการเมือง” มีทั้งการพูดคุยบนเวที และการแสดงดนตรี ตั้งแต่ป้ายๆ จนตึกตื้นเลยเที่ยงคืน ถ่ายทอดโทรทัศน์ทั้งในประเทศและต่างประเทศ

ผมบอกกับแกนนำคนอื่น ๆ ว่า ผมทำอะไรบางอย่างไม่เหมือนใคร ก็อย่าถือสาผม เช่นผมตั้งกฎบังคับตัวเองตั้งแต่ตอนเป็นนักการเมือง (เมื่อเกือบ ๒๐ ปีมาแล้ว) จนถึงปัจจุบันว่า ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ ผมจะไม่ขึ้นเครื่องบินเพราะค่าตัวเครื่องบินแพงมากเกินไป นั่งคนเดียวค่าตัวเท่ากับค่าน้ำมันรถตู้ ๑ คันไปกันได้ถึง ๑๐ คน

ไปงาน คอนเสิร์ตการเมืองที่สมุย และภูเก็ต ผมนั่งรถยนต์ตลอด ส่วนการไปอเมริกาคราวที่แล้วจำเป็นต้องนั่งเครื่องบินเท่านั้น การเดินทางโดยรถยนต์ ผมมีโอกาสแวะเยี่ยมมวลหมู่สมาชิกกองทัพธรรม และพันธมิตรซึ่งกระจายกันอยู่ในจังหวัดต่างๆ เป็นการให้กำลังใจซึ่งกันและกันไปในตัว

กรณีการลอบยิงคุณสนธิ ทำให้ใครต่อใครเป็นห่วงแกนนำพันธมิตรรายอื่นๆ รวมทั้งผมด้วย หลายคนแนะนำว่าถึงเวลาต้องเปลี่ยนพาหนะมาใช้เครื่องบินแล้วเพราะปลอดภัยกว่า ผมก็ยังขอทำอย่างเดิมเพราะเมื่อถึงคราวตายก็ตายทั้งนั้น แต่ก็มีระมัดระวังตัวเองบ้างไม่ประมาท จะอ้างว่ารอดตายมาแล้วหลายครั้งก็ไม่ได้ จะเคยรอดมาก็ครั้งไม่ใช่หลักประกันว่าจะรอดไปเรื่อยๆ นี้

คุณสนธิเป็นหลักของสถานีโทรทัศน์เอเอสทีวี เมื่อมาประสบอุบัติเหตุใกล้สิ้นเดือน (เมษายน) “โทรทัศน์ของประชาชน” ถูกกระทบอย่างหนัก ผมจึงต้องออกมาขอความช่วยเหลือเพื่อขอรับบริจาคเงินอีกครั้งหนึ่ง และมั่นใจว่าเมื่อผ่านช่วงนี้แล้ว เอเอสทีวียืนได้ด้วยตัวเองอย่างแน่นอน

วันที่คุณสนธิและพันธมิตร รวม ๒๑ คนไปให้ปากคำกับตำรวจ คุณสนธิบอกผมว่าเอเอสทีวีจะขายปุ๋ยอินทรีย์ตามที่ผมแนะไว้ก่อนแล้ว เมื่อมาเจอกับสถานการณ์เช่นนี้ ขณะนอนอยู่ในโรงพยาบาล คุณสนธิจึงมอบหมายให้ลูกน้องรับหารีหรือกับผม เราได้ประชุมกันแล้ว ปุ๋ยอินทรีย์ตราเอเอสทีวีจะเริ่มขายเดือนมิถุนายน แน่นอน ท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” ที่สนใจ เตรียมสนับสนุนได้แล้วครับ

ขณะนี้การปรับปรุงการเมืองให้มีประชาธิปไตยใหม่ยังไม่ลงตัว ซึ่งนับวันจะมีการเรียกร้องมากขึ้นเพราะ ประชาธิปไตยใหม่...!!! (นวัตกรรมพิเศษของโลก) ๒

12

บ้านปานาดอย

“...แสดงว่า (พ.ต.ท.) ทักษิณ ไม่เคารพสักการะพระมหากษัตริย์และจงใจหมิ่นประมาทพระมหากษัตริย์อันเป็นความผิดต่อความมั่นคงของรัฐ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๒...”

18

สี่สันชีวิต

“เอ็งเป็นหลานข้า ใช้ นามสกุลข้า เอ็งอย่าไปโกงเขา” ประกาศิตของปู่...ชาวนาเต็มขั้น ต่อหลานชาย ตอนไปขอเงิน ๑,๖๐๐ บาท เตรียมตัวสอบเข้า เตรียมนายร้อย...และส่งผลให้ “ทุกชั้นตอนของชีวิตถูกหล่อหลอม ทุจริตสักบาทไม่เคยทำ”

30

ราคาของความโลภ

เศรษฐกิจของสหรัฐฯ ขยายตัวอย่างมากจนมีคำพูดนี้ในสหรัฐฯ ว่า “ความโลภเป็นสิ่งดี” (greed is good) อย่างไรก็ตามชาวยุโรปเรียกวิถีเศรษฐกิจของสหรัฐฯ นี้ว่า “ทุนนิยมคาวบอย” (cowboy capitalism) หรือ “ผู้ชนะได้หมด”

แต่ในที่สุดทุนนิยมคาวบอยก็ล่มสลายและมีทีท่าว่าจะฉุดกระชากให้เศรษฐกิจของทั้งโลกต้องตกต่ำไปด้วยอย่างแน่นอน

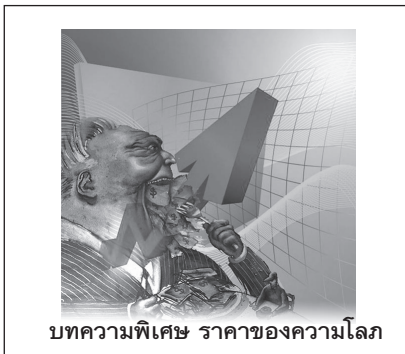
เอโกปี หุควา พุธา โทคิ พุธาปี หุควา เอโก โทคิ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่ง

บ้านป่านาดอย

สีสันชีวิต
ปรีชา เอี่ยมสุพรรณ

บทความพิเศษ ราคาของควมโล

1	นัยปก:ประชาธิปไตยใหม่...!!! (นวัตกรรมพิเศษของโลก)	จริงจัง ตามพ่อ
2	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
4	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
6	สมเด็จพระบวรมหิตลราชสมภาร
พระองค์ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ	ทศพนธ์ นรทัศน์
12	บ้านป่านาดอย	จำลอง
18	สีสันชีวิต (พลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ)	ทิม สมอ.
24	ข้าพเจ้าคิดอะไร	สมณะโพธิรักษ์
29	การ์ตูน	วิสูตร
30	บทความพิเศษ (ราคาของความโล)	ทิมลวทัศน์ ชูโต
34	คินวิญญูญานความรักให้แผ่นดิน	ระพี สาคริก
39	เวทีความคิด	นายนอก ทำเนียบ
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสภสลด	สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์
42	ชีวิตนี้มีปัญหา	สมณะโพธิรักษ์
52	พุทธศาสตร์การเมือง	ฉวมพุทท
56	กำปั้นทุบดิน (ประชาธิปไตยใหม่ ในวิถีธรรมธิปไตย)	ดั่งนั้น วิมุตตินันท
60	คิดคนละชั่ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
64	ขาดทันทยุค	ฉวมพุทท
68	ฝุ่นฟ้าฝักฝัน	พอด เทพสุรินทร์
70	ธรรมะช่วยหยุดยั้งโลกร้อนได้อย่างไร	ส.ศิริรักษ์
73	ประสบการณ์ได้ร่มสัมมาสิกขา	ฟ้าสา
76	กตึกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ กองรับใช้บรรณภาพ สุนัย เศรษฐบุญสร้าง สมพงษ์ ฝั่งเจริญจิตต์ สงกรานต์ ภาคโชคดี
 แชนดิน เลิศบุญย์ อำนาจ อินทสร น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง รินธรรม อโศกตระกูล น้อมนบ ปัฐยาวัต
 กองรับใช้ศิลปกรรม พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์ ดำนานไท ธาณี แสงศิลป์ เดือนหงาย วิสูตร นวพันธุ์ ดินหิน รักพงษ์โสภ
 กองรับใช้ธุรการ ศีลสนิท น้อยอินดีะ สุเสรี สีประเสริฐ ดอกบัวน้อย นาวานุญนิยม ปีกฟ้า เกาประเสริฐ
 ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา ศีลสนิท น้อยอินดีะ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕, ๐-๒๓๗๔-๕๒๓๐
 จัดจำหน่าย กลั่นแก่น ๖๔๕ ซอยนวมินทร์ ๔๕ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕ พิมพ์ที่ บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๘๕๑๑
 อีเมล roj1941@gmail.com, farinkwan@yahoo.com

อัตราค่าสมาชิก ๒ ปี ๒๕ ฉบับ ๕๐๐ บาท / ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์ สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดีะ
 ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๕ สำนักพิมพ์กลั่นแก่น ๖๔๕ ซ.นวมินทร์ ๔๕ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ หรือโอนเงินผ่านบัญชี
 ออมทรัพย์ ธนาคารกรุงไทย สาขากนนวนวมินทร์ บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดีะ เลขที่ ๐๕๗/๑-๔๔๗๐๕-๘ ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

เหมือน-ต่าง

ในฐานะที่เคยเป็นตำรวจเหมือนกับ พ.ต.ท.ทักษิณ ยศเท่ากัน ลาออกจาก ราชการเหมือนกัน เคยเป็น ส.ส. เหมือนกัน แต่ชีวิตคุณทศเกษมดีลังกามาเข้าวัดเข้าวา มีหน้าเข้ามาเข้าวัดที่คณะสงฆ์และสังฆม ไม่ยอมรับเสียอีก ไม่เข้าใจว่าทำไมคุณจึง หลงทางชีวิตถึงขนาดนี้ เคยอ่านข้อเขียน ของคุณในเรคคิตอะไรที่เพื่อนบ้านเป็นสมาชิก เห็นว่าก็ไม่ใช่คนโง่เขลา ส่วน พ.ต.ท.ทักษิณ ก็ไปอีกแบบหนึ่ง

- ตำรวจ เกษียณ กทม.

๔ นั้นนะซี“เห็นว่กัไม่ไ้คนโง่เขลาเบา ปัญญา” แต่ทำไ้จิงหลงทางชีวิตถึงขนาดนี้ ขอไ้ความสั้นๆ ว่า แม้เป็น พ.ต.ท.เหมือนกัน แต่กรรมเป็นอันทำจำเพาะตนต่างกัน วิบาก ที่เป็นพลังขับเคลื่อนชีวิตจึงต่างกัน ชีวิตไป คนละแควตามการศึกษาอบรมบ่มเพาะศีล สมาธิ ปัญญา ฯลฯ พ.ต.ท.ทักษิณ เป็นสาย ตรงจาก ร.ร.นายร้อยตำรวจ รับราชการ พร้อมสั่งสมประสบการณ์วิชาชีพอื่นด้วย ส่วนผมจบรัฐศาสตร์ จุฬาฯ และหลักสูตร อบรม ๖ เดือนที่ ร.ร.นายร้อยตำรวจ ยึด อาชีพตำรวจเต็มตัว ไม่เ้โกไปทำอาชีพรอง ขอให้ดูคำพิพากษากฎีกาคดีแพ่ง เรื่องตัวเงิน (เช้ค) ซึ่ง พ.ต.ท.ทักษิณ (ยศขณะนั้น) เป็น จำเลยที่ ๒ ติดตามข้อมูลในคนปลายซอย ของ “เปลว สีเงิน” ไทยโพสต์รายวัน ฉบับ วันที่ ๑๖-๓-๕๒ ส่วนที่เคยเป็น ส.ส. เหมือนกันนั้นก็ถือกำเนิดทางการเมืองและ ก้าว่างต่างกันลิบ พ.ต.ท.ทักษิณ ก้าว กระโดดไปโลดถึงตำแหน่งนายกฯ และ ตำแหน่งนักโทษชายในที่สุด วันที่ผมอำลา ชีวิตตำรวจทั้งครอบครัวมีเงินแค่๓,๐๐๐บาท

ได้เป็น ส.ส.ก็ด้วยน้ำพักน้ำแรง มิใช่เงิน เหตุที่ชีวิตผกผันขนาดนี้มีใช่ขับเคลื่อนชีวิต โดยประมาทขาดสติหรือกร้บ แต่เจตนา เต็มร้อยฟันฝ่ากระแสสังคมมุ่งหน้าเข้า สันตือโคก อุทิศตนใช้หนี้แผ่นดิน มั่นใจว่า ที่นี้คือวัดของพุทธ มีพระ (สงฆ์) ของพุทธ ไม่ผิดเพี้ยนธรรมวินัย ส่วน พ.ต.ท.ทักษิณ จะโลดโผนไปไหนก็ช่างเถอะ กรรมนี้มีผล ไม่อาจหลีกเลี่ยงพ้นกฎแห่งกรรมได้หรือกร้บ

บ้าน (เมือง) - (การ) เมือง

บ้านเมืองวุ่นวายไม่รู้จัก ลั่นเลื้อเหลืออง กู้ชาติก็เจอเลื้อแดงทวงอำนาจคืน นักการ เมือง ตำรวจ ทหาร ข้าราชการใหญ่น้อย อมพะนำ ไม่แสดงจุดยืนชัดเจน ช่างรักนวล สงวนตัวดีเหลือเกิน ขนาดสถาบันองคมนตรี ถูกย้ายแบบตีวัวกระทบคราด ก็ยังเฉยเมย ซื่อบื้อกันอยู่ได้ ดาหน้าอ้างสูตรเดียวกันว่า เป็นเรื่องการเมือง ต้องวางตัวเป็นกลาง โธ่เอ๊ย ประเทศไทย นี่หรือข้าราชการใน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

- ลูกจิ้น รักชาติ สำเพ็ง

๔ ที่วางเฉยกันอยู่นั้น มิได้จิงใจ ทอดทิ้งบ้านเมืองหรือกร แต่เพราะขลาด ไม่อาจหาญและเกินสติปัญญาเข้าใจได้ว่า บ้านเมืองกับการเมืองนั้น ที่จิงก็เปรียบ ดั่งแฝดสยามตัวติดกัน เส้นเลือดหล่อเลี้ยง ชีวิตเส้นเดียวกัน การเมืองกับการปกครอง แยกกันไม่ออกฉันใด การปกครองกับ บ้านเมืองก็แยกกันไม่ออกฉันนั้น ยามบ้าน- เมืองเกิดเหตุวิกฤตจนถึงขั้นไม่อาจใช้ อำนาจอันชอบธรรมปกครองบ้านเมืองได้ ตามปกติ หากข้าราชการในพระบาทสมเด็จพระ

จากผู้อ่าน

e-mail:roj1941@gmail.com

พระเจ้าอยู่หัว ชาติสำนักปกป้องชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เพราะสติแตกปัญญาคุณ อยู่ใต้เปือกตม หลงคิดว่าเป็นเรื่องการเมือง ต้องวางตัวเป็นกลาง ทั้งที่วางตัวเป็นกลาง คือรักษาความเป็นธรรม เมื่อคิดอ่านได้แค่นี้ ยังบังอาจตากหน้าแบกยศเต็มบ่าเหยียด ตราเต็มอกรกแผ่นดินอยู่ได้ ไม่อดสูใจก็ อายฟ้าดินบ้างเถิดหนอที่กตัญญูทอดทิ้ง แผ่นดิน ก็ยังดีที่ทหารเล่นบทบาทดีขึ้นมาได้บ้างตอนปิดท้าย ส่วนนักการเมืองอาชีพ นะหรือ ก็เป็นได้แค่นักกาน (ลิดรอน) เมือง รอเวลาหาจังหวะกัศกร้อนบ้านเมืองไปเรื่อยๆ พันธุ์แท้ใจถึงทำชนทุกเวทีแบบรัฐมนตรีกษิต หายากครับ

เนืองอก

ดูทีวี ไม่ว่าจะฟรีทีวี เอเอสทีวี แม้ทีวีชาว อโศกที่ว่าแจ่มแล้วหรือทีวีดาวเทียมช่องไหนๆ รวมทั้งสถานีวิทยุทั่วไป หงุดหงิดกับภาษาไทย รุงรังด้วยคำ เรื่องของ ใน เรื่องของ ใน ส่วนของ คนที่พูดที่ใช้คำแบบนี้ไม่ใช่คนมีการศึกษาต่ำนะละ ระดับปริญญาทั้งนั้นเลย อาจารย์มหาวิทยาลัยก็มี จะเรียกว่าเป็น วิวัฒนาการของภาษาก็ใช่ที่ ถ้าเรียกว่า หายนการจะเข้าที่กว่า

- ครูไทย ครูครี ชลบุรี

☞ ข้อใจคำในเรื่องของการมขาน

คนนิยมสืบสานสื่อความหมาย ใช้ทดแทนคำเรื่องกันมากมาย จนกลับกลายเป็นตำรับแปรตำรา

ในเรื่องของสิทธิมนุษยชน
ปฏิญญาสากลต้องรักษา
ในเรื่องของเสรีภาพปวงประชา
รัฐธรรมนูญต้องตราเป็นหลักการ

ในเรื่องของการถือศาสนา ต้องตามแต่ศรัทธาเห็นแก่นสาร ในเรื่องของทฤษฎีจิตวิญญาณ ก็แล้วแต่ปรัชญาของใครใคร่

ในเรื่องของภาษาไทยสมัยนี้ ช่างมากมีเนืองอกคำขานไข หากละเลยละเว้นให้เป็นไป ภาษาไทยจะวิบัติเกินประมาณ

ทำไมต้องในเรื่องของจนเลื่อนเปื้อน ใช้ภาษาคลาดเคลื่อนประทัดฐาน เพียงแต่เรื่องคำเดียวก็ได้การ ดัดจริตจะก้าน...ทำไมกัน

หลงระเรีงร้อยเรียงวิปริต พ่นมลพิษผ่านสื่อ...ไม่สร้างสรรค์ ไร้สำนึกอนุรักษสารสัมพันธ ไม่สำคัญคุณค่าภาษาไทย

หนักแผ่นดิน

เหตุการณ์วันแดงเดือดและบ้านเมือง เหมือนไร้อำนาจรัฐ เจ้าหน้าที่ไร้สมรรถภาพรักษาความสงบเรียบร้อยพิทักษ์สันติสุขให้แก่ประชาชน ในที่สุดประชาชนก็ ระดมกำลังปกป้องตัวเองตามยุทธกรรม ทุเรศที่สุด ถ้าทหารไม่ออกมาก็คงวุ่นวายหนักกว่านี้

- บัณฑิต มร. กทม.

☞ เจ้าหน้าที่มีอำนาจและหน้าที่ตามกฎหมายแต่มิได้ปฏิบัติตามอำนาจหน้าที่ นำละอายแก่ใจตนเองอย่างยิ่ง สมควร ถอดหัวโขนข้าราชการ และคืนสู่สถานะ ประชาชนธรรมดา

๗ บรรณาธิการ

๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒ วันฉัตรมงคล
 เป็นวันที่ระลึกพระราชพิธีบรม-
 ราชาภิเษกเป็นพระมหากษัตริย์
 รัชกาลที่ ๙ แห่งราชอาณาจักรไทย
 โดยสมบูรณ ของพระบาทสมเด็จพระ
 พระปรเมนทรมหาภูมิพลอดุลยเดช
 มหิตลาธิเบศรรามาธิบดี จักรีนฤพดินทร
 สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร ได้
 เสด็จขึ้นเถลิงถวัลยราชสมบัติ สืบต่อ
 จาก สมเด็จพระบรมเชษฐาธิราช
 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล
 เมื่อวันที่ ๙ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๘๙
 ในเวลานั้น ดำรงพระอิสริยยศเป็น
 “สมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช”
 เนื่องจากในเวลานั้น ยังมีได้ทรงผ่าน
 พระราชพิธีบรมราชาภิเษก

ทรงพระเจริญ

สมเด็จพระบรมบพิตรพระราชสมภาร พระองค์ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ

บทความพิเศษ

ทศพนธ์ นรทัศน์
 thossaphol@ictforall.org

จากนั้น พระองค์เสด็จพระราชดำเนินไปทรง
ศึกษาต่อ ณ มหาวิทยาลัยโลซาน ประเทศสวิด-
เซอร์แลนด์ จนเมื่อทรงบรรลุนิติภาวะแล้ว จึงได้
เสด็จนิวัตประเทศไทย รัฐบาลไทยในขณะนั้นได้
น้อมเกล้าน้อมกระหม่อม จัดงานพระราชพิธี
บรมราชาภิเษกถวายตามแบบอย่างโบราณราช-
ประเพณีขึ้น เมื่อวันที่ ๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๔๙๓
ณ พระที่นั่งไพศาลทักษิณ เถลิงพระปรมาภิไธย
ตามที่จารึกในพระสุพรรณบัฏว่า **พระบาทสมเด็จพระ
พระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหิตลาธิ-
เบศรามาธิบดี จักรีนฤพดินทร สยามมินทรา-
ธิราช บรมนาถบพิตร พระราชทานพระปฐม
บรมราชโองการว่า “เราจะครองแผ่นดินโดย
ธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”**
และยังมีพระราชดำรัสต่อมหาสมาคม ความ
ตอนหนึ่งว่า **“ข้าพเจ้าขอขอบใจที่มอบราชสมบัติ
ให้ ข้าพเจ้าจะทำทุกอย่างเพื่อประเทศชาติ
และเพื่อความผาสุกของประชาชนอย่างเต็ม
ความสามารถ ขอให้ท่านจงช่วยร่วมกันทำ
ดังกล่าว”** จากนั้นกำลังจะทรงพระดำเนินออก
จากมหาสมาคมนั้น ครั้นแล้วก็ทรงหันกลับมาใหม่
แล้วตรัสอย่างหนักแน่นว่า **“และด้วยใจสุจริต”**

ปวงพลสกนิกรชาวไทย จึงได้ถือเอาวันที่ ๕
พฤษภาคม ของทุกปีเป็นวันฉัตรมงคลรำลึก

ผู้เขียนได้อ่านบท ถวายอติเรก ถวายพระพร
ลาในการพระราชพิธี หรือ พิธีบำเพ็ญพระราชกุศล
ด้วยความรู้สึกจับใจยิ่งนัก จึงนำมาเรียบเรียงเป็น
บทความนี้ให้ทุกท่านได้ทราบด้วย

คำว่า **“ถวายอติเรก”** นั้นเป็นภาษาบาลี ส่วน
ภาษาไทยใช้ว่า **“ถวายพระพรลา”** โดยในการ
พระราชพิธี หรือ พิธีบำเพ็ญพระราชกุศล ที่พระ
บาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และสมเด็จพระนางเจ้าฯ
พระบรมราชินีนาถ เสด็จพระราชดำเนินไป
ประทับเป็นประธาน (หรือเสด็จพระราชดำเนินไป
พระองค์เดียว) เมื่อเสร็จพิธีสงฆ์แล้ว ก่อนพระ
สงฆ์จะลุกจากอาสนสงฆ์ ประธานสงฆ์ จะกล่าว
คำภาษาบาลีว่า

อติเรกะวัสสะสะตัง ชีวะตุ
อติเรกะวัสสะสะตัง ชีวะตุ
อติเรกะวัสสะสะตัง ชีวะตุ
ที่ฆายุกะ โหตุ อโรโค โหตุ
ที่ฆายุกะ โหตุ อโรโค โหตุ
สุขีโต โหตุ ปรมินทมหาราชชา
ลิตฺธิกัมมัง ลิตฺธิกัจจัง ลิตฺธิลาโก ชโย นิจัจัง
ปรมินทมหาราชชะ วรฺสสะ ราชินิยา สห ภวตุ
ลััพพะทา

ขอถวายพระพร

และ รองประธานสงฆ์ จะกล่าวคำภาษาไทย
ว่า

ขอถวายพระพร เจริญพระราชสิริสวัสดิ์
พิพัฒน์มงคล พระชนมสุขทุกประการ จงมีแต่
สมเด็จพระบพิตรพระราชสมภาร พระองค์ผู้ทรง
พระคุณอันประเสริฐ เวลานี้สมควรแล้ว พระ
ภิกษุทั้งหลาย (อาตมภาพ-ในกรณีที่มีพระภิกษุรูป
เดียว เช่น การถวายพระธรรมเทศนา) ขอถวาย
พระพรลา แต่สมเด็จพระบพิตรพระราชสมภาร
พระองค์ผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ ขอถวายพระพร
คำถวายอติเรก ดังกล่าวมาข้างต้น แปลความ
หมายได้ว่า

ขอถวายพระพรแต่ พระบาทสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัว

ขอให้มีความสุขพระชนมพรรษาเกิน ๑๐๐ พรรษา

ขอพระชนมพรรษายั่งยืนนาน

ขอพระองค์ทรงปราศจากโรค

ขอพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรง
ประสบแต่ความสุข

ขอความสำเร็จแห่งการงาน ความสำเร็จ
แห่งพระราชกรณียกิจ ลาก ชัยชนะ เป็นนิจ จงมี
แต่พระมหाराชเจ้าผู้ทรงพระคุณอันประเสริฐ
ตลอดกาล ทุกเมื่อ เทอญ

(คำถวายอติเรก เมื่อ พระบาทสมเด็จพระเจ้า
อยู่หัว เสด็จพระราชดำเนินไปพระองค์เดียว ใช้ว่า
“ปรมินทรมหาราชวรสุส ภวตุ สัพพะทา” ถ้า
สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ เสด็จ

พระราชดำเนิรไปพระองค์เดียว ใช้ว่า “ลิริกิตติ
บรมราชินยา ภวตุ สัพพทา”)

นับเป็นเวลา ๕๙ ปี พอดีที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองสิริราชสมบัตินับแต่วันที่ทรงบรมราชาภิเษกที่ทรงอุทิศพระอุตสาหะทั้งมวลในการครองแผ่นดินโดยธรรม ตามหลัก**ทศพิธราชธรรม** อันเป็นราชธรรม ๑๐ ประการ (ทาน ศีล บริจาค ความซื่อตรง ความอ่อนโยน ความเพียร ความไม่โกรธ ความไม่เบียดเบียน ความอดทน และความเที่ยงธรรม) เพื่อยังประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยามโดยแท้ แม้วันนี้ พระองค์ท่านจะทรงเจริญพระชนมายุมากแล้ว แต่หาได้ทรงพระเกษมสำราญไม่ ด้วยประชาชนชาวไทยได้แบ่งแยกออกเป็นฝักเป็นฝ่ายอย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อน

บทถวายพระพรนี้ จึงเป็นบทถวายพระพรที่พลกนิกรชาวไทยล้วนปรารถนาให้ลัมฤทธิผลเช่นนั้น สมดังพระราชกรณียกิจที่ได้ทรงบำเพ็ญเพื่อประโยชน์สุขของชนชาวไทยและราชอาณาจักรไทย ตลอดระยะเวลาอันยาวนานที่ผ่านมา

มีผู้กล่าวไว้ว่า **แผ่นดินไทยเรานี้ แลกมาด้วยเลือดด้วยเนื้อของพระบูรพมหากษัตริยาธิราชเจ้าตั้งแต่สมัยสุโขทัย อยุธยา ธนบุรี และรัตนโกสินทร์ สมควรที่ชาวไทยทุกคนควรจะได้สำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ ยึดมั่นในคำสอนและแบบอย่างอันงดงามที่ได้ทรงปฏิบัติเพื่อประโยชน์สุขของพลกนิกรชาวไทยและประเทศชาติ**

ศูนย์การเรี่ยนรู้ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงภาคเหนือ (www.northernstudy.org) ได้กล่าวถึงแนวปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง คำสอนที่ได้พระราชทานไว้เพื่อเป็นทางรอดแก่ประชาชนชาวไทย ภายหลังจากเกิดวิกฤติเศรษฐกิจเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๐ เพื่อเป็นแนวทางการแก้ไขเศรษฐกิจของประเทศไทย ให้ดำรงอยู่ได้อย่างมั่นคงและยั่งยืนในกระแสโลกาภิวัตน์และความเปลี่ยนแปลงต่าง

นับเป็นแนวทางที่ช่วยให้คนไทยได้รับผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจไม่รุนแรงนัก นอกจากภาคเกษตรกรรมแล้ว หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงยังสามารถนำไปประยุกต์ใช้ในภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการ รวมถึงในระดับตัวบุคคล

เศรษฐกิจพอเพียง เป็นปรัชญาชี้ถึงแนวการดำรงอยู่ และปฏิบัติตนของประชาชนในทุกระดับ ตั้งแต่ระดับครอบครัว ระดับชุมชนจนถึงระดับรัฐ ทั้งในการพัฒนาและบริหารประเทศให้ดำเนินไปในทางสายกลาง โดยเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจเพื่อให้ก้าวทันต่อโลกยุคโลกาภิวัตน์ ความพอเพียง หมายถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล รวมถึงความจำเป็นที่จะต้องมีระบบภูมิคุ้มกันในตัวที่ดี พอสมควร ต่อการมีผลกระทบใดๆ อันเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งภายนอก และภายใน ทั้งนี้จะต้องอาศัยความรอบรู้ ความรอบคอบ และความระมัดระวังอย่างยิ่ง ในการนำวิชาการต่างๆ มาใช้ในการวางแผน และการดำเนินการทุกขั้นตอน และขณะเดียวกันจะต้องเสริมสร้างพื้นฐานจิตใจของคนในชาติ โดยเฉพาะเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล กษัตริย์ และนักธุรกิจในทุกระดับให้มีสำนึกในคุณธรรม ความซื่อสัตย์สุจริต และให้มีความรอบรู้ที่เหมาะสม ดำเนินชีวิต ด้วยความอดทน ความเพียร มีสติ ปัญญา และความรอบคอบ เพื่อให้สมดุล และพร้อมต่อการรองรับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และกว้างขวางทั้งด้านวัตถุ สิ่งแวดล้อม และวัฒนธรรมจากโลกภายนอกได้เป็นอย่างดี

หลักแนวคิดของเศรษฐกิจพอเพียง

การพัฒนาตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง คือการพัฒนาที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของทางสายกลางและความไม่ประมาท โดยคำนึงถึง ความพอประมาณ ความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว ตลอดจนใช้ความรู้ความรอบคอบ และคุณธรรม ประกอบการวางแผน การตัดสินใจ และการกระทำ ปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง มีหลักพิจารณาอยู่

๕ ส่วน ดังนี้

๑. กรอบแนวคิด เป็นปรัชญาที่ชี้แนะแนวทางการดำรงอยู่ และปฏิบัติตนในทางที่ควรจะเป็น โดยมีพื้นฐานมาจากวิถีชีวิตดั้งเดิมของสังคมไทย สามารถนำมาประยุกต์ใช้ได้ตลอดเวลา และเป็นการมองโลกเชิงระบบที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา และเป็นการมองโลกเชิงระบบที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา มุ่งเน้นการรอดพ้นจากภัย และวิกฤต เพื่อความมั่นคง และความยั่งยืนของการพัฒนา

๒. คุณลักษณะ เศรษฐกิจพอเพียงสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการปฏิบัติตนได้ในทุกระดับ โดยเน้นการปฏิบัติบนทางสายกลาง และการพัฒนาอย่างเป็นขั้นบันได

๓. ค่านิยม ความพอเพียงจะต้องประกอบด้วย ๓ คุณลักษณะ พร้อมๆ กันดังนี้

(๑) **ความพอประมาณ** หมายถึง ความพอดีที่ไม่น้อยเกินไป และไม่มากเกินไปโดยไม่เบียดเบียนตนเอง และผู้อื่น เช่นการผลิด และการบริโภคที่อยู่ในระดับพอประมาณ

(๒) **ความมีเหตุผล** หมายถึง การตัดสินใจเกี่ยวกับระดับของความพอเพียงนั้น จะต้องเป็นไปอย่างมีเหตุผล โดยพิจารณาจากเหตุปัจจัยที่เกี่ยวข้องตลอดจนคำนึงถึงผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการกระทำนั้น ๆ อย่างรอบคอบ

(๓) **การมีภูมิคุ้มกันที่ดีในตัว** หมายถึง การเตรียมตัวให้พร้อมรับผลกระทบ และการเปลี่ยนแปลงด้านต่างๆ ที่จะเกิดขึ้นโดยคำนึงถึงความเป็นไปได้ของสถานการณ์ต่างๆ ที่คาดว่าจะเกิดขึ้นในอนาคตทั้งใกล้ และไกล

๔. เงื่อนไข การตัดสินใจและการดำเนินกิจกรรมต่างๆ ให้อยู่ในระดับพอเพียงนั้น ต้องอาศัยทั้งความรู้ และคุณธรรมเป็นพื้นฐาน กล่าวคือ

(๑) **เงื่อนไขความรู้** ประกอบด้วย ความรอบรู้เกี่ยวกับวิชาการต่างๆ ที่เกี่ยวข้องอย่างรอบด้าน ความรอบคอบที่จะนำความรู้เหล่านั้น

มาพิจารณาให้เชื่อมโยงกัน เพื่อประกอบการวางแผน และความระมัดระวังในขั้นปฏิบัติ

(๒) **เงื่อนไขคุณธรรม** ที่จะต้องเสริมสร้างประกอบด้วย มีความตระหนักในคุณธรรม มีความซื่อสัตย์สุจริต และมีความอดทน มีความเพียร ใช้สติปัญญาในการดำเนินชีวิต

๕. แนวทางปฏิบัติ / ผลที่คาดว่าจะได้รับ จากการนำปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียงมาประยุกต์ใช้ คือ การพัฒนาที่สมดุล และยั่งยืน พร้อมรับต่อการเปลี่ยนแปลงในทุกด้าน ทั้งด้าน เศรษฐกิจ สังคม สิ่งแวดล้อม ความรู้ และเทคโนโลยี

เศรษฐกิจพอเพียงกับทฤษฎีใหม่ตามแนวพระราชดำริ

เศรษฐกิจพอเพียง และแนวทางปฏิบัติของทฤษฎีใหม่ เป็นแนวทางในการพัฒนาที่นำไปสู่ความสามารถในการพึ่งตนเอง ในระดับต่างๆ อย่างเป็นขั้นบันได โดยลดความเสี่ยงเกี่ยวกับความผันแปรของธรรมชาติ หรือการเปลี่ยนแปลงจากปัจจัยต่างๆ โดยอาศัยความพอประมาณ และความมีเหตุผล การสร้างภูมิคุ้มกันที่ดี มีความรู้ ความเพียร และความอดทน สติ และปัญญา การช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และความสามัคคี

เศรษฐกิจพอเพียง ความหมายกว้างกว่าทฤษฎีใหม่ โดยที่เศรษฐกิจพอเพียงเป็นกรอบแนวคิดที่ชี้บอกหลักการ และแนวทางปฏิบัติของทฤษฎีใหม่ ในขณะที่แนวพระราชดำริเกี่ยวกับทฤษฎีใหม่ หรือเกษตรทฤษฎีใหม่ ซึ่งเป็นแนวทางการพัฒนาการเกษตรอย่างเป็นขั้นบันไดนั้น เป็นตัวอย่างการใช้หลักเศรษฐกิจพอเพียงในทางปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม เฉพาะในพื้นที่ที่เหมาะสม

ทฤษฎีใหม่ตามแนวพระราชดำริ อาจเปรียบเทียบกับหลักเศรษฐกิจพอเพียง ซึ่งมีอยู่ ๒ แบบ คือ **แบบพื้นฐาน** กับ **แบบก้าวหน้า** ได้ดังนี้

(๑) **ความพอเพียงในระดับบุคคล และ**

ครอบครัว โดยเฉพาะเกษตรกรเป็นเศรษฐกิจพอเพียงแบบพื้นฐาน เทียบได้กับทฤษฎีใหม่ **ขั้นที่ ๑** ที่มุ่งแก้ปัญหาของเกษตรกรที่อยู่ห่างไกล แหล่งน้ำ ต้องพึ่งน้ำฝน และประสบความสำเร็จจากการที่น้ำไม่พอเพียง แม้กระทั่งสำหรับการปลูกข้าวเพื่อบริโภค และมีข้อสมมติว่า มีที่ดินพอเพียงในการขุดบ่อเพื่อแก้ปัญหาในเรื่องดังกล่าว จากการแก้ปัญหาความเสี่ยงเรื่องน้ำ จะทำให้เกษตรกรสามารถมีข้าวเพื่อการบริโภคยังชีพในระดับหนึ่ง และใช้ที่ดินส่วนอื่นๆ สนองความต้องการพื้นฐานของครอบครัว รวมทั้งขายในสวนที่เหลือเพื่อมีรายได้ที่จะใช้เป็นค่าใช้จ่ายอื่นๆ ที่ไม่สามารถผลิตเองได้ ทั้งหมดนี้เป็นการสร้างภูมิคุ้มกันในตัวให้เกิดขึ้นในระดับครอบครัว

อย่างไรก็ตาม แม้กระทั่ง ในทฤษฎีใหม่ **ขั้นที่ ๑** ก็จำเป็นที่เกษตรกรจะต้องได้รับความช่วยเหลือจากชุมชนราชการ มูลนิธิ และภาคเอกชน ตามความเหมาะสม

(๒) **ความพอเพียงในระดับชุมชน และระดับองค์กรเป็นเศรษฐกิจพอเพียงแบบก้าวหน้า** ซึ่งครอบคลุมทฤษฎีใหม่ **ขั้นที่ ๒** เป็นเรื่องของการสนับสนุนให้เกษตรกรรวมพลังกันในรูปกลุ่มหรือสหกรณ์ หรือการที่ธุรกิจต่างๆ รวมตัวกันในลักษณะเครือข่ายวิสาหกิจ

กล่าวคือ เมื่อสมาชิกในแต่ละครอบครัวหรือองค์กรต่างๆ มีความพอเพียงขั้นพื้นฐานเป็นเบื้องต้นแล้วก็จะรวมกลุ่มกันเพื่อร่วมมือกันสร้างประโยชน์ให้แก่กลุ่ม และส่วนรวมบนพื้นฐานของการไม่เบียดเบียนกัน การแบ่งปันช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ตามกำลังและความสามารถของตน ซึ่งจะสามารถทำให้ชุมชนโดยรวมหรือเครือข่ายวิสาหกิจนั้นๆ เกิดความพอเพียงในวิถีปฏิบัติอย่างแท้จริง

(๓) **ความพอเพียงในระดับประเทศ เป็นเศรษฐกิจพอเพียงแบบก้าวหน้า** ซึ่งครอบคลุมทฤษฎีใหม่ **ขั้นที่ ๓** ซึ่งส่งเสริมให้ชุมชน หรือเครือข่ายวิสาหกิจ สร้างความร่วมมือกับองค์กร

อื่นๆ ในประเทศ เช่น บริษัทขนาดใหญ่ ธนาคาร สถาบันวิจัย เป็นต้น

การสร้างเครือข่ายความร่วมมือในลักษณะเช่นนี้ จะเป็นประโยชน์ในการสืบทอดภูมิปัญญา แลกเปลี่ยนความรู้ เทคโนโลยี และบทเรียนจากการพัฒนา หรือ ร่วมมือกันพัฒนา ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียงทำให้ประเทศอันเป็นสังคมใหญ่อันประกอบด้วยชุมชน องค์กร และธุรกิจต่างๆ ที่ดำเนินชีวิตอย่างพอเพียงกลายเป็นเครือข่ายชุมชนพอเพียงที่เชื่อมโยงกันด้วยหลักไม่เบียดเบียน แบ่งปัน และช่วยเหลือซึ่งกันและกันได้ที่สุดในที่สุด

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงสอนให้ชาวไทยสามารถดำรงชีวิตด้วยตนเองได้ ไม่ว่าจะเป็นการพึ่งตนเองทั้งทางด้านจิตใจ ที่ต้องเข้มแข็ง มีจิตสำนึกที่ดีสร้างสรรค์ให้ตนเองและชาติโดยรวม ด้านสังคม ก็ต้องช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เชื่อมโยงกันเป็นเครือข่ายชุมชนที่แข็งแรงเป็นอิสระ หรือแม้กระทั่งด้านเศรษฐกิจ ที่ต้องมุ่งลดรายจ่าย ก่อนเป็นสำคัญและยึดหลักพออยู่ พอกิน พอใช้ และสามารถอยู่ได้ด้วยตนเองในระดับพื้นฐาน

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงนี้ องค์กรการสหประชาชาติ ได้ยกย่องว่าเป็นปรัชญาที่มีประโยชน์ต่อประเทศไทยและนานาประเทศ และสนับสนุนให้ประเทศสมาชิกยึดเป็นแนวทางสู่การพัฒนาแบบยั่งยืน ซึ่งได้แสดงให้เห็นที่ประจักษ์แล้วว่าในภาวะที่เกิดวิกฤติเศรษฐกิจนั้นสามารถช่วยลดผลกระทบได้จริงดังกรณีของอินเดีย ที่ประชากรส่วนใหญ่ของประเทศสามารถพึ่งพาตนเองและอยู่รอดได้ทั้งๆ ที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ ทำให้อินเดียไม่ได้รับผลกระทบจากวิกฤติเศรษฐกิจมากนัก และประชาชนเหล่านี้กำลังเป็นตัวขับเคลื่อนทางเศรษฐกิจอันทรงพลังซึ่งอินเดียกำลังพิสูจน์ให้เห็นว่า อินเดียสามารถฟื้นตัวและต้านทานมรสุมที่พัดกระหน่ำจากเศรษฐกิจโลกได้

ในสังคมไทยก็เช่นเดียวกันประชากรประมาณ ๒ ใน ๓ ของประเทศ ประกอบอาชีพเกษตรกรรม

ซึ่งเป็นอาชีพพื้นฐานของคนไทยมาช้านาน การพัฒนาการเกษตรแม้จะเป็นเป้าหมายของการพัฒนาประเทศมาโดยตลอด แต่เกษตรกรส่วนใหญ่ก็ยังไม่สามารถสร้างรายได้ที่มากพอจากอาชีพเกษตรกรรม ส่วนใหญ่จะเป็นไปในการผลิตเพื่อเลี้ยงชีพมากกว่า ผู้เขียนเชื่อมั่นว่าหากเกษตรกรของประเทศน้อมนำหลักเศรษฐกิจพอเพียงและทฤษฎีใหม่ มาประยุกต์ใช้ย่อมจะสามารถสร้างรายได้ ลดรายได้อื่นๆ ได้ พึ่งพาตนเองได้อย่างยั่งยืน และเป็นกำลังสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจของประเทศให้มีความมั่นคง แม้สังคมโลกจะเกิดวิกฤติเศรษฐกิจก็ตาม

นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้ ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ทรงพระราชทานคำสอนอันล้ำค่านี้แก่ปวงชนชาวไทยและชาวต่างชาติ ดังพุทธศาสนาสู่ภาษาที่ว่า “สัพพทานํ ธมมทานํ ชินาติ” -“การให้ธรรม ย่อมชนะการให้ทั้งปวง” ทำให้ผู้ที่นำไปปฏิบัติแล้วสามารถดำรงตนอยู่ได้อย่างมีความสุขและเติบโตอย่างมั่นคงยั่งยืนในภาวะวิกฤติเศรษฐกิจและกระแสโลกาภิวัตน์ **ปวงข้าพระพุทธเจ้าทั้งหลาย จึงขอถวายพระพรชัยมงคล ขอพระองค์จงทรงพระเจริญยิ่งยืนนาน กอปรด้วยพระพลาณามัย แข็งแรง สถิตเป็นมิ่งขวัญและศูนย์รวมใจของชาวไทยทั้งชาติ ตราบจิรัฏฐกาลเทอญ. ๒**

อ้างอิง

ทศพิธราชธรรมของในหลวง. <http://www.igetweb.com/www/fighto/index.php?mo=3&art=88279>

พลพิริดี(นามปากกา). ถวายอดิเรก ถวายพระพรลา. <http://www.sakulthai.com/DSakulcolumnndetailsql.asp?stcolumnid=533&stissueid=2422&stcolcatid=9&stauthoid=10> ค้นคืนเมื่อวันที่ 13 เมษายน 2552.

ปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง. <http://www.northernstudy.org/philosophy.html> ค้นคืนเมื่อวันที่ 13 เมษายน 2552.

ร้อยเรื่องในร้อยจำ. <http://region2.prd.go.th/king/100story/> ค้นคืนเมื่อวันที่ 13 เมษายน 2552.

อินเดียฝากความหวังไว้ที่รากหญ้า. นิตยสารผู้จัดการ 360. ปีที่ 1 ฉบับที่ 3 กุมภาพันธ์ 2552, หน้า 43.

<http://th.wikipedia.org/wiki/วันฉัตรมงคล> ค้นคืนเมื่อวันที่ 13 เมษายน 2552.

<http://th.wikipedia.org/wiki/พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช> ค้นคืนเมื่อวันที่ 13 เมษายน 2552.

<http://th.wikipedia.org/wiki/พระราชพิธีบรมราชาภิเษก> ในรัชกาลที่ 9 ค้นคืนเมื่อวันที่ 13 เมษายน 2552.

<http://www.dhammadjak.net/book-somdej3/2.html> ค้นคืนเมื่อวันที่ 13 เมษายน 2552.

ชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All)

ขอเชิญผู้สูงอายุ (อายุตั้งแต่ ๕๐ ปีขึ้นไป) และนักวิชาการ เข้าร่วมสัมมนาทางวิชาการ เรื่อง **“การพัฒนาคุณภาพชีวิต ผู้สูงอายุด้วยคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต”** ในวันเสาร์ที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๒ เวลา ๐๙.๓๐-๑๖.๐๐ น. ณ ห้องปฏิบัติการคอมพิวเตอร์ ชั้น ๕ โรงแรมสวนดุสิตเพลส เฟส ๒ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต กรุงเทพมหานคร พบกับวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิและวัยวุฒิ พร้อมการทดลองใช้คอมพิวเตอร์สำหรับผู้สูงอายุ และแลกเปลี่ยนประสบการณ์ในการใช้งานคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต การใช้คอมพิวเตอร์อย่างชาญฉลาดเพื่อลดปัญหาโลกร้อน (ผู้สูงอายุที่เข้าร่วมไม่จำเป็นต้องมีความรู้ หรือเคยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์มาก่อนก็ได้) ทุกท่านที่เข้าร่วมการสัมมนาจะได้รับเกียรติบัตรที่ระลึกจากชมรมพร้อมลายเซ็นวิทยากรผู้สูงอายุและนักวิชาการทุกท่านที่สนใจสามารถดูรายละเอียด/กำหนดการ/แผนที่เดินทาง แจ้งความประสงค์เข้าร่วมสัมมนาโดย ลงทะเบียนได้ที่ www.ictforall.org หรือ โทร. ๐๘-๑๒๖๑-๐๗๒๖ (ทศพนธ์)

บ้านป่า นาคอย

● จ้าง ●

ยุคนี้ สมัยนี้ จะอยู่กรุงหรืออยู่ป่า ก็ปิดหูปิดตาไม่ได้ เพราะเมื่อมีอะไรเกิดขึ้นย่อมกระทบกระเทือนไปทั่ว การระดมยิงคุณสนธิ ใจกลางกรุงด้วยอาวุธสงครามร้ายแรงเป็นข่าวใหญ่สุด

คุณสนธิเล่าให้ผมฟังเมื่อปลายเดือนที่แล้วว่า ตำรวจหาตัวคนร้ายได้แล้ว ซึ่งหนังสือพิมพ์วันรุ่งขึ้นลงข่าวเหมือนๆ กันว่า “การตรวจวิถีกระสุนที่คนร้ายยิงถล่มคุณสนธินั้นตรวจสอบไปเกือบ ๙๐ เปอร์เซ็นต์แล้ว ตำรวจส่งชุดสอบสวนชุดใหญ่ไปที่เมืองกาญจน์ แยมรู้ตัวแล้ว ไม่ใช่การจ้างฆ่าแต่บังคับให้ฆ่า เป็นทีมคนมีสี ไม่ใช่มือปืนอาชีพเพื่อหวังตัดตอนไม่ให้สาวถึงผู้บงการใหญ่ คุณตัวผู้ต้องสงสัยสอบเข้ม”

● ภาพผู้จัดการออนไลน์

วันที่ผมไปเยี่ยมคุณสนธิที่โรงพยาบาล คุณสนธิไม่ได้วิตกกังวลอาการเจ็บป่วยของตัวเองเท่าใดนัก เป็นห่วงเอเอสทีวีมากกว่า ผมจึงบอกว่า จะขอให้ประชาชนช่วยอีกครั้งโดยเปิดตู้ไปรษณีย์รับบริจาคเงินช่วยเอเอสทีวี และจะช่วยบุกเบิกการขายปุ๋ยอินทรีย์ซึ่งจะเป็นรายได้เสริมอย่างเป็นกอบเป็นกำตลอดไป

จะเอากำไรกระสอบละไม่กี่บาท แต่หวังขายจำนวนมากเชื่อว่า คุณศิริลักษณ์บอกให้ผมแนะนำคุณสนธิเรื่องการขายปุ๋ยอินทรีย์มานานแล้ว ทั้งคุณศิริลักษณ์และผมเห็นตรงกันว่า การชักชวนชาวไร่ชาวนาให้หันมาใช้ปุ๋ยอินทรีย์เป็นเรื่องจำเป็นยิ่ง แม้ผมพวกเราชาวสันติอโศกจะ

ดำเนินการมาแล้วหลายปี ทำอย่างไรๆ ก็คงสู้ให้ เอเอสทีวีขายไม่ได้ จะแพร่หลายอย่างรวดเร็วทั่วบ้านทั่วเมือง เป็นการช่วยรากลึกอย่างแท้จริง

ผมและคณะเล็กๆ ชาวสันติได้ประชุมร่วมกับ คณะผู้บริหารเอเอสทีวีเรียบร้อยแล้ว พร้อมจะขายปุ๋ยอินทรีย์ได้ในเดือนมิถุนายนนี้ โดยเอเอสทีวีไม่ต้องรับภาระหนักแต่อย่างใด ผมจัดคณะ สองสามคนบุกเบิกการขายโดยผมรับประกันการขาดทุน เอเอสทีวีเพียงแต่รับเป็นเจ้าของกิจการช่วยเหลือ และรับกำไรไปทั้งหมด เท่านั้นเอง

●ภาพผู้จัดการออนไลน์

คุณสนธิถูกยิงวันที่ ๑๗ เมษายน รุ่งขึ้นเป็นรายการคอนเสิร์ตการเมืองที่ภูเก็ต ผมพูดบนเวทีว่า ที่ผู้ใหญ่หลายๆ คนพูดว่า **เป็นการขัดแย้งทางการเมือง** นั้น ต้องอธิบายต่อ มิฉะนั้นผู้คนจะเข้าใจผิดว่า คุณสนธิคิดความคิดเห็นทางการเมืองอย่างหนึ่ง คนอื่นเห็นอีกอย่างหนึ่ง เลยมีการลอบฆ่า ผมชี้ชัดไปเลยว่าเนื่องมาจากสาเหตุ ๒ ประการ คือ ประการแรก คุณสนธิเป็นกำลังสำคัญของกรรมาชนกลุ่มพันธมิตร และการดำรงอยู่ของสถานีโทรทัศน์เอเอสทีวี หากฆ่าคุณสนธิสำเร็จ จะเป็นการทำลายขบวนการพันธมิตรอย่างได้ผล

ประการที่สอง การฆ่าคุณสนธิจะทำให้พันธมิตรทั่วประเทศลุกฮือขึ้นมา รัฐบาลเอาไว้มอง กลุ่ม

ที่มีกำลังอยู่ในมือจะฉวยโอกาสออกมาปราบ พันธมิตร ดันตัวเองขึ้นเสวยอำนาจ

●ภาพผู้จัดการออนไลน์

คุณสนธิและผู้ติดตาม รอดอย่างปาฏิหาริย์จริงๆ ผู้ที่ไปเยี่ยมแทนที่จะเน้นการพูดคุยไปที่ การถามไถ่อาการของคุณสนธิ กลับสนใจถามแต่ เรื่องเครื่องรางของขลัง ถามว่าห้อยพระอะไร คุณสนธิตอบดี ตอบว่า **“ห้อยพระคุณงามความดี”**

ท่านสมาชิก “เราคิดอะไร” หลายท่านคงรู้จัก **พลตำรวจเอก วลีษฐ เดชกุญชร** ผมสนิทกับท่านมาก เมื่อประมาณ ๒๐ ปีมาแล้ว ตอนนั้น เกิดวิกฤตการณ์ นักการเมืองและพรรคการเมือง ทำแต่เรื่องแยๆ ผมตั้ง **“พรรคพลังธรรม”** ขึ้นมา แล้วโทรศัพท์ไปเรียนให้ท่านทราบ

ท่านบอกว่า ดีแล้ว ถ้าผมไม่ตั้งพรรคการเมือง สิท่านจะตำผม และท่านก็รับคำเชิญเป็นที่ปรึกษา ต่อมาท่านลาออก ซึ่งผมมาทราบทีหลังว่าท่าน ลาออกจากที่ปรึกษา เพราะผมไปชวนคุณทักษิณ มาเข้าพรรคพลังธรรม ท่านรู้จักคุณทักษิณดี ยิ่งกว่าผมหลายเท่าตัว ส่วนการรับเชิญเป็นครูคนหนึ่งของโรงเรียนผู้นำนั้นท่านพลตำรวจเอก วลีษฐยังคงกรุณาเหมือนเดิม

ท่านเคยดำรงตำแหน่งเป็นนายตำรวจชั้นผู้ใหญ่ประจำราชสำนัก ซึ่งเป็นผู้จงรักภักดีต่อสถาบันพระมหากษัตริย์อย่างยิ่ง ผมขอแนะนำบทความของท่านมาเผยแพร่ซึ่งสมาชิก “เราคิด-อะไร” จำนวนไม่น้อยคงไม่ทราบมาก่อน

Thaksin claims Thai king knew of coup plot

By Robin Wigglesworth in Dubai and Serena Tarling in London

Published: April 19 2009 23:12 | Last updated: April 19 2009 23:47

Thaksin Shinawatra, the former premier of Thailand, has accused the country's revered king of prior knowledge of the military coup that toppled him in 2006.

King Bhumibol Abulyadej, regarded as a near deity and above politics by Thais, has publicly stayed out of the country's political turmoil.

เมื่อมันกำลังเผาเมืองไทย คนไทยก็ต้องช่วยกันดับไฟ

มติชน ๒๔ เมษายน ๒๕๕๒

โดย วลีษฐ เดชกุญชร

ใครๆ ที่ได้อ่านข่าว (พ.ต.ท.) ทักษิณ ชินวัตร ให้สัมภาษณ์หนังสือพิมพ์ไฟแนนเชียลไทมส์ เมื่อวันที่ ๒๐ เมษายนที่ผ่านมาไปแล้ว คงมีความรู้สึกไม่ต่างกับผม

คือรู้สึก ว่า ถ้า (พ.ต.ท.) ทักษิณไม่มีความรู้เลยในเรื่องระบอบประชาธิปไตยแบบที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข (พ.ต.ท.) ทักษิณก็คงจะไร้เดียงสา หรือโง่ หรือบ้า

หรือมีเจตนาที่จะทำลายระบอบประชาธิปไตยแบบที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ก่อนที่จะอ่านเรื่องนี้ต่อไป ผมขอชี้แจงว่า ที่ผมมีส่วนไว้หน้าและหลังคำว่า “พ.ต.ท.” หน้าชื่อ “ทักษิณ” ในการเขียนเรื่องนี้ ก็เพราะผมรู้สึกกระดากมือและกระดากใจที่จะใส่เข้าไปเต็มที่ที่หน้าชื่อ “ทักษิณ” เพราะ (พ.ต.ท.) ทักษิณได้ทำความเสียหายและอับอายขายหน้าอย่างเหลือเกินให้แก่ราชการตำรวจ ด้วยการหนีโทษตามคำพิพากษาของศาล แล้วยังเป็นผู้ยุยงส่งเสริมให้เกิดความไม่สงบขึ้นในประเทศ จนตกเป็นผู้ต้องหาในคดีอาญาอีกด้วย จึงไม่สมควรจะมีหรือใช้ยศตำรวจ และควรจะถูกถอดยศได้แล้ว แต่เมื่อยังมียศอยู่ ผมก็จะใช้ศะนั้นในวงเล็บไปพลางก่อน เมื่อใดที่ถูกถอดยศ

แล้ว เมื่อนั้นผมจึงจะเรียกว่านายทักษิณ

เรื่องเกี่ยวกับการให้สัมภาษณ์ ของ (พ.ต.ท.) ทักษิณนั้น เดียวนี้ผมไม่อยากจะเขียน เพราะ (พ.ต.ท.) ทักษิณพูดเพื่อเจ้าและโกหกมดเท็จทุกครั้ง การเขียนและพิมพ์เรื่องการให้สัมภาษณ์ของ (พ.ต.ท.) ทักษิณจึงไร้ประโยชน์ และกลายเป็นช่วยแพร่การเพื่อเจ้าและโกหกมดเท็จ แต่เมื่อทั้งสื่อเทศและสื่อไทยยังเผยแพร่การโกหกมดเท็จนั้นอยู่และเมื่อการโกหกมดเท็จของ (พ.ต.ท.) ทักษิณอาจกระทบกระเทือนและเสียหายร้ายแรงต่อบ้านเมือง ผมก็ถือเป็นหน้าที่ของผม ที่จะต้องตอบโต้หรือคัดค้าน

ข่าวการให้ สัมภาษณ์ของ (พ.ต.ท.) ทักษิณคราวนี้ปรากฏในหนังสือพิมพ์ไฟแนนเชียลไทมส์ ฉบับวันที่ ๒๐ เมษายน ๒๕๕๒ (พ.ต.ท.) ทักษิณให้สัมภาษณ์ผู้สื่อข่าวของหนังสือพิมพ์ฉบับนั้น สองคน คือนายโรบิน วิกเกิลสเวิร์ธ (Robin Wigglesworth) ในนครดูไบ และนางสาว (หรือนาง) เซรีนา ทาร์ลิงก์ (Serena Tarling) ในนครลอนดอน (พ.ต.ท.) ทักษิณบอกว่า ก่อนที่จะเกิดรัฐประหารขึ้นในเดือนกันยายน ๒๕๔๘ นั้น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้พระราชทานพระบรมราชวโรกาสให้ พล.อ.เปรม ติณสูลานนท์ ประธานองคมนตรี พล.อ.สุรยุทธ์ จุลานนท์ องคมนตรี (ในขณะนั้น) และองคมนตรีอีกผู้หนึ่ง เผ่าทูตละออองธุลีพระบาท และผู้ที่เข้าเฝ้าฯ ได้กราบบังคมทูลว่า จะกำจัด (พ.ต.ท.) ทักษิณ ถวาย เพราะ (พ.ต.ท.) ทักษิณไม่จงรักภักดีต่อฝ่าละอองธุลี

พระบาท (they will do a favour for him by getting me because I am not loyal to the king) (พ.ต.ท.) ทักษิณบอกด้วยว่า หลังจากนั้น เมื่อตนพยายามจะปราบปรามการประท้วงที่เป็นปฏิปักษ์ต่อรัฐบาลก็ไม่มีผู้ใดร่วมมือ เพราะมีบางคนส่งเสริมอยู่เบื้องหลัง (there is someone boosting behind them)

(พ.ต.ท.) ทักษิณอ้างว่า ตนทราบเรื่องนี้จาก พล.อ.พัลลภ ปิ่นมณี

ก่อนอื่นควรทราบว่า การเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทมิใช่เป็นเรื่องง่าย แม้จะเป็นเรื่องสำคัญหรือเร่งด่วนที่สุด และแม้ผู้ขอเฝ้าฯ จะเป็นประธานองคมนตรีหรือองคมนตรีก็ตาม การขอเฝ้าฯ มีขั้นตอนของการปฏิบัติที่ทุกคนต้องทำตาม และต้องผ่านเจ้าหน้าที่ โดยเฉพาะสำนักราชเลขาธิการ และเมื่อเสด็จลงไปให้เฝ้าฯ ก็มีเจ้าหน้าที่หลายฝ่ายเฝ้าฯ ปฏิบัติหน้าที่ถวายอยู่ในที่ประทับด้วยเสมอ

ผู้อ่านที่มีสติสัมปชัญญะและมีเหตุผลย่อมรู้และเข้าใจทันทีเมื่อได้อ่านข่าวนี้ว่า หากมีการเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทและกราบบังคมทูลดังที่ (พ.ต.ท.) ทักษิณอ้างว่าทราบจาก พล.อ.พัลลภ พล.อ.พัลลภก็ต้องรู้เรื่องการเฝ้าฯ นั้นจากคนอื่น และ “คนอื่น” นั้นจะเป็นใครไม่ได้ นอกจาก พล.อ.เปรม หรือ พล.อ.สุรยุทธ์ หรือองคมนตรีอีกผู้หนึ่ง (ที่ (พ.ต.ท.) ทักษิณอ้างว่าเฝ้าทูลละอองธุลีพระบาทอยู่ด้วย) หรือเจ้าหน้าที่ที่โดยหน้าที่จะต้องเฝ้าฯ อยู่ในที่ประทับ เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่อีกคนหนึ่งในที่นั่นก็คือสมุหราชองครักษ์

คงรู้และจำกันได้ว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงวางพระองค์อยู่ในฐานะพระมหากษัตริย์ตามรัฐธรรมนูญอย่างเคร่งครัด ไม่เคยปรากฏว่าเคยทรงล่วงพระราชอำนาจที่รัฐธรรมนูญกำหนดไว้ เมื่อมีวิกฤตการณ์บ้านเมืองไม่ว่าครั้งใด ทรงถือว่าเป็นหน้าที่ความรับผิดชอบของรัฐบาลจะต้องแก้ไขปิดเป่า ต่อเมื่อ

เป็นที่เห็นชัดว่า วิกฤตการณ์ลุกลามร้ายแรง เช่น มีผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตเป็นจำนวนมาก จึงจะทรงพระกรุณาระงับวิกฤตการณ์ แต่ก็ด้วยการพระราชทานคำแนะนำแก่รัฐบาลเท่านั้น

องคมนตรีทุกคนทราบดีว่า รัฐบาลชุดที่ (พ.ต.ท.) ทักษิณเป็นนายกรัฐมนตรีและชุดอื่นๆ ทุกชุด เป็นรัฐบาลที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงแต่งตั้งตามรัฐธรรมนูญในฐานะที่ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ เป็นไปได้หรือที่ พล.อ.เปรม หรือ พล.อ.สุรยุทธ์ หรือองคมนตรีคนไหนก็ตาม จะเข้าไปเฝ้าฯ กราบบังคมทูลว่า ตนเองจะละเมิดกฎหมายละเมิดรัฐธรรมนูญ ด้วยวิธีการกำจัด (พ.ต.ท.) ทักษิณ นายกรัฐมนตรีที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้ง?

การให้สัมภาษณ์ว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงทราบเรื่องรัฐประหารก่อนเช่นนั้น เป็นการปกป้องหรือกล่าวหาฝ่าละอองธุลีพระบาทโดยตรงและอย่างเปิดเผย ว่าทรงอนุญาตหรือทรงอนุโลมให้เกิดรัฐประหาร แสดงว่า (พ.ต.ท.) ทักษิณไม่เคารพสักการะพระมหากษัตริย์ และจงใจหมิ่นประมาทพระมหากษัตริย์ อันเป็นความผิดต่อความมั่นคงของรัฐ ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๒

ขณะที่เขียนเรื่องนี้ ผมยังไม่เห็นหรือได้ยินประกาศหรือแถลงการณ์ของส่วนราชการใด ปฏิเสธการปกป้องปกเกล้าฯของ (พ.ต.ท.) ทักษิณ แต่ผมเห็นว่าคนไทยที่เคารพสักการะพระมหากษัตริย์และยึดมั่นในระบอบประชาธิปไตยแบบที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ไม่จำเป็นต้องคอยทางราชการต่อไปอีกแล้ว แต่ควรตระหนักกันเสียที่ว่า พฤติการณ์ของ (พ.ต.ท.) ทักษิณแสดงชัดแล้วว่า (พ.ต.ท.) ทักษิณไม่ต้องการระบอบประชาธิปไตยแบบที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และมุ่งทำลายพระมหากษัตริย์อย่างแน่นอน

ตลอดเวลา ๖๒ ปีที่ทรงครองราชย์มา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้ทรงแสดงให้เห็น

ประจักษ์ด้วยพระราชกรณียกิจทั้งน้อยและใหญ่นานัปการ ว่าทรงอุทิศพระวรกายให้แก่ประชาชนและบ้านเมือง โดยปราศจากเงื่อนไข ทรงตรากตรำพระวรกาย จนพระพลานามัยไม่สมบูรณ์และทรงพระประชวร แม้กระนั้นก็ยังไมทรงหยุด ยังทรงตั้งพระทัยทำงานเพื่อคนไทยและเมืองไทยต่อไป

เรารู้ดีว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวไม่ทรงติดขัดกับตำแหน่งพระมหากษัตริย์ ทรงทำหน้าที่เพื่อหน้าที่ และทรงถือเอาความสำเร็จของพระราชภารกิจเป็นสำคัญ ทั้งยังทรงยึดมั่นในขันติธรรม การให้ร้ายและแสดงตัวเป็นปฏิปักษ์ต่อพระมหากษัตริย์ของ (พ.ต.ท.) ทักษิณหรือของใครก็ตาม ไม่เคยทำให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงสะทกสะท้านหรือหวั่นไหว หรือกริ้ว หรือน้อยพระราชหฤทัย

เพราะฉะนั้น จึงถึงเวลาแล้ว ที่คนไทยที่ตระหนักในพระมหากษัตริย์คุณ เคารพสักการะพระมหากษัตริย์ และยึดมั่นในระบอบประชาธิปไตยแบบที่มีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็นประมุข จะต้องพิจารณาตัดสินใจว่าจะควรทำอย่างไร กับผู้ที่ไม่แต่จะจาบจ้วงลบหลู่ดูหมิ่นและหมิ่นประมาทพระมหากษัตริย์ผู้ทรงเป็นที่เคารพสักการะของเราเท่านั้น แต่ยังพยายามที่จะล้มระบอบประชาธิปไตยแบบที่มีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขด้วย

ปลายเดือนเมษายนที่ผ่านมา มีข่าวใช้หวัดเขย่าโลก “ใช้หวัดหมู” แพทย์ผู้เชี่ยวชาญของไทยยืนยันว่า ยังไม่มีวัคซันชนิดใดในโลกที่สามารถป้องกันได้ ใช้หวัดชนิดร้ายแรงนี้เมื่อปี ๒๕๔๑ ได้แพร่เชื้อจากหมูไปสู่คน จึงเรียก “ใช้หวัดหมู” ต่อมาประเทศต่างๆ รวมทั้งประเทศไทย เปลี่ยนชื่อเป็น “ใช้หวัดเม็กซิโก” เพราะเกรงจะกระทบกระเทือนกับกิจการเลี้ยงหมู ฆ่าหมู ขายหมู เพราะหลายประเทศได้เริ่มสั่งห้ามซื้อเนื้อหมูจากประเทศเม็กซิโก และสหรัฐ บางประเทศฆ่า

หมูนับแสนๆ ตัวแม่ “หวัดหมู” จะแพร่เชื้อได้โดยสัตว์อื่นบางชนิดก็ตาม

ไม่ใช่เรื่องหมูๆ เสียทีเดียวที่จะเปลี่ยนชื่อ “หวัดหมู” พอรัฐมนตรีสาธารณสุขของอิสราเอลประกาศชื่อใหม่ “ใช้หวัดใหญ่เม็กซิโก” เอกอัครราชทูตเม็กซิโกประจำอิสราเอลได้ยื่นหนังสือประท้วงอย่างเป็นทางการต่อกระทรวงการต่างประเทศอิสราเอลทันที เพราะทำให้ประเทศเม็กซิโกเสื่อมเสียชื่อเสียง

เป็นเรื่องน่าคิดสำหรับผู้ที่ยังหลงใหลรสชาติของเนื้อสัตว์ โรคร้ายแรงหลายชนิดเกี่ยวข้องกับเนื้อสัตว์ทั้งนั้น ไม่เกี่ยวกับพืชผักเลย เช่น โรคควัวบ้า ใช้หวัดนก (เกี่ยวกับสัตว์ปีก เช่น เป็ด, ไก่) และใช้หวัดหมู

เมื่อปลายเดือนเมษายนยอดผู้เสียชีวิตเนื่องจากใช้หวัดหมูของประเทศเม็กซิโกพุ่งขึ้นเป็น ๑๕๙ ราย “ใช้หวัดหมู” กลายเป็นเรื่องเขย่าโลกให้ผู้คนกอลันขวัญแขวนไปทั่วโลก แต่การตายจากอุบัติเหตุเนื่องจากการดื่มน้ำเมาของคนไทยในช่วงสงกรานต์มีจำนวนมากถึง ๓๗๗ ราย กลับกลายเป็นเรื่องเฉยๆ

ก่อนวันสงกรานต์รัฐบาลซึ่งมีพรรคการเมืองที่กลัวเจ้าพ่อน้ำเมา ไม่กล้าประกาศห้ามขายน้ำเมาเกรงว่าจะกระทบกับเศรษฐกิจและการท่องเที่ยว ซึ่งเห็นว่ามีคุณค่ามากกว่าชีวิตมนุษย์ ทั้งๆ ที่กระทรวงสาธารณสุขได้ยืนยันว่า ช่วงวันสงกรานต์ที่ผ่านมา ประเทศชาติต้องเสียเงินเนื่องจากอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นเพราะน้ำเมาจากกว่ากำไรที่ได้จากน้ำเมาเป็นจำนวนมากมายนัก

นักการเมืองลูกไล่ของเจ้าพ่อน้ำเมาค้านหัวชนฝา ไม่ยอมให้ห้ามการขายน้ำเมาช่วงสงกรานต์ โดยอ้างว่าเป็นการแก้ปัญหาจากที่ปลายเหตุ ต้องมุ่งแก้ที่ต้นเหตุคือรณรงค์ชักชวนให้ไม่ดื่ม ถ้าการรณรงค์ได้ผลจริง ในโลกนี้ไม่ต้องมีตำรวจไม่ต้องมีศาล เป็นแต่เพียงข้ออ้างเพื่อเข้าข้างนายทุนน้ำเมาเท่านั้นเอง

บทบรรณาธิการของหนังสือพิมพ์คมชัดลึก

ฉบับ ๑ เมษายน ได้ประกาศข่าวร้ายให้ประชาชน
ได้ทราบดังนี้

ในที่สุดคณะกรรมการนโยบายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แห่งชาติ ก็พ่ายแพ้ต่อธุรกิจน้ำเมา ธุรกิจที่ทรงอิทธิพลอย่างยิ่งในประเทศนี้ และเป็นธุรกิจที่เป็นฐานทุนสำคัญของหลายพรรคการเมือง รวมทั้งพรรคประชาธิปัตย์ ไม่ว่าจะอ้างเหตุผลเรื่องผลกระทบการท่องเที่ยวหรือเหตุผลอื่นใดก็ตาม มติที่ประชุมคณะกรรมการ ๑๑ เสียง จาก ๘ กระทรวง ยกเว้นกรรมการจากกระทรวงสาธารณสุข และกระทรวงยุติธรรม กัดค้ำนามมาตรการห้ามจำหน่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในช่วงเทศกาลสงกรานต์ แม้เพียงวันที่ ๑๓ เมษายน เพียงวันเดียว นั่นคือความอภัยของประเทศนี้ คือการรู้เห็นเป็นใจและสนับสนุนให้เพชรฆาตบนท้องถนน ได้สังหารผู้คนผู้บริสุทธิ์ต่อไป ทั้งที่ความตายในวันสงกรานต์ ประจักษ์อยู่ในใจแล้วว่ามาจากเครื่องดื่มยาพิษชนิดนี้

นพ.ชนะพงศ์ จินวงษ์ ผู้จัดการศูนย์วิชาการเพื่อความปลอดภัยทางถนน มูลนิธิสาธารณสุขแห่งชาติ (มสช.) แสดงความผิดหวังกับมติคณะกรรมการ และเปิดเผยถึงตัวเลขการเสียชีวิตในช่วงเทศกาลสงกรานต์ปี ๒๕๔๑-๒๕๔๕ ว่า สูงกว่าช่วงเวลาปกติถึง ๓ เท่า เฉลี่ย ๕๕ คนต่อวัน จากช่วงปกติที่มีผู้เสียชีวิตเฉลี่ย ๓๓ คนต่อวัน ในปี ๒๕๕๑ ในช่วงสงกรานต์มีอุบัติเหตุมากถึง ๔,๒๔๓ ครั้ง เสียชีวิตมากถึง ๓๖๘ ราย ถึงแม้ว่าคณะกรรมการจะพยายามบรรเทาความเสียหาย ด้วยการให้นายกรัฐมนตรีใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ออกประกาศควบคุมสถานที่ห้ามดื่ม แต่ความตายจากการดื่มเหล้า นั้น ไม่เคยอยู่ภายใต้เงื่อนงำของเวลาและสถานที่เลย

ประเทศไทยเป็น เมืองพุทธ ศีล ๕ ห้ามดื่มสุรา แต่สุรากลั่นเป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับความบันเทิงรื่นรมย์ ของสังคมไทย หากปราศจากสุราในงานเลี้ยงสังสรรค์ ในเทศกาลสงกรานต์ ปีใหม่ และ

วาระแห่งการเฉลิมฉลองทั้งหลาย ก็ไม่อาจเรียกว่ามีความสุขได้ ถึงแม้ว่าจะเป็นความสุขบนร่างอันกระระกรังไปด้วยเลือดของผู้บริสุทธิ์ เป็นความสุขบนคราบน้ำตาของลูก เมีย ญาติมิตร ผู้สูญเสียจากผู้บั่นช้ำญาติน้ำเมา จริงหรือ ที่หากไม่มีสุรายาเมาเสียแล้ว มนุษย์จะไร้เสียซึ่งความสุขบรรยากาศการท่องเที่ยวจะเศร้าหมอง ฉะนั้นประเทศมุสลิมที่มีประชากรเฉลี่ยรวมมากที่สุดในโลก และมีกฎหมายห้ามขายและดื่มสุรา คงตั้งอยู่ และเจริญรุ่งเรืองมิได้

ประเทศนี้จมอยู่ในมหาสมุทรแห่งน้ำเมา ย่อมมีความจริงอยู่เพียงประการเดียว นั่นคืออิทธิพลและผลประโยชน์ของธุรกิจน้ำเมา ซึ่งแนบแน่นเป็นเนื้อเดียวกับอำนาจการเมืองมาช้านาน ไม่เคยมียุคสมัยใดที่อำนาจการเมืองจะควบคุมธุรกิจกลุ่มนี้ได้ จนถึงรัฐบาลพรรคประชาธิปัตย์ รัฐบาลในอุดมคติ ที่พยายามแสดงราคาความเป็นรัฐบาลที่ดูแล เอาใจใส่ และมีความรับผิดชอบต่อประชาชน มติของคณะกรรมการนโยบายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ครั้งนี้ คือสิ่งที่ยืนยันว่ารัฐบาลนี้ก็ไม่แตกต่างจากรัฐบาลอื่นเลย

ปี ๒๕๔๙ ชาวคณะกองทัพธรรมด้วยการสนับสนุนของพระ (สมณะ) ลั่นตื้อโคก ต้องไปนอนกลางถนน กินกลางถนนวิฑู หน้าคณะกรรมการตลาดหลักทรัพย์ (กลต.) ประท้วงติดต่อกันถึง ๙ วัน ๙ คืน รัฐบาลจึงยอมแพ้ ไม่เอาเบียร์เหล้าเข้าตลาดหลักทรัพย์

การต่อต้านอบายมุข การต่อต้านน้ำเมา เป็นหน้าที่ของคนไทยทุกคน โดยเฉพาะชาวพุทธ ซึ่งมีวัดกว่า ๓๐,๐๐๐ วัด พระกว่า ๓๐๐,๐๐๐ รูป หากใช้หน้าที่ของกองทัพธรรมและพระลั่นตื้อโคกเท่านั้นไม่

การประกาศห้ามขายน้ำเมาวันสงกรานต์ง่ายกว่าการถอนเรื่องเบียร์เหล้าออกจากตลาดหลักทรัพย์ ง่ายกว่ากันมาก และชาวพุทธในประเทศไทยมีจำนวนหลายสิบล้านคน ไม่ใช่มีแค่ชาวกองทัพธรรมหยิบมือเดียว ๗

เขาเป็นชายชาติทหาร
ผู้รำลึกในสมรภูมิต่างกาย
ด้วยพลังแห่งความรักชาติ ศาสน์ กษัตริย์
เขาคือ กทหารหาญ
พ้องอาช แก้วกล้า
เขาเป็นทหารแก่ ไม่มีวันตาย

ผลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ

รู้จักผลเอกปรีชา เอี่ยมสุพรรณ

ผมเกิดจังหวัดสุพรรณบุรี คุณพ่อจบ
ธรรมศาสตร์ รับราชการเป็นตำรวจ สุดทำร้ายยศ
พันตำรวจเอก คุณแม่เป็นแม่บ้าน มีลูก ๕ คน ผมเป็น
ลูกชายคนเดียวในครอบครัวนอกนั้นเป็นผู้หญิงหมด
เรียนมัธยมวัดทรงธรรม อ.พระประแดง สอบเข้า
เตรียมทหาร และเรียนต่อเตรียมนายร้อย จบปร.
รุ่น ๗ ภาระยศคือ **คุณจตุทนต์** อดีตเคยเป็น
ผู้ตรวจราชการกระทรวงวิทยาศาสตร์ มีบุตรด้วยกัน
๘ คน

ฐานะครอบครัวค่อนข้างยากจน ปากกัดตีนถีบ
บรรพบุรุษของผมเป็นชาวนา คุณพ่อเป็นลูกคุณปู่

แต่เนื่องจากเป็นข้าราชการผู้น้อยไม่มีเงิน ตอนสอบเข้า ร.ร.เตรียมนายร้อย ต้องใช้เงิน ผมขอเงินคุณปู่ ๑,๖๐๐ บาท ปู่ชายข้าว ๒ เกวียนและบอกผมว่า “เอ็งเป็นหลานข้า ใช้นามสกุลข้า เอ็งอย่าไปโกงเขา” เป็นเงินก้อนโตที่สุดที่ผมใช้ในชีวิตของผม คุณปู่ไม่ได้เรียนจบอะไร เป็นชาวนาไทยธรรมดา ๆ แต่มีอำนาจต่อรองกับนายทุนสูง ไม่ได้เกวียนละ ๘๐๐ บาท ไม่ขาย ผมรู้ตอนนั้นว่าคนที่พึ่งตัวเองและไม่เป็นหนี้จะมีอำนาจต่อรองสูง สามารถกำหนดอะไรได้ทุกอย่างด้วยชีวิตของตนเอง แม้กระทั่งราคาสินค้า ซึ่งผิดกับสมัยนี้เกษตรกรเรากำหนดราคาข้าวไม่ได้ นายทุนและพ่อค้าเป็นผู้กำหนด จากเงินจำนวนนั้นทำให้ผมรู้ทุกอย่างรู้ความเชื่อมโยงของชีวิตไม่รู้อย่างเดียวทำไมคนจนไม่มีวันเป็นอิสระได้เลยในทุกเรื่อง

วางแผนการศึกษาเอง

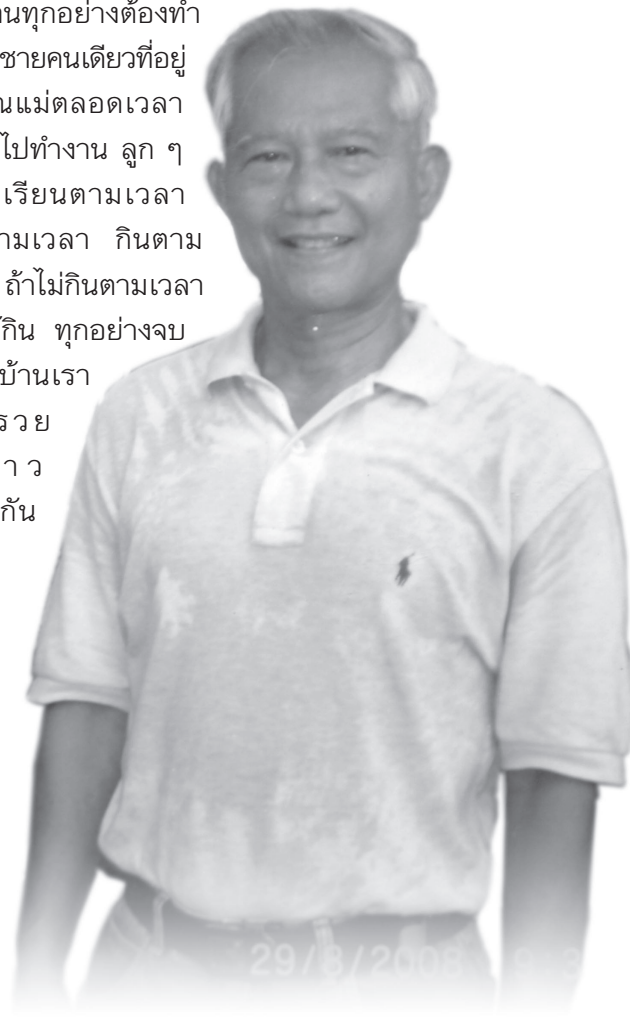
ผมสอบเข้าได้ทั้งเตรียมจุฬาฯ และเตรียมนายร้อย พ่อแม่อยากให้เรียนเป็นหมอมาก ผมต่อรองเรียน ร.ร.นายร้อย พ่อให้เลือกตำรวจอันดับหนึ่ง เพราะพ่อเป็นตำรวจ แต่ผมเห็นพ่อเป็นตำรวจแล้ว จึงเลือกทหารอันดับหนึ่ง จริงๆ แล้ว ในส่วนตัวผมนี่ก็อย่างเดียวเรื่องฐานะ คิดตั้งแต่เรียน ม.๖ แล้วว่า (ม.๖ คือ ม.ศ ๓) พ่อแม่ไม่มีปัญญาส่งเสริม เสียค่าเรียนในมหาวิทยาลัยได้หรอก เราไม่อยากจะพ่อแม่เดือดร้อน เพราะตั้งแต่เล็กผมเป็นลูกชายคนเดียว เย็นย่าคำคิน

ยังต้องไปเก็บจากให้แม่เย็บขาย หน้าหนาวเคยอยากได้เสื้อหนาวสักตัว ผมต้องไปเป็นกรรมกรแบกหาม ทำงานยังกับสายพานมนุษย์ตั้งแต่ ๘ โมงเช้า เป็นช่วงวัยรุ่นที่มีความอยากสูงมาก

ผมไม่ใช่คนเก่ง แต่มีความคิด ถ้าจะสอบคัดเลือกแข่งขัน เราต้องรู้ทุกอย่าง ผมจะพกสมุดโน้ตเล็ก ๆ เล่มหนึ่งสำหรับ short note วิชาต่าง ๆ พยายามทำความเข้าใจและท่องจำไว้ แม้ขณะเล่นกับเพื่อนก็จะหยิบออกมาทบทวนเสมอ ช่วงเวลาที่ผมทุ่มเทมาก ๒ ครั้งในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต คือตอนสอบเข้า ร.ร.นายร้อย และตอนสอบเข้า ร.ร. เสนาธิการทหารบก

ได้ดีเพราะถูกพ่อแม่ตี

ผมถูกสอนเรื่องความรับผิดชอบต่อหน้าที่งานบ้านทุกอย่างต้องทำ เป็นลูกชายคนเดียวที่อยู่ใกล้คุณแม่ตลอดเวลา คุณพ่อไปทำงาน ลูก ๆ ไปโรงเรียนตามเวลา กลับตามเวลา กินตามเวลา ถ้าไม่กินตามเวลาก็ไม่ได้กิน ทุกอย่างจบเพราะบ้านเราไม่ร่ำรวย กิน ข้าว พร้อมกัน

พ่อแม่ลูก คุณแม่นั่งข้าง ๆ และเป็นคนสุดท้ายที่กินอาหารเหลือจากสำรับ ทำให้เรามีระเบียบ มีเวลา เมื่องานที่รับผิดชอบเสร็จแล้วจะไปทำอะไรอื่นพ่อแม่ไม่ว่า แต่ถ้างานที่รับผิดชอบยังไม่เสร็จ ถูกตีแ่นและผมถูกตีบ่อย ๆ หน้าที่ผมต้องล้างกระโถนของพ่อแม่ บู่ที่นอนให้พ่อแม่ ซึ่งผมจะบู่ไว้ตั้งแต่บ่าย ๒ โมง ถ้าเป็นวันหยุด เพราะบ่าย ๓-๔ โมง เพื่อน ๆ จะมาเรียกไปเล่นฟุตบอล เราเรียนรู้ว่า ถ้าได้ทำหน้าที่รับผิดชอบสำเร็จแล้ว จะมีเวลาไปพบปะเพื่อน ๆ หรือทำเรื่องอื่น ๆ ที่เราชอบได้

พ่อแม่จะกำหนดหน้าที่ให้ลูกแต่ละคนทำอะไร ส่วนเรื่องหนังสือหนังสือหาพ่อแม่ไม่ค่อยเข้มงวด เท่ากับหน้าที่รับผิดชอบในครอบครัว แม่คือครูคนแรกที่จับมือผมสอนเขียน ก ไก่ ข ไข่ คุณพ่อดุมาก เวลาลูก ๆ ทำผิดจะถูกตี ๒ ครั้ง แม่ตีแล้วก็เล่าให้พ่อฟัง พ่อตีต่ออีก ๑ ครั้ง

ผมรักแม่

ครอบครัวของเราอบอุ่นมากแม้เราจน เพราะฉะนั้นเราต้องเพิ่มรายได้ด้วยการรับดอกไม้

ประดิษฐ์ที่เขาใช้กันในงานเข้าพรรษามาทำที่บ้าน พี่ ๆ น้อง ๆ ช่วยกันทำ ร่วมสุขร่วมทุกข์

ตอนที่ผมไปตัดจากให้แม่เย็บ เมื่อกลับถึงบ้าน คุณพ่อจะรอล้างเนื้อล้างตัวให้ผมก่อนเข้านอน ความผูกพันระหว่างกันมีเสมอ ตอนถูกตี เราก็มะสอสำนึกในความผิดและตั้งใจจะไม่ทำอีก เกิดความกลัวในการทำผิดและอาจเพราะผมเป็นลูกชาย

คนเดียว แม่จึงรักใคร่ผูกพันเป็นพิเศษ อย่างเช่นเวลาแม่ไปตลาดต้องชวนให้ผมไปด้วย บางครั้งผมกำลังเล่นสนุกกับเพื่อน ๆ ไม่อยากไป ผมก็ประท้วงด้วยวิธีต่าง ๆ นั่งถ่างขาถ่างแข้ง แม่ไม่ว่าอะไร แม่จะเดินนำไปก่อนให้เราแสดงสุดฤทธิ์สุดเดช แต่ถ้าแม่เดินย้อนกลับมาอีกครั้งจะถูกตี แม่คงมีจิตวิทยาให้เด็ก ๆ ได้ระบายนอารมณ์ หรือเวลาแม่เข้าครัวผมจะเข้าไปช่วยปอกหอม กระเทียม คั่วพริก ชูดมะพร้าว ตำน้าพริก จนทำอาหารเป็น แม่ทำอาหารทุกอย่างอร่อยมาก จะไม่ซื้ออาหารข้างนอกให้ลูก ๆ กิน เพื่อเป็นการประหยัดด้วย ทำให้ผมมีความรู้สึกผูกพันกับแม่

สังคมไทยในอดีต

ผมนำประสบการณ์ การสอนบางอย่างของพ่อแม่มาดัดแปลงในการเลี้ยงดูลูก อะไรที่ควรส่งเสริมเติมแต่งให้มันสมบูรณ์ขึ้น ประกอบกับผมเป็นทหาร การเรียนรู้ในระบบทหารก็เป็นส่วนหนึ่ง

ที่นำมาปรับใช้ในการเลี้ยงลูกด้วย

สมัยก่อน แม่จะมีเวลาอยู่กับลูกเกือบ ๒๔ ชม. เว้นแต่เวลาเราไม่อยู่บ้านไปเรียนหนังสือ พ่อแม่ดูแลลูกอย่างใกล้ชิด อยู่ในบ้านก็อยู่ในสายตาพ่อแม่ ออกจากบ้านอยู่ในสายตาเพื่อนบ้าน สายตาของชุมชน พอเข้า ร.ก็อยู่ในสายตาของครู เพราะฉะนั้นเด็กสมัยก่อนจะถูกเฝ้ามองตลอดเวลาเหมือนมีกล้องวงจรปิดคอยสอดส่อง ผมไปทำอะไรผิดกลับมาบ้านถูกตีแล้ว เพราะมีเพื่อนพ่อเพื่อนแม่มาฟ้อง เรียกว่าทุกส่วนของภาคประชาชนจะดูแลเด็กให้อยู่ในกรอบไม่คลาดสายตาไปได้เลย ทุกคนในชุมชนเหมือนญาติพี่น้องสื่อสารกันได้ตลอดลูกกลับบ้านไหนทำอะไรผิดจะรู้ถึงหูพ่อแม่ก่อนเจ้าตัวจะกลับถึงบ้าน ชะอีกพวกเขาต่างมีความมุ่งปรารถนาดีต่อกัน บ้านผมทำกับข้าว ๑ อย่างก็เดินแจกบ้านต่าง ๆ และเราก็ได้รับกลับมาเพิ่มอีกหลายอย่างมันเหมือนเป็นการแลกเปลี่ยนกัน แต่ไม่ใช่เราให้กันด้วยจิตอยากจะให้ ผมอยากให้สังคมวันนี้เป็นอย่างวันก่อน ๆ แต่รู้ว่าคงยาก

พ่อแม่ที่อ่อนแอเลี้ยงลูกให้แข็งแรงไม่ได้

ผมเลี้ยงลูกแบบทหาร ผมคิดว่าเด็กไม่มีอะไรมาก เราควรมีเงินสนับสนุนให้เขาเรียน ถ้าเขาเรียน เราหาเงินให้เขาเรียน และจะไม่ไปยุ่งในรายละเอียด ไม่ถามไม่แทรกแซง ให้เกียรติเขา บอกเขาเพียงว่าขอให้ลูกตั้งใจเรียน เพราะความรู้คือเครื่องผ่อนแรงในชีวิตของคนเรา ถ้าไม่มี

ความรู้เป็นเครื่องผ่อนแรง เราต้องใช้แรงกาย การมีความรู้ เราก็ใช้ปัญญาแทนแรงกาย เพราะฉะนั้นเราจึงต้องมีความเหนียวแน่นในการใช้แรงในช่วงหนึ่งช่วงใด ถ้าลูกไม่ใช้ความรู้เป็นเครื่องผ่อนแรง ลูกก็ต้องใช้แรงกายไปตลอดชีวิต ลูกจะไหวหรือ สอนให้เขาคิดโดยไม่จู้จี้จำไซ้เขามาก แต่ถ้าไม่เรียนหรือเกเรก็ตัดน้ำตัดไฟ มีข้าวให้กินที่บ้าน ไม่ต้องไปไหน ไม่ให้เงินที่จะไปทำอะไรไม่ถูกต้อง ถ้าอยากมีความเจริญก้าวหน้าก็ต้องเรียน และเรียนอย่างประหยัดใช้เท่าที่จำเป็น เพราะพ่อแม่ไม่ใช่คนร่ำรวย ข้าราชการทหารไม่ร่ำรวย ลูกคนไหนสอนไม่ได้ก็ไม่ต้องเป็นพ่อลูกกัน ไม่ยอมให้ลูกเอาเท้าเขี่ยตา ไม่ยอมเด็ดขาด

คนเป็นพ่อต้องเข้มแข็ง เราอย่ารักตัวเอง เราจะไม่กลัวว่าลูกไม่รัก อยากกลัวเสียหน้าเสียตาว่าลูกจะมาทำทนายอะไรเรา แม้บางคนอาจมองว่าผมไม่รักลูกก็ไม่ว่าอะไร เราต้องเชื่อมั่นและแพ้ทุกอย่างในที่สุดลูกก็ปรับตัวได้ ขอขอบคุณพ่อ เข้าใจก็ดีแล้วลูก ผมไม่ว่าไม่ซ้ำเติมลูก นี่เป็นจุดวิกฤตในครอบครัวที่เราต้องผ่านให้ได้

ลูกแต่งงานไปแล้วผมจะไม่ไปยุ่ง ไม่โทรหา ไม่ร้องขอ ไม่อดอดอัน ไม่ไปสร้างภาระ ให้ลูกเลี้ยงดูตัวเองและเลี้ยงครอบครัวให้ดี เมื่อลูกขอคำแนะนำทำอะไรก็ได้ที่ลูกชอบ แต่ลูกต้องไม่เป็นหนี้ไม่เป็นโรค ไม่ประพฤติเสียหาย ลูกทำได้ ๓ อย่าง ลูกชนะ ลูกไม่จำเป็นต้องรวย ไม่เคยสอนให้ลูกหาเงินมากมาย แต่สอนให้ลูกเป็นคนมีคุณค่า ผมมีลูก ๔ คนชาย ๓ หญิงคนสุดท้ายท้อง พวกเขาและครอบครัวจะมาเยี่ยมเยียนพ่อในวันสำคัญ ๆ รับผมไปเที่ยวไปกิน ผมจะจ่ายเองทุกครั้ง ลูกไม่ต้องจ่ายพ่อรู้ว่าลูกมีภาระ พวกเขาก็นำของมาให้แทนผมรับ แต่เงินลูกไม่เอา พ่อขอเป็นผู้ให้ และพ่อก็ให้อย่างคนที่ไม่ร่ำรวยอะไร ไม่ได้แสดงว่ากูเป็นพลเอกทำกร่างให้ลูกเหิมเกริมไม่มี

ผมไม่เอาหลานมาเลี้ยง ลูกของเขาต้องเลี้ยงเอง เราเป็นคนแก่แล้ว บางทีเผลอไผลตามเด็กไม่ทัน ทำให้ลูกเขาหกล้มหกลูก ผมมีข้อสังเกต

ด้วยนะ แม่จะเลี้ยงเราแบบหนึ่ง พอเลี้ยงหลานอีกแบบ ในเรื่องเดียวกันปานนี้แม่ดีแล้ว แต่เป็นหลานกลับไม่ดี

เจียมตัวเจียมใจ

ตั้งแต่วัยเด็กผมกินอยู่หลับนอนอย่างไรเดี๋ยวนี้ก็ทำอย่างนั้น ผมจะหลีกเลี่ยงการเป็นหนี้เข้ามิกล้วยน้ำว่าใส่กระเป๋า ๒ ใบ กลางวันอีก ๒ ใบ ตามด้วยน้ำก็อกที่กองร้อย ผมระวังการใช้เงินเกิน จ่ายแต่ละวันไม่เกิน ๓๐ บาท ต้องมีระเบียบวินัยในการใช้เงิน เพราะสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตคืออากาศหายใจ คนไม่ได้คิด เพราะไม่เห็นและจับต้องไม่ได้ สุดท้ายวันพรุ่งนี้ น้ำก็หากินได้ฟรี ในเมื่อสิ่งที่จะเป็นที่สุดในชีวิตเราฟรี เรื่องอะไรจะเป็นทาสให้คนอื่นมาเหยียบเรา ดังนั้น เราจึงไม่จำเป็นต้องเป็นหนี้ใคร

พลังชีวิตของผม

ทุกขั้นตอนของชีวิตถูกหล่อหลอม ทุกจริตลักบาทไม่เคยทำ เพราะฉะนั้นพูดได้เสียงดังฟังชัด ผมนั่งรถเมล์ไปทำงาน บางคนว่าสร้างภาพ เราก็มองว่า ชีวิตผมเรียบง่าย ดิตดิน ออกไปไหน ๆ ก็ใส่ชุดนี้ ไม่อ้ออวดใคร ๆ มันเป็นระเบียบของชีวิตที่ทำมาจนชิน จนกระทั่งอะไรก็เกินเลยกว่านั้น เราก็ทำไม่เป็น บางทีพอเราเป็นทหารชั้นผู้ใหญ่ หน่วยเขาให้เกียรติ เขาเอาสารวัตรมาเฝ้าหน้าห้อง เป็นระเบียบของเขา หรือเวลาไปไหน ๆ มีรถนำ เราอายุมีความรู้สึกว่า ทำไมต้องให้เขามาลำบาก บางทีเราขอร้อง น้องไปเถอะไม่ต้องหรอก ไม่รู้บางทีอาจเพราะชีวิตเป็นอย่างนี้มาตั้งแต่เด็ก เป็นอัตโนมัติ จะตกแต่งอย่างไรก็คงไม่เข้าทำ ในรุ่นของผมจบมาก็รบทัพจับศึกแล้ว ในสนามรบก็มีแต่ความอดอยากยากแค้น เสี่ยงเป็นเสี่ยงตายนอนกลางดินกินกลางทราย มันก็เป็นหนึ่งที่หล่อหลอมให้เราตัดทอนสิ่งฟุ่มเฟือยหรูหราออกไป

การอยู่ในสนามรบนาน ๆ เราก็ดิตชีวิตที่ไม่ปรุงแต่งอะไรมา มันก็สบายแก่ตัวเรา บางทีเราอาจเป็นอีกแบบก็ได้ถ้าไม่มาชีวิตอย่างนี้ แต่บังเอิญมันถูกตกแต่ง ถูกหล่อหลอมมาอย่างง่าย ๆ

แล้ว ผมจะไม่เอาตัวเองเป็นมาตรฐาน ในบั้นปลายความต้องการในอาชีพของเรา ต้องสละได้แม้ชีวิต เพราะฉะนั้นต้องเตรียมพร้อมทุกอย่างเมื่อถึงคราวที่เราจะเสียสละชีวิต ต้องสละได้ ในเรื่องความฟุ่มเฟือยความสะดวกสบาย ต้องฝึกปรือตัวเอง ถ้าเรามุ่งมั่นเป็นทหารที่ดี สุขภาพร่างกาย วัตรปฏิบัติการกินการอยู่การนอนต้องให้เรียบง่ายที่สุด และเกิดประสิทธิภาพสูงสุด คือนอนตรงไหนก็หลับได้ หลับง่ายตื่นง่าย กินง่าย

สังขารมในสงคราม

การทำหน้าที่คือ การปฏิบัติธรรม เรามุ่งทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด ในสนามรบลูกน้องผมถูกฝ่ายข้าศึกยิงมาบาดเจ็บสาหัส ผมเข้าไปซ่อนประคองเขา เมื่อก็ยังเห็นกันอยู่ยังพูดกันอยู่ ลมหายใจสุดท้ายของเขาในอ้อมอกผม เห็นอย่างนี้บ่อย ๆ ลูกน้องบางคนข้าศึกกำลังระดมยิงเข้ามา แก่เป็นห่วงของในบังเกอร์ จะเข้าไป ผมบอกอย่าเข้าไปนะ เข้าไปปีบตูมพอดิ ผมเห็นความไม่เที่ยงแท้แน่นอนของชีวิต นี่คือธรรมะสอนให้เราเห็นเลยในสงคราม ตายวันไหน เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ทำวันนี้ให้ดีที่สุดในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ สถานการณ์มันสอนมันบอกเราเอง เห็นเอง

สงครามหรืออุปสรรคทั้งหลายเหมือนแรงดันเหล็กเวลาเราต้องการหล่อหลอมให้มันเป็นเหล็กที่ดี เราต้องใช้ไฟให้ร้อน ใช้ความดันมากชีวิตของมนุษย์ก็เหมือนกัน ถ้าพันฝ่าอุปสรรค มุ่งมั่นที่จะเอาชนะให้ได้ ตัวเองก็就会被หล่อหลอมให้มีจิตที่แข็งแกร่ง ให้เป็นคนที่มีสติที่สติไม่ดิ่งตามออกไปได้ง่าย ถ้าเรามุ่งที่จะสำเร็จในหน้าที่รับผิดชอบโดยเฉพาะการรักษาชาติบ้านเมือง

เดินตามหาข้อมูล

ผมเองเป็นคนช่างสังเกตสังเกตจากสิ่งแวดล้อมที่เกิดขึ้นในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นในชีวิตประจำวัน ในสนามรบ ในชีวิตปกติ ต่อมาคือการเห็นบุคคลอื่นที่ได้ประพฤติปฏิบัติ เช่น เพื่อนร่วมงาน ผู้บังคับบัญชา ผู้บังคับบัญชา ที่จริงชีวิตของคนเราเกิดมาก็เหมือนต่อสู้อยู่ในสงคราม ถ้าเราไม่

สนใจสิ่งรอบข้าง เราจะรักษาชีวิตของเราให้มีความสุข ผ่านอุปสรรคอันตราย ผ่านความยากลำบากไม่ได้เลย

บทบาททหารกับการเมืองแบบไทย ๆ

ผมเป็นทหารไม่มีใครบังคับให้ผมเป็น เป็นอาชีพที่ผมภูมิใจและรักมาก ถูกชะตากับตัวเองมาก ได้ทำในสิ่งที่ผาดโผนโชนทะยาน ผมชอบบู๊ เพราะฉะนั้นอะไรที่ผมรับหน้าที่มา ผมต้องทำให้ดีที่สุดเพื่อชาติบ้านเมืองของเรา ในสนามรบเราผ่านความเป็นความตายมามาก หน้าที่ของทหารมีอย่างเดียว คือปกครองชาติบ้านเมืองให้อยู่ร่มเย็นเป็นสุข นักการเมืองมาแล้วก็ไป ระบบราชการเป็นหลักของชาติบ้านเมืองต้องอยู่ตลอดไป นักการเมืองมาใช้นโยบายของรัฐผิดบ้างถูกบ้างทุจริตบ้านจนเกิดความสับสน ในที่สุดเกิดความผิดพลาด ใครจะรับผิดชอบ ทหารเป็นระบบราชการก็เป็นหลักของนักการเมือง ถ้าเขาเป็นรัฐบาลที่ดีเห็นแก่ประเทศชาติอย่างแท้จริง เราก็ต้องเป็นเครื่องมือกลไกที่ดี ถ้ารัฐบาลทำไม่ดีเราก็ใช้อำนาจที่มีอยู่ทำความเข้าใจ ตักเตือน ป้องปราม ที่สุดทำอะไรไม่ได้ก็ต้องปราบปราม ดึงว่าปล่อยให้ชาติย่อยยับจนแก้ไขไม่ได้ ความรับผิดชอบมาถึงตัวเราเสมอ อยู่ที่เราจะเข้าไปรับผิดชอบตอนไหน

หลังเกษียณอายุสดชื่นแข็งแรงและหนุ่มขึ้น

ความรักชาติบ้านเมืองเป็นแหล่งรวมพลังของทุกสิ่ง มันเป็นความบริสุทธิ์สะอาดเป็นมิติที่สูง ต้องเสียสละ ต้องเป็นผู้ให้ การเป็นผู้ให้เรามีความสุขสมัยที่ยังรับราชการ เราต้องมุ่งมั่นทำงาน ผมไม่ค่อยมีเวลาพักผ่อนนักตอนนี้ได้พักผ่อนเต็มที่ดูแลตัวเอง กินอาหารครบ ๕ หมู่ ออกกำลังกายแบบทำอาหาร ยืดพื้น ย่อเข่า ซิท-อัฟ จ็อกกิ้ง ไปไหนมาไหนถ้าไม่ไกลมากใช้วิธีเดิน ซึ่งได้ประโยชน์หลายอย่าง ได้พบปะเพื่อนบ้านพูดคุย ส่งทอดประสบการณ์ ทักทายให้กำลังใจกัน บางทีพบแม่ค้าขายถั่ว เขาอ่อนฟูบข้าง ๆ หาบ ไม่มีใครซื้อ เราก็ซื้อ ยกระดับจิตใจไม่ให้เขาหงอยเหงาน

วันนี้เขาขายได้แล้ว เราได้กินถั่วก็มีประโยชน์ ได้สร้างขวัญกำลังใจให้คนสู้ชีวิตทำสัมมาอาชีพ เงินของเราใช้ให้เป็นประโยชน์ ผมใช้ทุกอย่างมีเหตุผล

จิตเบิกบานคิดถึงชาติบ้านเมือง จิตไม่ตก เป็นทาสของความอยากจิตพุงหลังขาให้เข็มแข็ง ผมเองมีโรคโลหิตจางแต่กำเนิด หมอบอกจะเอาเป็นคนไข้ตัวอย่าง เพราะมีความสดชื่นตลอดเวลา เพราะฉะนั้นอย่าไปกังวลกับมันเลย โรคภัยไข้เจ็บก็อยู่กับมันไป ถึงเวลาต้องตายมันก็ตายผมไม่ทุกข์ไม่กังวล

พิสูจน์สิ่งที่ท่านพุทธทาสสอน หน้าที่คือธรรมะ คนเราต้องทำหน้าที่ให้ดีที่สุด ต้องเป็นคนดี ทำหน้าที่ให้สำเร็จ คนรักชาติคือคนที่ทำสิ่งดี ๆ ให้ชาติ ผมเชื่อว่าคนที่มีจิตวิญญาณรักชาติ เขาจะเป็นซูเปอร์แมน

ความเสียสละเหนือสิ่งอื่นใด

ทุกคนมีหน้าที่ที่ก้าวไป คนตายก็ตายไป คนอยู่ก็ทำต่อไป ครอบครัวไม่เป็นอุปสรรคในการที่ผมจะมีชีวิตเสี่ยงเป็นเสี่ยงตาย เขาต้องรู้ว่าผมเป็นทหาร เขาต้องยอมรับ ผมไม่กังวลถ้าผมตายลูกจะอยู่กับใคร ไม่เคยคิด พอเข้าสู่สนามรบ มุ่งอย่างเดียวให้ชนะเท่านั้น ไม่ได้คิดถึงครอบครัว แต่ทุกอย่างที่เราทำทำให้ครอบครัวมีความสุข ความเจริญ ทุกวันนี้ทั้งลูกและเมียก็ดูแลผม

ผมคือผม

ผมใช้เหตุผลและโดยมากเหตุผลของผมถูกต้องเสมอ เพราะผมไม่มีอารมณ์หรือประโยชน์ส่วนตนเข้ามาเกี่ยวข้อง เอาความถูกต้องเป็นหลักในการตัดสินใจ แม้ชีวิตยังยอม เพราะฉะนั้นเรื่องอื่นอย่ามาขวาง อะไรที่ไม่ถูกต้องผมไม่เคยทำ ยึดมั่นในสิ่งที่ถูกต้องและยึดอันนั้นเลย ไม่มุ่งมั่นในประโยชน์ส่วนตน มุ่งมั่นทำทุกอย่างให้สำเร็จ ผมไม่คาดเลยว่าตัวเราเท่านั้น จะทำอะไรมากมายหลายอย่างได้ขนาดนี้

☞

กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน

(ต่อจากฉบับ 225)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐธัมมิกัตถประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกียประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น *โลกุตระประโยชน์* ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นฉันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่ง*ทิวฐธัมมิกัตถะประโยชน์* คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมขีวตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

“จุดต่าง”นี้สำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ **“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นๆ ชัดๆ คมๆ

[ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกิยะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรม**ของ**ศาสนาพุทธ**แล้ว แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่า ผู้บรรลุดุคสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุดุค**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของ**สังฆธรรม** ที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกิยธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังคัจจะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่มี**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังคัจจะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกิยธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังคัจจะ”** **ขึ้นไปด้วย จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”****

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”** มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิงชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดี่ยวนี้ หมู่มุขุมที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า **มันเป็นไปได้**

[ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ ต้องเป็น**โลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแนวคิดเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสข่าวบุญนิยม ทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุดุคจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จกใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝืนทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุดุคยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมีคามฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุดุคถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทพทติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาลไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านั้น ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“กาม”กับความเป็น“อัตตา”ที่ไม่เที่ยง ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวณามยปัญญา”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติ และในมรรคผลนั้นเอาตมกำลังนั้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่จะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และผู้จะถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นี่มาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(โอปปาติกโยนิ) เรียกว่าบรรลุดุธรรมขั้นปรมาตถัจจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน”กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น ทานมี หรือไม่มี นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ที่ว่า

ทานมีผล หรือไม่มี

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

ทาน มีผลหรือไม่..?

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอกันมาว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่นั้น อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะลุอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดแจ่มแจ้งที่สุด ในความเป็น“ไตรลักษณ์”

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโสกะ ปริเทวะทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลอกของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่นวะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสน์ ปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ตามชาติอีกด้วย]

วิชา ๖ ปุพเพนิวาสานุสติญาณ หมายความว่า ความรู้ยิ่งที่ระลึกย้อนเอาเรื่องราวต่างๆที่ผ่านมาหรืออดีตต่างๆมาตรวจสอบทบทวนดู

๒. โภชนมัตตัญญูตา คือ เรื่องของ**อาหารการกิน**นี้แหละ ที่ทุกคนจะต้องศึกษาเรียนรู้ใน“การกิน”จริงๆว่าเรามี“กิเลส”อยู่ใน“การกิน”กันเหลือเกิน แต่เพราะคนไม่ได้ศึกษาสัจธรรมของพระพุทธเจ้าให้สัมมาทิฏฐิ จึงไม่รู้สัจธรรมดังว่านี้ พวกปฏิบัติไม่อยู่ใน“ข้อปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓ ข้อ”ตามที่พระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้สำคัญยิ่ง แต่จริงๆนั้น คำว่า “อาหาร”ในพระอนุสาสน์นี้

กำไร-ขาดทุนแท้ของอาริยชน

สำคัญมากในความเป็นพุทธธรรม จึงไม่ใช่เรื่องตื้นๆ สามัญ เพราะความสำคัญของ**“อาหาร”**นั้น มันสามารถเรียนรู้**“ปรมัตถธรรม”**ที่ผ่านอดีต ซึ่งต้องระลึกรวบรวม สอดดูสังขธรรมต่างๆ เพื่อจะรู้ว่า ตนได้ประพฤติดรรม ในอดีต มีหลักฐานความเป็น**“ชาติ”**คือ **“ความเกิด”**ของ **“กิเลส”** และเราได้เรียนรู้ฝึกฝนทำให้**“กิเลสตาย”**ได้แล้ว ทำให้จิตวิญญาณ**“เกิด”**(ชาติ: โอบปาทิกโยนิ)เป็น**อาริยะ**ในชีวิตที่ผ่านมา โดยมี**“อาหาร”**(เครื่องหล่อเลี้ยงให้ก่อเกิด) หลายอย่างหลายนัย ที่บำรุงเลี้ยงให้**“เกิด”**

ซึ่ง**ไม่ใช่แค่“อาหาร”เลี้ยงร่างกายเท่านั้น** แต่เป็น **“อาหาร”**ที่ลึกล้ำละเอียดไปถึง..ไม่ว่า**กวลิงการอาหาร**ก็ดี **ผัสสอาหาร**ก็ดี **มโนสัญญาเจตนาอาหาร**ก็ตาม ล้วนเป็นเรื่องของ**“วิญญาณอาหาร”** อันจะได้ทบทวนหยั่งรู้ภูมิธรรมของตนตามจริงที่เป็นมาในอดีต

ว่า ตนได้ผ่านการเรียนรู้ปฏิบัติจนสามารถ**ได้พ้น อวิชชา**มาตามลำดับ ซึ่งต้องมี**วิชชา**หรือญาณทัสสนะ กำหนดรู้**“กามฉันทะ”** คืออาการที่เกิดในจิตเพราะเหตุมาจาก**กวลิงการอาหาร**บ้างแล้วหรือไม่? แค่นั้น? อย่างไร?

ได้ผ่านการเรียนรู้ปฏิบัติจนสามารถ**ได้พ้น อวิชชา**มาตามลำดับ ซึ่งต้องมี**วิชชา**หรือญาณทัสสนะกำหนดรู้ **“เวทนา”** คืออาการที่เกิดในจิตเพราะเหตุมาจาก**ผัสสอาหาร**บ้างแล้วหรือไม่? แค่นั้น? อย่างไร?

ได้ผ่านการเรียนรู้ปฏิบัติจนสามารถ**ได้พ้น อวิชชา**มาตามลำดับ ซึ่งต้องมี**วิชชา**หรือญาณทัสสนะกำหนดรู้ **“ตัณหา”** คืออาการที่เกิดในจิตเพราะเหตุมาจาก**มโนสัญญาเจตนาอาหาร**บ้างแล้วหรือไม่? แค่นั้น? อย่างไร?

โดยเฉพาะได้ผ่านการเรียนรู้ปฏิบัติจนสามารถ**ได้พ้น อวิชชา**มาตามลำดับ กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น **“นาม”**เป็น**“รูป”** ด้วย**“ญาณทัสสนะ”** เช่น **“ญาณ ๑๖”** อันได้แก่ **“นามรูปปริจเฉทญาณ-ปัจฉยปริคคหญาณ”** เป็นต้น หรือเกิด**“วิชชา ๘”** ซึ่งเป็น**“ญาณทัสสนะ”**ไปตามลำดับ อันได้แก่ **“วิปัสสนาญาณ-มโนมยทธิญาณ-อิทธิวิธญาณ”** เป็นต้น เหตุเพราะ**วิญญาณอาหาร**บ้างแล้วหรือไหน?

ครั้นตรวจสอบตามที่สามารถระลึกรวบรวมในอดีตได้ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตาม**“เหตุ-นิทาน-สมุทัย-ปัจฉย”**จากรูป

จาก**นาม**ต่างๆ ที่ผ่านอดีตของตนมาหลากหลาย อันได้เกิดจริง ได้ทำมาจริงเป็นหลักฐานแท้ ยืนยัน**“ความจริง”** ซึ่งตามพระอนุสาสน์นั้น **“อาหาร”**จากคำสอนของพระพุทธรเจ้าอื่นๆอีก เราก็ได้เรียนรู้และใช้ปฏิบัติมา เช่น **“นิวรรณ์ ๕”**(กาม, พยาบาท, ถีนมิทธะ, อุทธัจจกุกกุจจะ, วิจิกิจฉา)เป็น**“อาหาร”**ของ**“อวิชชา”**

“ทุจจิต ๓”(กายทุจจิต, วจิตุจจิต, มโนทุจจิต)เป็น**อาหาร**ของ**“นิวรรณ์ ๕”**

“การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖”เป็น**อาหาร**ของ**“ทุจจิต ๓”**

“การไม่มีสติสัมปชัญญะ”เป็น**อาหาร**ของ**“การไม่สำรวมอินทรีย์ ๖”**(อินทรีย์ทางตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย, ใจ)

“การทำใจในใจไม่แยบคาย”(โยนิสมนสิการ)เป็น**อาหาร**ของ**“การไม่มีสติสัมปชัญญะ”**

“การไม่มีศรัทธา”เป็น**อาหาร**ของ**“การทำใจในใจโดยไม่แยบคาย”**

“การไม่ได้ฟังสังขธรรม”เป็น**อาหาร**ของ**“การไม่มีศรัทธา”**

“การไม่คบสัปปุรุษ”เป็น**อาหาร**ของ**“การไม่ได้ฟังสังขธรรม”**

“การได้คบสัปปุรุษ”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง**“การฟังสังขธรรม”**ให้**บริบูรณ์**

“การฟังสังขธรรม”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง**“ศรัทธา”**ให้**บริบูรณ์**

“ศรัทธา”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง**“การทำใจในใจโดยไม่แยบคาย”**ให้**บริบูรณ์**

“การทำใจในใจโดยไม่แยบคาย”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง**“การมีสติสัมปชัญญะ”**ให้**บริบูรณ์**

“การมีสติสัมปชัญญะ”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง**“การสำรวมอินทรีย์ ๖”**ให้**บริบูรณ์**

“การสำรวมอินทรีย์ ๖”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง**“สุจจิต ๓”**ให้**บริบูรณ์**

“สุจจิต ๓”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง**“สติปัญญา ๔”**ให้**บริบูรณ์**

“สติปัญญา ๔”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง**“โพชฌงค์ ๗”**ให้**บริบูรณ์**

“โพชฌงค์ ๗”ที่**บริบูรณ์** ย่อมยัง**“วิชชาและวิมุตติ”**ให้**บริบูรณ์**

เหตุปัจจัยที่เป็น“อาหาร”ให้แก่นั่นและกันตามพระอนุสาสน์ของพระบรมศาสดานี้ ยืนยันชัดเจนว่า“อาหาร”ไม่ใช่เรื่องตื้นๆชั้นเดียวแค่..สิ่งที่สัตว์ มนุษย์ กินเคี้ยวทางปากกลืนเข้าไปเลี้ยงร่างกายเท่านั้น แต่เป็น“อาหาร”ที่สำคัญถึงขั้นสร้างสรร“จิตวิญญาณ”หรือทำลายให้เจริญให้เสื่อมต่ำกันทีเดียว ถึงขั้นให้จิตวิญญาณตาย และให้จิตวิญญาณเกิด ซึ่งนำไปสู่“วิชาและวิมุติ”เป็นปรมาตถธรรม หรือเป็นความจริงอันสูงสุดสำเร็จจริง

นั่นก็คือ สามารถตรวจสอบถึงขั้นรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ว่าเราได้เรียนรู้ได้ปฏิบัติตามทฤษฎีพุทธมาแล้ว กระทั่งสามารถทำ“จิตวิญญาณ”ของตนส่วนหนึ่ง“ตาย” “จิตวิญญาณ”ของตนอีกส่วนหนึ่ง“เกิด”(โอบปาติกโยนิ)ได้สำเร็จอย่างแท้จริง ได้แก่ เมื่อ“กำจัดหรือฆ่าอกุศลจิตตายสนิทได้แท้ จิตวิญญาณที่เหลือก็เกิดเป็นจิตกุศล” เป็นต้น

นั่นก็คือ จะต้องเรียนรู้ว่า อะไรเป็นปัจจัยที่ทำหน้าที่“แม่”(ผู้ทำให้จิตวิญญาณเกิด แม่ของสัตว์โอบปาติกะ) อะไรเป็นปัจจัยที่ทำหน้าที่“พ่อ”(ผู้ทำให้จิตวิญญาณเกิด พ่อของสัตว์โอบปาติกะ) ช่วยกันก่อให้เกิด“โอบปาติกะ”อันคือ จิตวิญญาณของเรา“เกิด”ใหม่ได้

กล่าวคือ จิตวิญญาณที่เป็น“อกุศลจิต”ในใจเรา คือความเป็นสัตว์“นรก”นั่นเอง ตายสิ้นลง(ซนฺหารยะ) เกิดเป็นสัตว์“เทวดา”(อุปัตตเทพ) ที่สุดเกิดเป็น“อรหันต์”(วิสุทธิเทพ) ล้วนคือ การตาย-การเกิด ซึ่งต้องอาศัยเหตุปัจจัยที่เป็น“อาหาร”ทำให้เกิด หรือมี“แม่-พ่อ” ที่ช่วยกันสร้างจิตวิญญาณของเราให้“เกิด”เป็น“สัตว์”ต่างๆ เช่น ตายจากสัตว์นรก เกิดเป็นสัตว์เทวดา-สัตว์พรหม

ซึ่งเป็น“การตายแล้วก็เกิดทันที”ของ“ใจ”หรือของ“จิตวิญญาณ”(ตายแล้วก็“เกิด” ชนิด..ผุดเกิด ตามศัพท์=โอบปาติกโยนิ)ในขณะที่มีชีวิตอยู่ ขณะที่จิตวิญญาณนั้นยังอยู่ในร่างกายเป็นๆของเรา จิตวิญญาณยังไม่ออกไปจากร่าง ยังไม่ตายสิ้นลมปราณนี้แหละ

นี่คือ ความเกิดทาง“จิตวิญญาณ”ที่เรียกตามภาษาบาลีว่า“โอบปาติกโยนิ” ซึ่งไม่ใช่การเกิด-การตายทางร่างกาย อันเป็นการตายหัวใจหยุดเต้น ตายสิ้นลมหายใจแล้ว“จิตวิญญาณ”ก็ออกไปเกิดใน“ภพ”ใหม่จากร่างกาย การ“ตาย-เกิด”ในที่นี้ จึงไม่ใช่การตาย-การเกิด

ที่หมายถึงชั้นหยาบ ซึ่งมีความหยาบแค่เรื่องของ“รูปธรรม” แต่นี้เป็น“การตาย-การเกิด”ที่ลึกล้ำละเอียดเข้าไปหมายเอา“นามธรรม”นั่นทีเดียว“ที่ตาย-ที่เกิด”อยู่ในร่างกายของคนผู้ยังมีชีวิต ไม่ใช่ไปมั่วหมายเอา“การตาย-การเกิด”ที่ร่างกายตายสิ้นลม แล้วจิตวิญญาณก็“ออกจากร่างกายไป” จึงจะถือว่า เป็น“การเกิด”ของจิตวิญญาณ ส่วน“การตาย”ก็เอาแค่การตายของ“ร่างกาย”

แต่“การเกิด”ชนิดที่เรียกว่า “โอบปาติกโยนิ” นี้เป็นการเกิดของจิตวิญญาณในร่างกายของเรายังมีชีวิต ยังไม่ตายสิ้นลมนี้เองที่เราสามารถจะเรียนรู้ความจริงนี้ได้

และ“การตาย”ก็เป็น“การตายของจิตวิญญาณ”ด้วย ซึ่ง“ตาย”ในร่างกายที่ยังมีชีวิตอยู่(จติ) จิตวิญญาณยังไม่ได้ออกไปจากร่างกาย เป็น“การตายของจิตวิญญาณชนิดหนึ่งในจิตวิญญาณนั้นแหละ” [อกุศลจิตตาย เป็นต้น]

ถ้า“อกุศลจิต”ตายลงหรือดับลงในตัวเราเมื่อใด(จติ) เมื่อนั้นก็เกิด“กุศลจิต”ทันที(อุบัติ)ในจิตวิญญาณขณะร่างกายยังมีชีวิตนี้แหละ

หรือ“ความเป็นสัตว์นรก”ตายลงหรือดับลงในตัวเราเมื่อใด(จติ) เมื่อนั้นก็เกิด“ความเป็นสัตว์ภพใหม่ที่เรียกว่าเทวดา”ทันที(อุบัติ) อยู่ในจิตวิญญาณภายในร่างกายที่ยังมีชีวิตอยู่ ยังเป็นๆอยู่ นี้แหละ

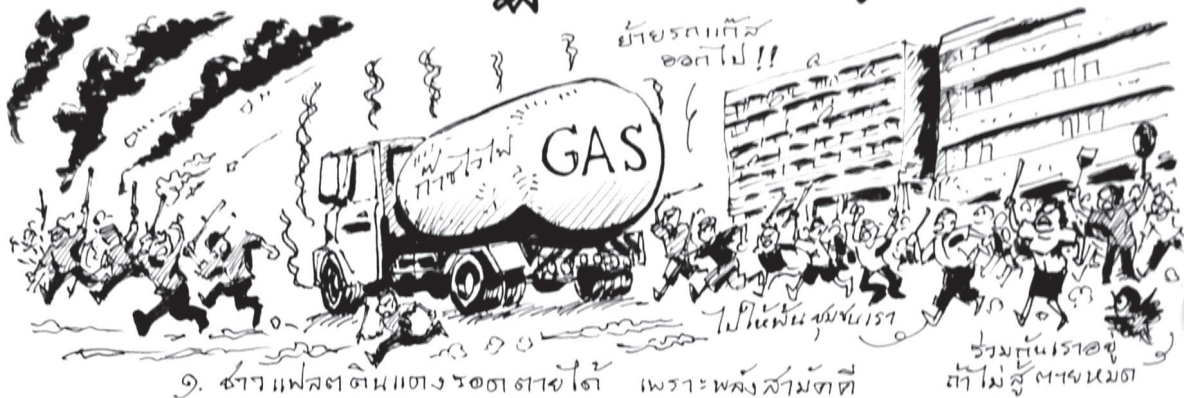
ย้ำนะว่า มิใช่“การเกิด”ที่ออกไปจากร่างกายเราที่ตายสิ้นลม แล้ว“จิตวิญญาณ”ออกไป“เกิด”ในภพที่ไหนก็ไม่รู้ นอกจากร่างกายของเราไปไหน

นี่คือ“ความจริง”ที่สูงส่งล้ำชั้น“ปรมาตถธรรม” ซึ่งผู้ศึกษาต้องเรียนรู้ความเป็น“อาหาร” และความเป็น“สัตว์ของจิตวิญญาณ”(สัตตา โอบปาติก) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๗

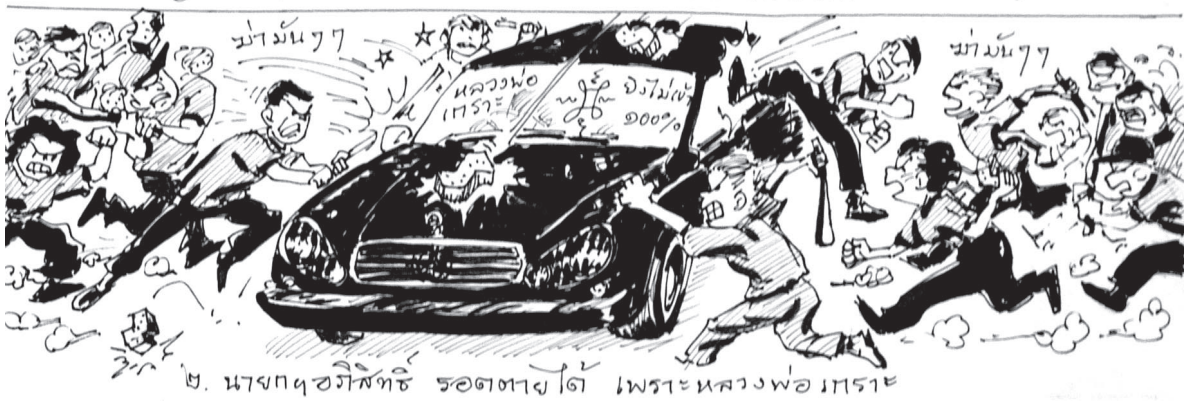
“สัตว์”ชนิดนี้มี“อาหาร”ทำให้“เกิด” และ“ตาย-เกิด”มีการเปลี่ยนแปลงเปลี่ยนภูมิจริง พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นการเกิดของ“โอบปาติกโยนิ” คือ การเกิดที่“ผุดเกิด”อยู่ใน“จิตวิญญาณ” ใน“จิตวิญญาณ”มี“การตาย”แล้วก็“เกิด”ทันที ผุดเกิด เช่น “จิต”ตายจากสัตว์นรก “จิต”ก็เกิดเป็นเทวดาทันที ไม่มีซากสัตว์นรกเหลือเป็นภาวะอยู่ภายในใจอีกเลย และไม่ต้องออกจากร่างกายแต่อย่างใด

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

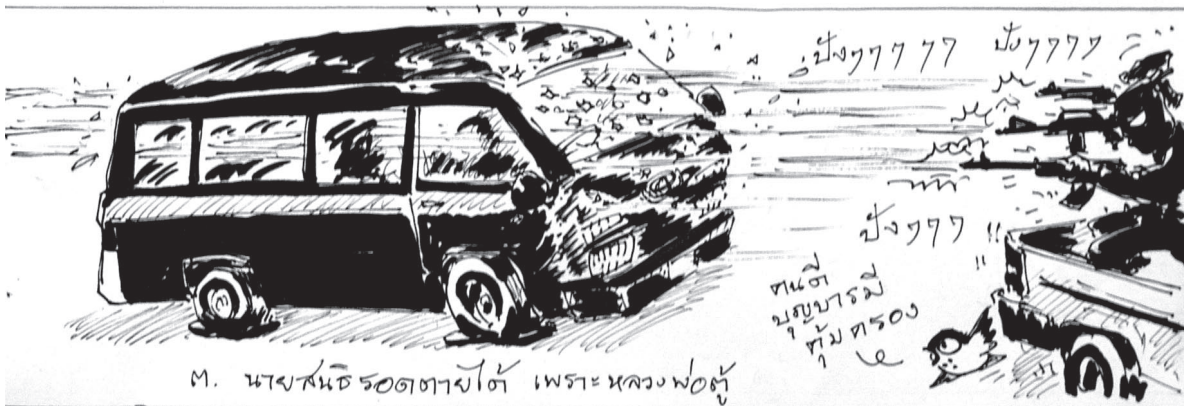
ปาฏิหาริย์มีจริง!

๑. ชาวแฟลตตึ้นแดง รอตตายได้ เพราะพลังสามัคคี

๒. นางคุณอภิสัทธ รอตตายได้ เพราะหลวงพ่อกะไร

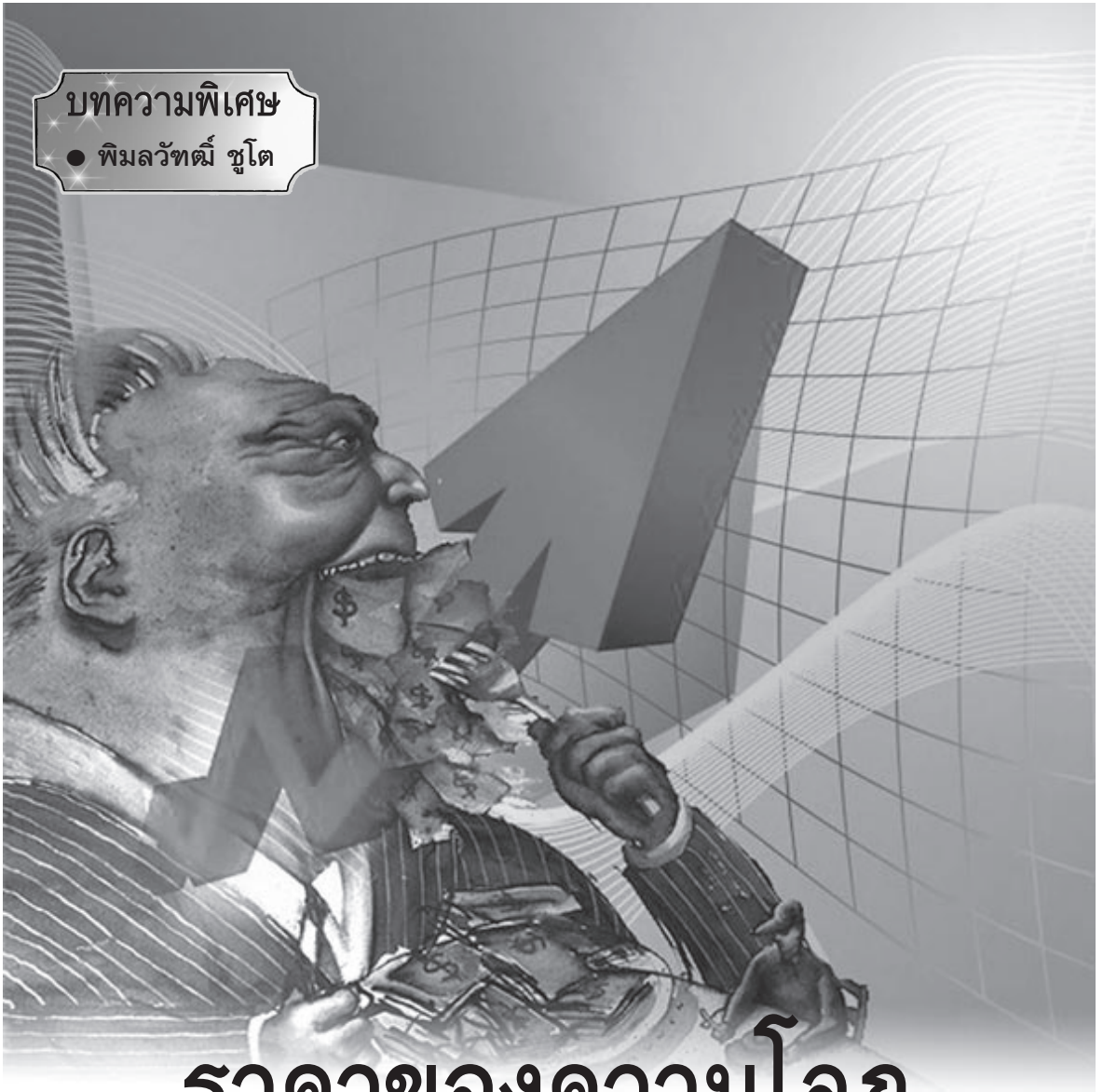
๓. นางสนธิ รอตตายได้ เพราะหลวงพ่อดู

๔. เมืองไทยไม่นองเลือด เพราะ "ท ทนาจ อตทน"

บทความพิเศษ

● พิมพ์วัฒน์ ชูโต

ราคาของความโลภ

(The Price of Greed)

คนไทยคงจะตระหนักดีถึงฤทธิ์เดชของ**ทุนนิยมเสรี** ซึ่งมีอายุครบ ๒๙ ปี ในปี ๒๕๕๒ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนไทยต้องจำได้ถึงการล่มสลายทางเศรษฐกิจของไทยในปี ๒๕๔๐ อันเป็นผลมาจากเปิดเสรีทางการเงิน เพราะ**เชื่อฝรั่งว่าประเทศไทยจะเป็นศูนย์กลางทางการเงินของเอเชีย-อาคเนย์ บัดนี้ สหรัฐฯ ซึ่งเป็นเจ้าของลัทธิอนุรักษนิยมใหม่ หรือทุนนิยมเสรีได้เผชิญกับความล่มสลายทางเศรษฐกิจ** จึงเป็นสิ่งที่น่าสนใจ

อย่างยิ่งที่จะได้รับทราบความคิดเห็นของนักวิชาการระดับสูง ๒ คนของสหรัฐฯ ในเรื่องดังกล่าว

ฟรานซิส ฟูกูยามา เป็นชาวอเมริกันเชื้อสายญี่ปุ่น ปัจจุบันเขาเป็นศาสตราจารย์ด้าน International Political Economy ที่มหาวิทยาลัยจอร์จทาวน์ ฮอบกินส์ หลังยุคสงครามเย็นเขาเขียนหนังสือที่โด่งดังชื่อ “จุดจบของประวัติศาสตร์” (The End of History) ในทศวรรษ ๑๙๘๐ (๒๕๒๓) เขาทำงานกับประธานาธิบดี โรนัลด์ เรแกน ซึ่งอยู่

ในกลุ่มนีโอคอนเซอร์เวทิฟ หรือกลุ่มอนุรักษ์นิยมใหม่ ซึ่งนิยมชมชื่นลัทธิการค้าเสรีอย่างสุดขีด หลังจากเศรษฐกิจของสหรัฐฯ เผชิญวิกฤติขนาดหนัก เมื่อกลางปี ๒๕๕๑ เขาได้เขียนแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับวิกฤติที่เกิดขึ้นดังนี้

“ในปี ๒๕๒๓ หลังจากได้รับเลือกตั้งเป็นประธานาธิบดี โรนัลด์ เรแกน ได้เริ่มปฏิวัติหรือผลักดันหลักการ ๒ หลักการไปทั่วโลก นั่นคือ **ลัทธิการค้าเสรี และการส่งเสริมระบอบประชาธิปไตย** โดยกระตุ้นให้ชาวโลกเชื่อว่าหลักการทั้งสองจะนำมาซึ่งความมั่นคง ความมั่งคั่งและระเบียบโลกใหม่ในระดับสากล องค์กรประกอบของการค้าเสรีคือการเปิดเสรีทางการค้า การเงิน และการลงทุน ลดกฎระเบียบและการควบคุมลดขนาดและบทบาทของรัฐบาล แปรรูปรัฐวิสาหกิจให้เอกชน ลดภาษีให้คนรวยด้วยความเชื่อว่าการกระทำดังกล่าวจะกระตุ้นให้คนรวยลงทุนมากขึ้น นอกจากนี้ยังลดการให้ความช่วยเหลือของรัฐด้วย เช่น การช่วยเหลือด้านสุขภาพและการศึกษา

นอกจากอำนาจและอิทธิพลทางทหารซึ่งโจเซฟ ไนย์ ของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เรียกว่า “พลังแข็ง” (hard power) แล้ว สหรัฐฯ ยังมี “พลังนุ่ม” ซึ่งสหรัฐฯ ใช้ในการเผยแพร่ และบีบบังคับทางตรงและทางอ้อม ให้ประเทศต่างๆ ปฏิบัติตามหลักการข้างต้น ได้แก่ การศึกษา สื่อมวลชน (หนังสือ หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ฯลฯ) สถานทูต และองค์กรระดับโลก เช่น ธนาคารโลก องค์กรการเงินระหว่างประเทศ (จะก็ต้องเปิดเสรี) องค์กรการค้าโลก และอื่นๆ ซึ่งอยู่ภายใต้อิทธิพลของสหรัฐฯ ระหว่างปี ๒๕๒๓-๒๕๓๓ เศรษฐกิจของสหรัฐฯ ขยายตัวอย่างมากจนมีคำพูดนี้ในสหรัฐฯ ว่า “ความโลภเป็นสิ่งดี” (greed is good) อย่างไรก็ตามชาวยุโรปเรียกลัทธิเศรษฐกิจของสหรัฐฯ นี้ว่า “ทุนนิยมคาวบอย” (cowboy capitalism) หรือ “ผู้ชนะได้หมด” **แต่ในที่สุด ทุนนิยมคาวบอยก็ล่มสลายและมีทีท่าว่าจะฉุด**

กระชากให้เศรษฐกิจของทั้งโลกต้องตกลงไปด้วยอย่างแน่นอน

สิ่งบอกเหตุแรกที่ชี้ให้เห็นความบกพร่องของการค้าเสรีคือกรณี “วิกฤติต้มยำกุ้ง” ในปี ๒๕๔๐-๒๕๔๑ เงินร้อนได้ไหลเข้าสู่ประเทศไทย อินโดนีเซียและเกาหลี ซึ่งเปิดเสรีด้านการเงินตามคำแนะนำและแรงบีบของสหรัฐฯ ทำให้เกิดฟองสบู่ทางเศรษฐกิจแล้วเงินก็ไหลออกอย่างทันทีใด ประเทศเหล่านั้นก็ล่มสลาย ในขณะที่ประเทศมาเลเซียและจีน ซึ่งควบคุมการไหลเข้าและออกของ “ทุน” อย่างเคร่งครัดต่างก็รอดจากวิกฤติอย่างสง่างาม (ต่อมา มหาเธร์ อดีต นายกรัฐมนตรีของมาเลเซียได้รับการยินยอมให้แสดงความชื่นชมอย่างกึกก้องหลังการกล่าวสุนทรพจน์เรื่องความสำเร็จในการป้องกันวิกฤติทางเศรษฐกิจของมาเลเซียในการประชุม World Economic Forum ที่เมืองดาวอส ประเทศสวิตซ์)

สิ่งบอกเหตุที่สอง คือการขาดดุลบัญชีกระแสรายวัน และดุลการค้าจำนวนมหาศาล (ขาดดุลกระแสรายวัน ๖๙๙ แลนล้าน และขาดดุลการค้า ๘๔๔ แลนล้านดอลลาร์ และมียอดหนี้รวมสูงกว่ายอดจีดีพีถึง ๒.๘ เท่า) ตัวเลขดังกล่าวชี้ให้เห็นถึงความไม่ยั่งยืนของเศรษฐกิจบริโภคนิยมแบบอเมริกัน และนำไปสู่ค่าเงินดอลลาร์ที่อ่อนลง ในปี ๒๕๔๓-๒๕๔๔ ผลลบของการลดกฎระเบียบ (deregulation) และการควบคุมด้านพลังงานส่งผลให้อัตราค่าไฟฟ้าในแคลิฟอร์เนียพุ่งสูงขึ้น จนเกินจะควบคุมได้ และในปี ๒๕๔๗ บริษัทพลังงานขนาดยักษ์ ชื่อ เอนรอนล้มละลายจากการฉ้อฉลของผู้บริหาร และด้วยความร่วมมือของบริษัทบัญชีชื่ออาร์เธอร์ แอนเดอร์สัน ตลอดจนอื่นๆ ปีที่ผ่านมากว่าไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจขยายตัวอย่างรุนแรง (รายได้เฉลี่ยของซีอีโอสูงกว่ารายได้เฉลี่ยของพนักงาน ๔๓๕ เท่า) ผู้ได้ประโยชน์คือคนรวยในขณะที่รายได้สุทธิของคนอเมริกันโดยทั่วไปแทบจะไม่ขยับเลย (คนอเมริกันซึ่งหลงไหลบริโภคนิยม

เป็นหนี้บัตรเครดิตสูงถึง ๑๘๐ เฟอร์เซ็นต์ของ รายได้และมีหนี้ครัวเรือนครัวเรือนละ ๑๒๐,๙๘๐ ดอลลาร์ หรือคนละ ๘๖,๐๐๐ ดอลลาร์) นั้น หมายความว่าคนชั้นกลางและคนจนกำลังเรื่อยๆ

การส่งเสริมระบบประชาธิปไตย กลับล่ม สลายไปก่อนการล่มสลายของเศรษฐกิจเสียอีก เพราะประชาธิปไตยถูกสหรัฐฯ ใช้เป็นข้ออ้าง สำหรับการยึดครองประเทศอิรัก การทำเช่นนั้น ทำให้ผู้คนในโลกเห็นว่าการส่งเสริมประชาธิปไตย ของสหรัฐฯ เป็นเพียงลมปากในการหาประโยชน์ เท่านั้น และนั่นทำให้มีการนำเอา “ยี่ห้ออเมริกา” ไปเปรียบกับระบบของรัสเซียหรือจีน การฟื้นฟู ทั้งเศรษฐกิจและ “ยี่ห้ออเมริกา” จึงเป็นสิ่งที่ เสมือนการเดินขึ้นเขาที่ต้องเผชิญกับความยาก ลำบากอย่างยิ่ง

“ยี่ห้ออเมริกา” คือระบอบประชาธิปไตยและความกระตือรือร้นของสหรัฐฯ ในการสนับสนุน ระบอบนี้ทั่วโลก สหรัฐฯ ส่งเสริมระบบประชาธิปไตยผ่านงานด้านการทูต การช่วยเหลือทาง เศรษฐกิจและการทหาร สื่อมวลชน ฯลฯ แต่ ปัญหา ก็คือการนำระบอบประชาธิปไตยไปอ้างว่า เป็นความชอบธรรมในการรุกรานและยึดครอง อิรัก ทั้งๆ ที่สหรัฐฯ สนับสนุนรัฐบาลเผด็จการใน ซาอุดีอาระเบีย ในตะวันออกกลางอีกหลายประเทศ ในเอเชียกลางและอื่นๆ ในขณะที่เดียวกันก็ปฏิเสธ รัฐบาลของกลุ่มฮามาส และเฮซบอลลาห์ซึ่งผ่านการ เลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย ฉะนั้น สหรัฐฯ ไม่ได้ได้รับความเชื่อถือเลยเมื่อสหรัฐฯ เอ่ยอ้างถึง “เสรีภาพ” ยิ่งกว่านั้น “ยี่ห้ออเมริกา” ยังมัวหมองเพราะการทรمانนักโทษชาวอิรักที่ คูกานูการิบของอิรัก (ผลการสอบสวนในภายหลังพบว่า นายโดนัลด์ รัมสเฟล รมต.กลาโหม เป็นผู้ออกคำสั่ง) และหลังเหตุการณ์ ๙/๑๑ สหรัฐฯ ยังละเลยความเป็นธรรมที่คูกานูตานาโม (เขต เช่าซึ่งเลิกจ่ายค่าเช่าไปนานแล้วในคิวบา) ด้วย ข้ออ้างว่าไม่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายนานาชาติที่ ว่าด้วย “เชลยศึก” เพราะนักโทษที่นั่นเป็นเพียง

“นักโทษนอกกฎหมาย” (รวมทั้งไม่จำเป็นต้อง ปฏิบัติตามคติพจน์ของศาลสูงสหรัฐฯที่ว่า “ความ ยุติธรรมที่เท่าเทียมภายใต้กฎหมาย” เพราะอยู่นอกประเทศด้วย)

การเมืองสหรัฐฯ และการเมืองโลกจะต้อง เปลี่ยนแปลง ในสหรัฐฯเอง การนำกฎระเบียบ และการควบคุมกลับมาใช้เป็นความจำเป็นและ กำลังขยายตัวในภาคเศรษฐกิจ การฟื้นตัวต้อง พึ่งการเปลี่ยนแปลงทางโครงสร้าง ต้องเลิกใช้ ลัทธิเรแกน โดยเฉพาะการลดภาษีคนรวยและ ลดกฎระเบียบต่างๆ รวมทั้งต้องเพิ่มค่าใช้จ่าย ด้านสาธารณสุขและสร้างขวัญและกำลังใจในภาค รัฐด้วย สถาบันการเงินต้องการการควบคุมและ ใช้น้อยอย่างเข้มแข็ง ในระดับโลก สหรัฐฯจะไม่มี โอกาสรีนเริงกับการครอบงำโลกอีกต่อไป โอกาส ที่สหรัฐฯ จะวางระเบียบโลกด้านเศรษฐกิจผ่าน ธนาकारโลก และไอเอ็มเอฟจะลดลง และใน หลายส่วนของโลก ความคิดและความเชื่อแบบ อเมริกัน รวมทั้งคำแนะนำและความช่วยเหลือ ของสหรัฐฯ จะได้รับการต้อนรับน้อยลง”

นอกจากนายฟรานซิส ฟูกูยามาแล้ว นายพอล แอชเวิร์ท นักเศรษฐศาสตร์อาวุโสคนหนึ่งของ สหรัฐฯ ยังกล่าวในเวลาเดียวกันว่า “มันใช้เวลา กว่า ๒๐ ปีที่ทุนนิยมเสรีจะมาถึงจุดนี้ มันต้องใช้ เวลามากกว่า ๒-๓ ปีในการแก้ไข และเมื่อ สถานการณ์กลับเข้าสู่สภาวะปกติ ความเป็นปกติ นั้นจะไม่ใช่ความเป็นปกติอย่างเดิม เราจะไม่มี เสรีภาพอย่างที่เราเคยมีทั้งในระดับครอบครัว และระดับธุรกิจ เราจะต้องอยู่อย่างอดออมมัธยัสถ์ สมถะ และเคร่งครัดในวินัย ในปี ๒๕๕๑ รัฐบาล ที่เสฟติด “งบประมาณขาดดุล” อย่างมหาดศาล โดยอาศัยความปรานีของต่างชาติ (ส่วนใหญ่เป็น เงินกู้จากธนาकार และอีกกว่า ๑๕,๐๐๐ ล้าน ดอลลาร์เข้าสู่อุตสาหกรรมผลิตรถยนต์ของ สหรัฐฯ ซึ่งได้แก่เจนเนอรัลมอเตอร์ส์ ฟอร์ด และ ไครสเลอร์ในปี ๒๕๕๒ คาดว่างบประมาณสหรัฐฯ จะขาดดุลถึง ๑.๐๐ ล้านล้านดอลลาร์ ธนาकार

องค์กรทางการเงินและอุตสาหกรรมจำนวนมากจะย้อนกลับไปอยู่ในมือของรัฐบาล”

สำหรับผลกระทบอันเลวร้ายของทุนนิยมเสรีต่อประเทศต่างๆ ทั่วโลกนั้นนาย Federico Mayor และนาย Jerome Binde อดีตผู้อำนวยการใหญ่องค์การเนสโก และอดีตผู้อำนวยการฝ่ายวิเคราะห์และประเมินขององค์การดังกล่าว เปิดเผยในหนังสือที่เขาทั้งสองร่วมกันเขียนชื่อ The World Ahead : Our Future in the Making ว่า “ระหว่าง พ.ศ.๒๕๒๓ ซึ่งเป็นปีที่ประเทศไทยเผชิญวิกฤติในทางเศรษฐกิจ มีเพียงประมาณ ๑๕ ประเทศซึ่งเป็นประเทศอุตสาหกรรมเท่านั้นที่มีโอกาสฟื้นเรื่งกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจส่วนอีกกว่า ๑๐๐ ประเทศ ต้องประสบกับภาวะเศรษฐกิจชะงักงัน ถดถอย หรือล่มสลาย (รัสเซีย อัฟริกาใต้ อาร์เจนตินา นิวซีแลนด์ ฯลฯ) ประชากรโลกกว่า ๑,๖๐๐ ล้านคนมีรายได้โดยเฉลี่ยต่ำลง และเกิดการขยายตัวของความแตกต่างด้านรายได้ระหว่างคน “มี” และ “ไม่มี” อย่างที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในประวัติศาสตร์”

เอมี ชิว นักวิชาการชาวฟิลิปปินส์ เชื้อสายจีน ซึ่งทำงานอยู่ในสหรัฐฯ ได้เดินทางไปสำรวจเพื่อหาสาเหตุของวิกฤติในประเทศต่างๆ และสรุปไว้ในหนังสือของเธอชื่อ “โลกที่ลุกเป็นไฟ” หรือ World on Fire ว่า “ในแต่ละประเทศต่างก็มีคนกลุ่มน้อย (นายทุนขุนศึก) ที่มีอิทธิพลและควบคุมเศรษฐกิจและการให้ทรัพยากรของประเทศเอาไว้ส่วนใหญ่แล้ว เช่น ชาวจีนในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คนผิวขาวในอัฟริกาใต้ และอเมริกาใต้ ชาวเลบานอนในอัฟริกาตะวันตก ชาวไอโบในไนจีเรีย ชาวโครแอตในอดีตเชคโกสโลวาเกีย และชาวยิวในรัสเซีย แต่ละประเทศเหล่านั้นยังคงสภาวะปกติอยู่ได้เพราะ “เลือด” ส่วนใหญ่ยังหมุนเวียนอยู่ภายในประเทศ แต่เมื่อเปิดเสรี “เลือด” ได้ถูกดูดไปโดยบริษัทข้ามชาติจำนวนมากเหมือนกับสมัยล่าอาณานิคม” ...ขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่ที่สุด ๕๑ อันดับใน ๑๐๐ อันดับแรกของโลก คือบริษัท

ข้ามชาติ จำนวนบริษัทของประเทศอุตสาหกรรมขยายตัวกว่า ๑,๐๐๐ เปอร์เซนต์ และขยายสาขากว่า ๒,๐๐๐ เปอร์เซนต์

นอกจากการขยายความแตกต่างด้านรายได้ของผู้คนทั่วโลกแล้ว ทุนนิยมเสรียังทำร้ายชาวอเมริกันชั้นกลางและชั้นล่างอย่างรุนแรงด้วย พอล เอ. เฮลเลอร์ จากกรูวอชิงตันเขียนจดหมายไปสะท้อนผลร้ายดังกล่าวในนิตยสาร “ไทม์” ฉบับ ๓/๑๑/๕๑ ว่า “กว่า ๒๐ ปี ที่ชาวอเมริกันชั้นกลางและชั้นแรงงานต่างเห็นการส่งตำแหน่งงานจำนวนมากจากสหรัฐฯ ไปสู่ประเทศกำลังพัฒนา ได้เห็นรายได้และเงินออมที่หดหาย รวมทั้งเห็นกองทุนเกษียณอายุและโครงการสุขภาพถูกปล้นโดยการลดและยกเลิกโครงการโดยบริษัทที่ล้มละลายหรือต้องควบรวมกัน ในขณะเดียวกัน คนอเมริกันที่รวยที่สุด ๔๐๐ คนกลับมีเงินและทรัพย์สินมากเท่ากับคนหลายสิบล้านคนรวมกัน ปรากฏการณ์ดังกล่าวชี้ให้เห็นถึงความโลภโมโหสัน และกิเลสของกลุ่มคนร่ำรวยที่ควบคุมประเทศสหรัฐฯ อยู่ในปัจจุบัน” พอล ครุกแมน ศาสตราจารย์ทางเศรษฐศาสตร์ ปากกล้าของสหรัฐฯ ผู้ซึ่งเพิ่งได้ “รางวัลโนเบล” ทางเศรษฐศาสตร์มาหยกๆ กล่าวเมื่อหลายปีมาแล้วว่า “การค้าเสรีเป็นเพียงสมมุติฐาน ไม่ใช่ความเป็นจริงที่อนาคตของประเทศหนึ่งๆ จะขึ้นอยู่กับความสำเร็จของตลาดโลก” เขายังประกาศอีกว่า “จากการเฝ้าสังเกตสมมุติฐานในเรื่องการค้าเสรีนั้นผิดอย่างสิ้นเชิง”

สุดท้ายนี้ ขอสรุปในเรื่องความเลวร้ายของระบบ “ละโมภนิยม” ด้วยการอัญเชิญพระราชดำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเมื่อปี ๒๕๔๔ มาเสนอดังนี้ “การอยู่พอกมีพอกินไม่ได้หมายความว่าไม่มีควมก้าวหน้า มันจะมีความก้าวหน้าแค่พอประมาณ ถ้าก้าวหน้าเร็วเกินไปขึ้นเขายังไม่ถึงยอดเขา หัวใจวายแล้วหล่นจากเขา...บางที่ทับคนอื่น ทำให้คนอื่นต้องหล่นไปด้วย อันนี้เดือดร้อน” ๓

ขอขอบพระคุณศาสตราจารย์ระพี สาคริก
ที่กรุณาอนุญาตให้เผยแพร่ “คืนวิญญาณ
ความรักให้แผ่นดิน” เป็นวิทยาทาน

วิญญาณความรัก ที่อยู่ร่วมผืนแผ่นดิน เดียวกัน

● ระพี สาคริก

บทนำ

ฉันเคยชี้แจงเหตุผลเกี่ยวกับจิตวิญญาณคน ที่มีความรักยังรากลงสู่พื้นดินมาแล้วในอดีต ดั่งนั้นจึงใคร่ขออนุญาตฝากไว้ ณ โอกาสนี้ว่าแต่ละคนควรสำนึกถึงเงื่อนไขดังกล่าวอยู่เสมอ โดยถือเป็นสัจธรรมที่อยู่ໃใจ ซึ่งธรรมชาติได้มอบมาให้ชีวิตทุกคน นอกจากนั้น ยังควรสนใจถ่ายทอดต่อไปสู่ชนรุ่นหลัง จากความรู้สึกรับผิดชอบซึ่งมีอยู่ในใจตนเองด้วย

อนึ่ง จุดเริ่มต้นมอบให้ ควรมุ่งความรักจากใจตนเองลงไปยังพื้นดินและसानเหตุผลถึงชนรุ่นหลังผู้มีใจรักพื้นดินอีกทั้งมีความซื่อสัตย์ต่อตนเองซึ่งมีใจใกล้ชิดตนมากที่สุด

หลังจากนั้น หากรักษารากฐานตัวเองให้มีอิสระอยู่ได้ หากนำปฏิบัติอย่างดี ย่อมสานความรักร่วมกันไปถึงเพื่อนมนุษย์ที่อยู่ห่างไกลรวมทั้งสรรพสิ่งทั้งหลายได้เอง

อย่างไรก็ตาม หากมองเห็นความจริงซึ่งอยู่ในรากฐานจิตใจตนเองและนำปฏิบัติจากจุดนี้ ย่อมมีจิตใจสำนึกที่หยั่งรากสู่พื้นดินลึกซึ่งยิ่งขึ้น ในเมื่อชีวิตแต่ละคนเกิดมาจากโลกใบเดียวกัน จึงควรมีกระแสความรักเชื่อมโยงถึงกันได้หมด

สังขรณ์คือความจริงซึ่งมีอยู่ในรากฐานจิตใจแต่ละคนมาแต่กำเนิดตั้งนั้นผู้รู้ได้แล้ว ย่อมสามารถปฏิบัติตนให้เข้าถึงจิตใจทุกคนได้อย่างลึกซึ้ง จึงหวังได้ว่าน่าจะสร้างสรรค์ทุกชีวิตให้บังเกิดความสุขได้เองอย่างเป็นธรรมชาติ อีกทั้งรู้ว่าผลจากการปฏิบัติดังกล่าวย่อมสะท้อนกลับมาทำให้รากฐานจิตใจตนเองบังเกิดความสุกซึ้งยิ่งขึ้น

ช่วงหลังๆ เรามักได้ยินคนทั่วไปกล่าวเน้นความสำคัญของคุณภาพชีวิตกันอย่างกว้างขวางอย่างไรก็ตาม นั่นเป็นเพียงคำกล่าวซึ่งยังไม่อาจทำให้เชื่อถือเป็นได้ จนกว่าจะมีโอกาสสัมผัสผลจากการปฏิบัติที่มีความมั่นคงจนเป็นที่มั่นใจได้แล้ว

ปัจจุบันนี้ในทางปฏิบัติ คนส่วนใหญ่เท่าที่มีการแสดงออกจากความรู้ความเข้าใจของแต่ละคนเกี่ยวกับเรื่องคุณค่าชีวิตกับคุณภาพชีวิตยังทำให้อึดที่จะรู้สึกกลับสนไม่ได้

หากสามารถรู้ความจริงจากใจตนเองได้อย่างชัดเจน ควรจะเข้าใจความหมายของทั้งสองประเด็นได้อย่างลึกซึ้ง อีกทั้งสามารถเรียงลำดับความสำคัญซึ่งแตกต่างกันที่พื้นฐาน ได้อย่างสอดคล้องกันกับเหตุและผลด้วย

เมื่อมีเหตุย่อมมีผล

คุณค่าชีวิตน่าจะหมายถึงความจริงที่อยู่ใน

รากฐานจิตใจ ซึ่งแต่ละคนควรสำนึกถึงความสำคัญได้เอง ทำให้รักษาไว้อย่างสุดชีวิต ส่วนคุณภาพชีวิต น่าจะหมายถึงผลการปฏิบัติจากรากฐานจิตใจตนเอง ที่หยั่งรู้คุณค่าชีวิตเท่าที่ผ่านพ้นมาแล้วในอดีตได้อย่างชัดเจน จนกระทั่งทำให้มั่นใจได้แล้ว

ช่วงหลังๆ เรามักพบความจริงจากการแสดงออกโดยคนส่วนใหญ่ที่อยู่ในสังคม ซึ่งมักนำเอาเรื่องการมีวัตถุอย่างพร้อมมูลมาเผยแพร่เพื่อสื่อให้คนเข้าใจว่า สภาพดังกล่าวคือคุณภาพชีวิต ซึ่งแต่ละคนควรปรารถนา

แม้ว่าบางคนอาจไม่มีเจตนาจะโฆษณาชวนเชื่อแต่ความคิดดังกล่าวก็เหมือนเจตนาทำ ซึ่งคงทำไปเพราะความไม่รู้ หรืออาจรู้แล้ว แต่อยากทำเพราะความโลภ เนื่องจากต้องการหาเงินและวัตถุจากผู้อื่น

การเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่างๆ ภายในสังคมซึ่งทำให้คนจำนวนมากตกเป็นเหยื่ออิทธิพลโฆษณาชวนเชื่อ โดยที่อีกฝ่ายหนึ่งหวังผลประโยชน์ทางวัตถุสำหรับนำไปใช้สนองความต้องการของตนและพรรคพวกอย่างขาดจิตสำนึกรับผิดชอบต่อสังคม

ในขณะที่เดียวกัน ก็ยังมีกระแสจากอีกด้านหนึ่งซึ่งกำหนดวิธีการเปลี่ยนแปลงรูปแบบของวัตถุเพื่อต้องการสร้างอิทธิพลภายนอกให้มีผลครอบงำจิตใจคนเพื่อหวังผลหวนกลับมาสนองผลประโยชน์แห่งตน ส่งผลกระทบทำลายรากฐานการพึ่งตนเองของคนในสังคม ยิ่งเป็นเยาวชนทำให้ไม่อาจรู้เท่าทันจนกระทั่งจำต้องตกเป็นเหยื่ออย่างลึกซึ้ง อีกทั้งขยายผลกว้างขวางมากขึ้น

อย่างไรก็ตาม วิธีการเปลี่ยนแปลงบนพื้นฐานธรรมชาติที่สะท้อนกลับมาชำระล้างทุกสิ่งอย่างในสังคม ย่อมมีผลทำลายให้จบสิ้นลงไปทั้งหมดได้ยาก จึงยังคงมีกระแสหมุนวนเป็นวัฏจักรสืบทอดต่อไป

ดังนั้นแม้ว่ายังมีชีวิตซึ่งรักษาจิตวิญญาณความเป็นคนเอาไว้ได้หลงเหลืออยู่น้อยแค่นั้น ใน

ที่สุดย่อมมีวิถีทางวนกลับมาสู่อีกด้านหนึ่งได้เอง อีกทั้งสามารถขยายขอบข่ายกว้างขวางมากขึ้นไม่ว่าจะเกิดผลกระทบรุนแรงมากยิ่งขึ้นแค่ไหน

จากประสบการณ์ชีวิตเท่าที่ผ่านพ้นมาแล้ว ทำให้ฉันเชื่อมั่นชัดเจนยิ่งขึ้นว่า ไม่ว่าชีวิตตนจะผ่านพ้นมานานมาแค่ไหน แต่ถ้าสามารถสังมความจริงอันเป็นผลจากการปฏิบัติเท่าที่ผ่านพ้นมาแล้วในอดีตเอาไว้ในจิตใจตนเองได้ ย่อมมีผลช่วยให้หยั่งรู้ความจริงจากใจเพื่อนมนุษย์แต่ละคน รวมถึงสรรพสิ่งอื่นๆ ได้อย่างลึกซึ้ง

อนึ่ง มักมีบางคนกล่าวว่า ควรใช้เวลาศึกษาไปนานๆ สะท้อนให้รู้ได้ว่าผู้กล่าวเช่นนั้นห่างจากความจริงที่มีอยู่ในใจตัวเองไปยึดติดอยู่กับกาลเวลาไม่ว่ามีมากมีน้อย ทำให้ขาดการรู้เหตุรู้ผล ซึ่งรากฐานจิตใจตนเองมีอยู่แล้ว

ตามที่กล่าวไว้แล้วแต่แรกว่า ผู้มีโอกาสเกิดมาสู่โลกทุกคนย่อมมีเงื่อนไขแห่งกรรมแฝงอยู่ในรากฐานจิตใจตนเองมาแล้วอย่างเป็นธรรมชาติไม่ว่าใครมีมากมีน้อย หากรู้ความจริง ณ จุดนี้ได้ย่อมรู้ประเด็นสำคัญของการดำเนินชีวิตอย่างน้อย ๒ ประการ ซึ่งนำไปสู่ความรักความเข้าใจระหว่างกันและกัน อันหวังได้ว่าน่าจะมีความมั่นคงให้เชื่อมั่นได้

ประการแรก แต่ละชีวิตที่เกิดมา ย่อมเกิดมาจากแผ่นดินผืนดินผืนเดียวกัน ส่วนการแบ่งประเทศรวมทั้งชาติภาษา แม้กระทั่งการแบ่งแยกลัทธิความเชื่อ หากใช่ของจริงไม่ หากเป็นเพียงผลจากการดำเนินชีวิตบนพื้นฐานความหลากหลายซึ่งนำไปสู่การจัดการเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุด

ประการที่สอง ภายในรากฐานจิตใจแต่ละคนที่กล่าวถึงความเข้าใจซึ่งกันและกัน จึงควรรู้ว่าคือความจริงจากทุกสิ่งทุกอย่าง ซึ่งเข้าไปอยู่ในส่วนลึกของจิตใจตนเองจากแต่ละฝ่าย ทำให้มีการร่วมมือเป็นหนึ่งเดียวกันได้

หรืออาจกล่าวอีกด้านหนึ่งว่า ความจริงซึ่งเข้าไปอยู่ในส่วนลึกของจิตใจแล้ว แม้ปรากฏการณ์ภายนอกจะเปลี่ยนแปลงไปอย่างไร

ก็ตาม แต่ภายในจิตใจย่อมมั่นคงอยู่ได้ อีกทั้งยังสามารถรู้เท่าทันผลการเปลี่ยนแปลงจากภายนอกได้อย่างลึกซึ้ง จึงไม่ยอมตกเป็นเหยื่อหากสามารถยอมรับและปล่อยวางได้อย่างเป็นธรรมชาติ

สภาพดังกล่าว น่าจะถือว่า คือคำนิยามของข้อความซึ่งกล่าวกันว่า ยอมรับความจริงหากรากฐานจิตใจบุคคลใดเข้าถึงได้ ย่อมสามารถสร้างความรู้ความเข้าใจระหว่างกันและกันได้ไม่ยาก

ความจริงซึ่งพบได้จากชีวิตตนเอง

ฉันเรียนรู้ความจริงจากความจริง ซึ่งเป็นผลจากการที่รากฐานจิตใจมีอิสระ ช่วยให้เห็นสนใจสัมผัสทุกสภาพชีวิต ร่วมกับทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่ชีวิตผ่านพ้นมาแล้วได้อย่างเป็นธรรมชาติ

ดังนั้นสิ่งแรกที่ใคร่ขออนุญาตนำมากล่าวด้วยความสำคัญไว้ ณ โอกาสนี้ก็คือ บุคคลใดผู้มีความทรงจำที่ชัดเจน หรืออีกนัยหนึ่ง บุคคลใดผู้ไม่ลืมอดีตซึ่งตนสั่งสมไว้ในใจมาแล้วมานานมากแค่ไหน ย่อมไม่เป็นคนลืมตัว หรือหากมองย้อนกลับควรจะได้พบได้ว่า บุคคลใดไม่ลืมตัวย่อมมีความทรงจำที่มั่นคงอยู่ได้

ช่วงที่ชีวิตฉันได้รับโอกาสให้เข้าไปทำหน้าที่เป็นผู้บริหารมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ นับว่ามีโอกาสดีส่วนหนึ่ง ซึ่งช่วยให้ตนเรียนรู้ความจริงจากใจชนรุ่นหลังอย่างกว้างขวาง แม้ขณะนั้นยังมีปริมาณจำกัดตัวเองไว้ด้วยรูปแบบที่เป็นทางการไม่ถึงหนึ่งหมื่นคน แต่การเรียนรู้ธรรมชาติจากของจริง ถ้ารากฐานจิตใจมีอิสระอยู่ได้ย่อมรู้ว่า หากมีจำนวนตัวเลขเป็นกรอบจำกัดไว้ ไม่วามีมากมีน้อย

แต่เนื่องจากรากฐานจิตใจฉันไม่ยึดติดรูปแบบมากไปกว่าการมองเห็นทุกคนเป็นคน จึงไม่มีอิทธิพลจากสิ่งที่มีอยู่ในรัฐสถาบันเข้ามาครอบงำไว้ ทำให้ตนรู้คุณค่าชีวิตคนทุกคนในสังคมได้อย่างกว้างขวาง

การปฏิบัติจึงไม่ยอมตกเป็นเหยื่อรูปแบบซึ่ง

หากตกอยู่ในความประมาทยอมพร้อมที่จะล้อมกรอบใจฉัน แม้สิ่งที่อยู่ในรั้วมหาวิทยาลัยโดยที่รู้ว่าหากยึดติดยอมมีแนวโน้มส่งผลทำให้รากฐานจิตใจตนเองเรียวแคบมากขึ้น

วิญญานความรักและรู้คุณค่าตนเองที่ยังหลงสุ่พื้นดินอย่างลึกซึ้งซึ่งมีผลทำให้การปฏิบัติจากใจฉัน มุ่งทิศทางหลงสุ่พื้นดินเหนือกว่าการมุ่งขึ้นไปสู่ด้านบน หากใครคิดว่าฉันทวนกระแส น่าจะเกิดจากการปฏิบัติทวนกระแสด้านบน หากใครคิดว่าฉันเดินตามกระแส คงสืบเนื่องมาจากการที่มองเห็นความจริงแล้วว่า ฉันมีวิญญานเป็นตัวของตัวเองที่ยังรากลงสุ่พื้นดินอย่างลึกซึ้ง โดยที่รู้ว่าภูมิปัญญาท้องถิ่นเกิดจากการมีโอกาสสัมผัสพื้นดิน

กรณีหลังนี้ หากสามารถแยกแยะเหตุผลออกจากกันให้เห็นชัดเจนถึงระดับหนึ่ง น่าจะเข้าใจได้ว่าฉันไม่ได้เดินตามกระแสหรือทวนกระแสใครทั้งนั้น หากเป็นเพราะอิสรภาพซึ่งอยู่ในรากฐานตนเอง มีผลกำหนดความมั่นคงภายในจิตใจร่วมกับทิศทางความคิดที่มุ่งลงสุ่ด้านล่างมากกว่า

ดังนั้นหากมองภาพอย่างผิวเผิน อาจทำให้เข้าใจว่าฉันเดินทวนกระแส แต่แท้จริงแล้วคือวิถีทางที่อิสระ ทำให้มีรากฐานมั่นคงอยู่กับการรู้เหตุรู้ผล ซึ่งธรรมชาติได้ชี้ให้เห็นความจริงไว้อย่างชัดเจนว่า ทุกสิ่งทุกอย่างคงไม่มีเพียงหนึ่งเดียวเท่านั้นแต่สามารถเป็นหนึ่งเดียวกันได้ สอดคล้องกันกับเหตุผลซึ่งองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ตรัสไว้ว่า พระพุทธเจ้าไม่ได้มีพระองค์เดียว

สถานที่เกิดของชีวิต

ผูกติดอยู่กับความคิดของตัวเองหรือเปล่า?

ช่วงชีวิตที่ผ่านมา มีบางคนถามฉันด้วยความรู้สึกสงสัยว่า ท่านอาจารย์เกิดในเมืองกรุงหรือในชนบทกันแน่?

ฉันตอบคำถามดังกล่าวอย่างมั่นใจว่าร่างกายฉันเกิดกลางใจเมืองกรุงเทพ แต่จิตวิญญานตนเองอยู่ในชนบท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หยั่ง

รากฝังลึกลงสุ่พื้นดินอย่างมีความสุข

คำตอบดังกล่าวสะท้อนให้เห็นความจริงว่าหากรากฐานจิตใจอิสระ ย่อมไม่นำความแตกต่างจากภายนอกมาผูกติดกันไว้ ทำให้เกิดภาวะสับสนขึ้นในรากฐานจิตใจตนเอง

ซึ่งแท้จริงแล้ว ชีวิตคนเราจะเกิดที่ไหน และสถานที่เกิดจะเป็นอย่างไรย่อมไม่ใช่เรื่องสำคัญ หากจิตใจสามารถรู้ความจริงได้ว่า ชีวิตตนเองมีพื้นดินเป็นฐานรองรับ อีกทั้งเป็นครูผู้ซื่อสัตย์ต่อตนไปตลอดชีวิต

ทวนกลับไปนึกถึงความจริงซึ่งอยู่ในอดีตของชีวิตฉัน ตั้งแต่ยังมีอายุไม่มากนัก มีบางสิ่งบางอย่างจากพฤติกรรมของคนในสังคมที่สะท้อนออกมา ทำให้ใจฉันรู้สึกสับสนโดยที่คิดว่า สิ่งซึ่งตนพบเห็นไม่น่าจะสอดคล้องกันกับเหตุผลที่ควรจะเป็น

สภาพดังกล่าวมีผลจุดประกายใจ ทำให้ฉันรู้สึกท้าทายที่จะลุกขึ้นยืนหยัดเดินทวนกระแสสังคมซึ่งแท้จริงแล้ว ตนไม่เคยคิดมาก่อนว่าความกล้าหาญในการปฏิบัติจะมีผลช่วยให้รู้ความจริงจากรากฐานจิตใจคนในสังคมได้อย่างกว้างขวาง

แต่ฉันเป็นคนมีนิสัยมุ่งมั่นต่อสุ่กับสิ่งซึ่งอยู่ในใจจากการนำปฏิบัติโดยไม่ยอมเปลี่ยนแปลง อีกทั้งสนใจเรียนรู้อะไรที่ติดตามมาซึ่งสภาพจิตใจดังกล่าวอาจเรียกได้ว่าเป็นคนมีนิสัยรู้จักประเมินตัวเองหรือรู้จักประมาณตนเป็นช่วงๆ มาโดยตลอด

ในที่สุด จากวิถีทางดังกล่าว สิ่งซึ่งเป็นผลติดตามมาภายหลังอย่างเป็นธรรมชาติ ทำให้ฉันรู้ความจริงซึ่งอยู่ในใจคนลึกซึ้งยิ่งขึ้น อีกทั้งมีผลทวนกลับมาสู่ความจริงจากใจตนเองซึ่งมีอยู่เพียงหนึ่งเดียวได้อย่างลึกซึ้งร่วมด้วย

จากประเด็นดังกล่าว ทำให้ฉันมั่นใจใจได้ว่าหากมุ่งมั่นปฏิบัติจากความจริงซึ่งมีอยู่แล้วในจิตใจตนเอง อีกทั้งรักษาสัจนี้ไว้ให้มั่นคงอยู่ได้ ผลอันพึงได้รับย่อมทวนกลับมาสอนให้หยั่งรู้เหตุและผลทั้งจากใจตนเองและเพื่อนมนุษย์ได้อย่างเป็นธรรมชาติ

ในกรณีที่เกี่ยวข้องกับกล้วยไม้ซึ่งเขียนโดยคนในกลุ่มประเทศวัฒนธรรมตะวันตกที่ระบุถึงกล้วยไม้ชนิดหนึ่งว่าเป็นกล้วยไม้อินเดีย แต่มีคนไทยบางคนแย้งว่าเป็นกล้วยไม้ไทย

ความขัดแย้งซึ่งอยู่ในใจระหว่างคนซึ่งอยู่คนละชาติเท่าที่กล่าวมาแล้ว มีผลช่วยให้ฉันมองเห็นความจริงลึกลงไปอีกระดับหนึ่ง ตนจึงสามารถแยกพื้นฐานซึ่งทำให้ลับสนออกจากกัน ช่วยให้เกิดความเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น

ฉันกล่าวกับหลายคนเป็นช่วงๆ ว่า การแบ่งประเทศ เหตุเกิดจากการที่คนแบ่งพรรคแบ่งพวก อันเป็นผลสืบเนื่องมาจากความรู้สึกหวาดระแวงซึ่งกันและกัน เกี่ยวกับผลประโยชน์ของแต่ละพวก ส่วนการแบ่งแยกแหล่งกำเนิดอันมีธรรมชาติของชีวิตพันธุ์ไม้ร่วมกับธรรมชาติของแต่ละท้องถิ่นเป็นพื้นฐาน ธรรมชาติเป็นฝ่ายแบ่งเองอย่างมีเหตุมีผล จึงไม่ควรนำมาสร้างความลับสนจนกระทั่งเกิดความขัดแย้ง

สิ่งที่กล่าวมาแล้ว เป็นกรณีตัวอย่างซึ่งบางคนอาจรู้สึกว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย แต่ฉันกลับเห็นว่าทุกสิ่งย่อมมีคุณค่าเท่าเทียมกันหมด ในเมื่อรู้เรื่องเล็ก ผู้ที่ไม่ยึดติดควรสามารถเชื่อมโยงเหตุผลไปสู่การรู้ความจริงจากเรื่องใหญ่ได้ไม่ยาก

ในกรณีดังกล่าวก็เช่นกัน หากมองจากเงื่อนไขที่ตนหยิบยกมาพิจารณา ฉันจึงไม่เรียกว่ากล้วยไม้ไทย หากเรียกว่า กล้วยไม้พันธุ์ธรรมชาติ เนื่องจากมีอยู่ตามธรรมชาติภายในแต่ละประเทศ อีกทั้งมีบางชนิด แม้ชนิดเดียวกันอาจพบอยู่ในหลายประเทศก็ได้

หากผู้มองพยายามทำความเข้าใจ โดยไม่ยึดติดอยู่กับรูปแบบย่อมไม่นำเงื่อนไขมาผูกติดกันไว้ จึงสามารถสร้างความเข้าใจให้แก่คนซึ่งชีวิตยืนอยู่ต่างแ่งมุมกัน ทำให้เกิดความรักความเข้าใจระหว่างกันได้ไม่ยาก

ดังนั้น ความแตกต่างระหว่างเงื่อนไขซึ่งอยู่ในรากฐานจิตใจคนแต่ละกลุ่ม ถ้าแต่ละคนมุ่งมั่นรักษาความจริงที่อยู่ในใจตนเองไว้ให้มั่นคงอยู่ได้

พฤติกรรมนำปฏิบัติย่อมมีผลสร้างความรักความเข้าใจให้สานถึงซึ่งกันและกันได้ไม่ยาก

ชนรุ่นหลังคือครูผู้สอนให้รู้ความจริง

ช่วงชีวิตฉันระหว่างการทำหน้าที่บริหารงานในระดับสูงของมหาวิทยาลัย แต่วิญญูณความรักจากใจตัวเองมุ่งทิศทางลงสู่พื้นดินอย่างลึกซึ้ง ช่วยให้ฉันมีโอกาสพบชนรุ่นหลังบางคน ซึ่งครูอาจารย์หลายคนแม้บรรดาเพื่อนร่วมสถาบัน รู้สึกว่าเป็นคนมีนิสัยซึ่งไม่มีใครเอาไว้อยู่ ดังที่ชนรุ่นก่อนเคยกล่าวว่า เด็กเหลือขอ

คนลักษณะนี้เข้ามาหาฉันครั้งแรก จากผลกระทบซึ่งได้รับมาแล้วโดยอิทธิพลอำนาจจากผู้อื่น ซึ่งในสายตาหลายคนรู้สึกว่ารุนแรงมาก จนกระทั่งบางคนถึงขั้นถูกอำนาจกรรมการควบคุมความประพฤติสั่งลงโทษสถานหนัก และขณะที่มาหา ก็มีแนวโน้มแสดงออกใส่ฉันอย่างรุนแรง

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ทจก.จ.บริการพฤษะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเซลล์
คุณภาพมาตรฐาน

ตากมว่าสวย
ปากคมว่าเก่ง
ก็ยังไม่ใช่คุณสมบัติ
ที่ประเสริฐเลิศยอดเท่า “ใจคม”
หรือ “ใจที่ตัดใจได้เก่ง”
(พ่อท่านโพธิ์รักษ์ ๒ ก.พ. ๒๕๒๑)

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์
๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเชีย (กม.๒๐๙๒๑๐) อ.พฤษะคีรี
จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐
☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

การศึกษา มีค่ากว่าไม้และก้อนหิน

พนักแปลกใจ ที่รัฐบาลของนายฯ อภิสิทธิ์ ดูแลด้านการสื่อสาร แต่ไม่สามารถสื่อสารให้ประชาชนเข้าใจความจริงว่า กลุ่มคนเสื้อแดงมีพฤติกรรมอย่างไร?

ในขณะที่กลุ่มคนเสื้อแดงตำรัฐบาลทุกวัน ด้วยข้อมูลจริงหรือเท็จก็ตาม แต่ก็มีประชาชนเห็นด้วยกับกลุ่มเสื้อแดงเพิ่มขึ้น

แต่ฝ่ายรัฐบาลไม่ได้ออกมาชี้แจงข้อกล่าวหาต่างๆ บางอย่างก็ทำให้ประชาชนไม่เข้าใจ รัฐบาลเพิ่มขึ้นจากการกระทำของรัฐบาล ดังกรณีปลากกระป๋องเน่า การไม่ใช้สนามบินดอนเมือง เป็นต้น

หากมีปัญหาทางการเมือง แล้วเอาแต่เรื่องเศรษฐกิจมาพูด คนที่ฟังกลุ่มเสื้อแดงพูดทางสถานีโทรทัศน์ดาวเทียมทุกวัน ก็ยังจะไม่เข้าใจ

รัฐบาลมากขึ้น และจะเป็นเหตุให้เข้าใจในเหตุผลของทางฝ่ายเสื้อแดงเพียงฝ่ายเดียว การชุมนุมต่อต้านรัฐบาลก็จะมีมากขึ้นและรุนแรงเพิ่มขึ้น เพราะในที่ชุมนุมจะมีความกดดันหรือยั่วยุให้เกิดความรุนแรงได้ง่าย หากผู้นำการชุมนุมไม่มีวิญญูณที่เป็นลัทธิ อหิงสาจริงๆ

ผมคิดว่าคนที่เข้าใจการเมืองแบบประชาธิปไตยไม่ได้ ก็เพราะไม่ได้ให้การศึกษาตั้งแต่เด็ก แต่ก็ไม่ได้สายเกินไปที่รัฐบาลจะให้การศึกษาแก่ผู้ใหญ่หรือประชาชนทางสื่อต่างๆ ของรัฐ ที่มีมากกว่ากลุ่มต่อต้านรัฐบาล จากประเด็นทางการเมืองที่เกิดขึ้นซึ่งไม่ต้องใช้กำลังรุนแรงโดยไม่จำเป็น และจะได้ไม่ถูกนักโกงเมืองหลอกว่าประชาธิปไตยคือการเลือกตั้งเท่านั้น โดยไม่คำนึงถึงความซื่อสัตย์สุจริตหรือคุณธรรมของนักการเมือง

ชุมชนชาวอโศกได้รับการยอมรับว่า
เป็นชุมชนเข้มแข็ง
เป็นชุมชนตัวอย่าง
ญาติธรรมหลายคนได้รับรางวัลดีเด่น
ในหน่วยงาน
น่าจะเป็นหลักฐานยืนยัน
แนวปฏิบัติธรรม “ขอให้จน”
ที่น่าจะเป็นทางออกของสังคมไทย

สมณะโพธิรักษ์ พระเกจิเอกกอรอบ ผู้ประยุกต์หลักธรรม สร้าง “คนจนมหัศจรรย์”

๕ มิถุนายน ๒๕๕๒ จะเป็นวันที่ท่านโพธิรักษ์
มีอายุครบ ๗๕ ปีเต็ม
หากนับอายุแห่งการบวช เดือนพฤศจิกายน
๕๒ ก็ครบ ๓๙ พรรษาเต็ม
ฉายาที่ได้รับจากคนพึงธรรมก็คือ “**ชวานจก
ตอก**”
เล่ากันว่ามีการมที่รุนแรง-ตรงและชัดเจน
บาดเจ็บ!

ญาติธรรมในยุคแรกๆ มีลักษณะที่เด่นชัดคือ
ไม่กินเนื้อสัตว์-ไม่แต่งงาน-ลดมื้ออาหาร-ไม่ใช้
เครื่องสำอาง-ใส่เสื้อผ้าเรียบง่ายและมอซอ-ตัด
ผมสั้น-ใส่ผ้าถุง (กรณีเป็นหญิง)

และสำหรับผู้เคร่งครัดอีกระดับหนึ่งก็จะโกนหัว
ไม่ใส่รองเท้า กินข้าววันละมื้อ!

เพราะเหตุนี้ ชาวพุทธที่ห่างไกล จึงมักจะ
ตัดสินว่า “คนบ้า” หรือ “เสียสติไปแล้ว” !

ในหมู่นักปฏิบัติสำนักอื่นๆ ก็จะมีความเห็น
ว่า “เคร่งเกินไป” “สุดโต่งเกินไป”

๓๐ กว่าปีแห่งการเผยแผ่ธรรมะแนวท่าน
โพธิรักษ์ สมาชิก หรือ ญาติธรรมทั้งหลาย กลับ
แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของตัวเองและครอบครัว
ได้อย่างเป็นรูปธรรม ด้วยแนวคิด “**อุดรูรั่ว**”
มากกว่าการ “หารายได้”

ท่านผู้รู้ให้แนวคิดในวิธีการนี้ว่า “**เศรษฐกิจ+ธรรมะ**”
(เศรษฐกิจ+ธรรมะ)

เป็นทูอินวัน คือ ได้ปฏิบัติธรรมและได้ชีวิตที่
ดีขึ้นในทางเศรษฐกิจ! (creative economic)

และ๓๐ กว่าปี แห่งการเผยแผ่ธรรมะ มีผู้
ปฏิบัติลดละกิเลสและขอบวชตามเพื่อทำงาน
ด้านศาสนาโดยเฉพาะเป็นเรื่องๆ ชีวิต!

ท่านโพธิรักษ์ได้จัดงานประจำปีที่ใช้คำว่า
“ปลูกเสกฯ” “พุทธาภิเษกฯ”

รวบรวมญาติธรรมมาฝึกกินอยู่อย่างพระ
ธุดงค์ ๑ อาทิตย์ ด้วยแนวคิด “ประจุพุทธคุณ
ลงในคนเป็นๆ !”

ด้วยแนวคิด “นอกกรอบ” ตีความใหม่ผิด
ไปจากพระเกจิทั้งหลาย ซึ่งพยายามจะประจุ
พุทธคุณ ลงในอิฐหินดินทราย แต่ท่านกลับ
สร้างกิจกรรมเป็นตัวอย่าง กระตุกเตือนใจให้
ญาติธรรม โน้มโน้มประจุในตน

เพื่อเป็น สันติวิถีโก-อภาลีโก-เอทีปัสสิโก
และโอปนยิโก!

วันนี้ของญาติธรรมที่เรียกตัวเองว่า “ชาว
อโศก” มี How to ที่เป็นรูปธรรมเด่นชัดคือ

“ฝึกกินน้อยลง-ใช้น้อยลง และทำงานให้
มากขึ้น”

“เราจะมาเป็นคนจนมหัศจรรย์?” นี่คือ
แนวทางของลูกหลานอโศกทุกชีวิต

สังคมใหม่ของท่านโพธิรักษ์ คือ สังคมที่
ฝึกเป็นคนจนอย่างเต็มใจ จนอย่างมีความสุข?

ครั้งหนึ่งในงานปีใหม่ของญาติธรรมชาว
อโศกท่านโพธิรักษ์ อวยพร “ขอให้จนๆ”

การให้ “คนไทยมาจน” เป็นทางออกของ
ประเทศชาติหรือไม่? หลายท่านอาจนึกสงสัย

ปฏิทินปี ๒๕๕๑ ของชาวอโศกมีโคลกธรรม
๒ บรรทัด

“เศรษฐกิจบุญนิยม คนจนรู้จักพอ

เศรษฐกิจทุนนิยม คนรวยไม่รู้จักพอ”

จะเห็นว่าแนวคิดของท่านโพธิรักษ์ เน้น
การพัฒนาตนเองด้วยหลักการดำรงชีวิตแบบ
คนจน

ขณะที่ *คุณหมอบริเวศ วัชรวิเคราะหฺ์* สังคม
ไทย เต็มไปด้วยความเครียดและเห็นแก่ตัว
เพราะมัวแต่ตั้งคำถามว่า “ทำอย่างไรจะรวย?”

เพราะเหตุนี้ โลกยุคโลกาภิวัตน์ ผู้คนยิ่ง
เป็นทาสการบริโภค นับวันก็ยิ่งยากจน

“มาฝึกใช้ชีวิตอย่างคนจน” จึงมิใช่คำขวัญ
ลอยๆ แต่ต้องให้ลงลึกในชีวิตประจำวัน

เพื่อเข้าสู่ “คนจนผู้ยิ่งใหญ่” เป็น “คนจน

ที่มีความสุข”

และเป็นการแก้ปัญหาสังคมในระดับ
“มหภาค”

ผู้เขียนได้คุยพระอาจารย์วิปัสณาหลาย
ท่านซึ่งพูดถึง หลักธรรม “สติปัฏฐาน” อันเริ่ม
จาก กาย-เวทนา-จิต-ธรรม

“กาย” หมายถึง การพิจารณาอวัยวะใหญ่
น้อย

กายเหล่านี้ น่าจะเป็น ระดับ “ภายใน”

แต่กรณีของท่านโพธิรักษ์ ที่ให้อุดรู่รัวใช้
ชีวิตประหยัด ควบคุมเครื่องอุปโภคบริโภค

การลดละอามะมุข การฝึกจรณะ๑๕ (ศีล
สังวร-สำรวมอินทรีย์-ชาคริยานุโยค-วิกาล-
โภชนา)

ทั้งหมดนี้ น่าจะเป็นส่วนหนึ่งของ “ภายใน”

เรื่องของกายคตานุสติปัฏฐาน จึงน่า
จะเป็น ๑.๑ คือ กายนอก ๑.๒ คือ ภายใน จะ
ได้เกิดประโยชน์ครบพร้อม

ใครที่ยังรุ่งรังกับชีวิตก็ตากถางให้โล่งพอ
สังเขป (ตัด-กำจัด-ละทิ้งวัตถุ)

ใครที่มีบารมีเก่า ชีวิตไม่มีอะไรรุ่งรังก็มา
พิจารณาปลงลึกให้มากขึ้น เป็นจินตามยปัญญา
ไปเลย

แนวปฏิบัติของท่านโพธิรักษ์ จึงมิได้
ผิดแผกแตกต่างไปจากความเข้าใจของ
ชาวพุทธทั่วไป แต่เป็นการเพิ่มเติมในสิ่งที่มีอยู่

และค่อนข้างมีการปฏิบัติที่เป็นรูปธรรม
เป็น how to ที่จับต้องได้

ชุมชนชาวอโศก ๑๐ กว่าชุมชนที่ได้รับการ
ยอมรับว่าเป็นชุมชนเข้มแข็ง เป็นชุมชน
ตัวอย่างตลอดจน ญาติธรรมหลายๆ คนที่เป็น
ข้าราชการ เป็นเอกชน ทำงานจนได้รับรางวัล
ดีเด่นในหน่วยงาน

น่าจะเป็นหลักฐานหรือข้อยืนยันแนว
ปฏิบัติธรรม “ขอให้จน”

ว่าน่าจะเป็นทางออกของสังคมไทย **ข**

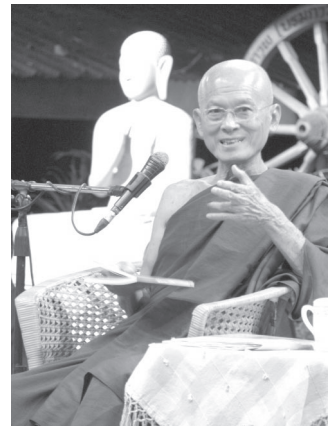

>>ต่อจากฉบับที่ ๒๒๕<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)

เมื่อปฏิบัติธรรมแล้ว
คนผู้นั้นก็จะมี“เมตตา”
ไม่ว่า จะเป็นความเมตตา...

(๑)ทางกายกรรม (๒)ทางวจีกรรม (๓)ทางมโนกรรม
ที่สำคัญยิ่งก็คือ จะเป็นสังคัม (๔)สาธารณโภคี
เป็นสังคัมที่มี (๕)ศีลสามัญญตา
เป็นสังคัมที่มี (๖)ทิวฐีสามัญญตา
และจะมี“คุณธรรมตามพุทธพจน์ ๗”
อย่างเห็นกันได้ชัดเจนอีกด้วย

ใ ฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่อาตมาตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้รู้แจ้งกัน เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว อาตมาพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แค่คำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร ? เป็นอยู่อย่างไร ?** เท่านั้น การตอบ จึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้ก็จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ

[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะตอบต่อจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

ปัญหาข้อที่ ๙. มีว่า**ขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยก**
ชั้นนักการเมืองที่ควรจะไปทำหน้าที่ในสถานอันทรง
เกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีก
ในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณ
มาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักการเมือง ก็คือ**
“ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ
ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา *ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข*
เป็นอันขาด

นักการเมือง คือ คนที่อยู่ใน“ฐานะนักบริหาร”
อันเป็น“ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒”ของสังคม(ขั้นที่ ๑
คือฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือ
เทียบเท่า**“อารยชนชั้นอนาคามี”** จึงต้องมีคุณภาพ
เพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ

“นักการเมือง”ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา
“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”จากงานการเมืองอยู่ **จึง**
ไม่ใช่ชั้นนักการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการ
เมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,
โลกียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด
ผู้นั้นก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักการเมือง และ
ยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆด้วย เท่านั้น

ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงาน
การเมืองแสวงหา“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุข”ด้วยโลภะ
ด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มี
เลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนัก
การเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ
ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักการเมืองที่
แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มี
ความเข้าใจใน**“ฐานะแห่งบุคคล”**เป็นอย่างดีก็เพราะประชากร
มีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน**ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน**
-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาท
กัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
(พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๓๓ ในสาราณียกรรม)นี้แล จึงเป็น
สังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา
และปัญญาที่เข้าใจในสัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”**ที่มี
ความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน**“สมมุติสัจจะ”**
และทั้งในด้าน**“ปรมาตถสัจจะ”**

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑.ฐานะนักบวช
๒.ฐานะนักบริหาร ๓.ฐานะนักบริการ ๔.ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี**“ฐานะนักบวช”** ฐานะนี้ถือว่า เป็น**“ฐานะ”**ที่
สูงสุดของสังคม ผู้อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบ
ไหว้บูชากันทีเดียว เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มี
ความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็น
หลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคม
แท้ เพราะเป็น**“สรณะ”**หนึ่งของ**พระไตรรัตน์** อันเป็น
“ที่พึ่ง”สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด
บรรลุนิพพานนามธรรมกันได้ถึงขั้น**“อรหนต์”**จริง ก็ยัง
เป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง
ดังนั้น **“ฐานะ”**นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดไน
ประดา**“ฐานะแห่งบุคคล”**ทั้ง ๔

“ฐานะนักบวช” จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ**“สิ่งที่เป็นจริง**
อันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด”
ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า**“ปรมาตถสัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย**“ฐานะนักบวช”**ยังไม่จบ ได้ขยาย
ให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น**“นักบวช”** ซึ่งประกอบไปด้วย
“วรรณะ ๙” เพ็งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปก็ลักษณะที่ ๘
“การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง**“มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ”**
อันเป็นจุดสำคัญของ**“การจะได้เกิดสู่‘ปรโลก’เป็นอารยบุคคล”**
ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

พระพุทธเจ้าตรัสหลักการของ**“ความเป็นมิจฉา**
ทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”ไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษา
หลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี**“สัมมาทิฎฐิ”** ที่
จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น**“อารยชน”** หรือไม่มีประธาน
ที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่**“โลกุตระภูมิ”** ได้นั้น

“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐” นั้นมีดังนี้

๑. ทานที่ให้แล้ว มีผล(อรรถิ ทินนัง) หมายความว่า ผู้นั้นต้องมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ)ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ**“มีผลแน่”** โดยเฉพาะ**“ผลที่เป็น”โลกุตระธรรม** ส่วนผู้ที่มี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ**(ทิวฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน”ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ**“มิจฉาทิวฐิ”**ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมี**ความเห็นหรือความเชื่อถือ** ว่า **ทานที่ให้แล้ว มีผล** ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น**“มิจฉาผล”** ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควร ทำ ทำทานอย่างนี้เป็น**“สัมมาผล”**ได้บุญ หรือผลดี สมควร ทำให้ยิ่ง เป็นต้น โดยเฉพาะ**“ทำทาน”อย่าง**ไรจึงจะเป็น**“ผล”**สู่นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มี**ความเห็นหรือความเห็น**(ทิวฐิ) ที่ถูกต้องดีงาม

[แล้วอาตมาก็ได้อธิบาย**“ทาน”**ที่เป็นบาป และ**“ทาน”**ที่เป็นบุญ ไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ**“ทำทาน”**กัน ได้**“บาป”** ตลอดกาลนาน

เรื่อง**“ทาน”**นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง**“สัมมาทิวฐิ”**ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า **“ทาน”**หรือ**“การเสียดสละ**แก่กันและกัน**”**นี้แหละคือ พุทธกรรมอันวิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง**“ประโยชน์”**แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง**“มรรคผล”** สู่นิพพานจริงๆ ส่วน**“ทาน”**ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ**“ทุนนิยม”**นั้น จะต่างกับ**“ทาน”**ในสังคัมของ**“บุญนิยม”** เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น**“โลกุตระ”**ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก**“ประโยชน์”**ขั้นสูงขึ้น คือ**“สัมปรายิกัตถะ”**ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ**“เทวนิยม”**เพราะเข้าใจเรื่อง**“ศรัทธาและศีล”**ไม่**“สัมมาทิวฐิ”**ซึ่งอาตมาก็กำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น**“อเทวนิยม”** โดยเฉพาะเรื่อง**“ศีล”**ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิดและปฏิบัติยัง**“ไม่สัมมา”** เพราะแยก**“ศีล”** แยก**“สมาธิ”** แยก**“ปัญญา”**เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มี**“มรรคผล”**เข้าถึง**“ไตรลักษณ์”**อย่างเป็น**“ปรมาตถธรรม”**

การปฏิบัติไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน**“มิจฉาทิวฐิสสูตร-ลักกายทิวฐิสสูตร-อิตตานทิวฐิสสูตร”** ซึ่งต้องมี**“สัมผัส”**เป็นปัจจัย และต้องมี**“องค์รวม”**ของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ -

วิญญาณ ๖ -สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง**“เวทนาในเวทนา”**ละเอียดทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ **“โดยความเป็นอนัตตา”**(อนัตตโต) **ชนิดที่มี**“ความไม่มีตัวตนของกิเลส”**** อันเรียกว่า **“อนัตตา”**นั้น ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ**“รู้”**(ซาหาติ)**“เห็น”**(ปีสสติ)อย่างสัมผัสอยู่หลายๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียว

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ**“ศีล”** จนกระทั่งนำพาให้เกิด**“สัมมาสมาธิ”**และเกิด**“ปัญญา”** ชนิดมีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกันทั้ง**“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”**อย่างเป็น**“องค์รวม”**ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ**“ศีล”** ก็ย่อมเกิด**“ศรัทธา”** และ**“ศรัทธา”**ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมอื่นๆบริบูรณ์ด้วย**“องค์ธรรม”**นั้นๆเป็นลำดับๆถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอาตมาได้อธิบายถึงผู้มี**“วิชา ๙”** ที่สามารถ**“รู้”**“ปรโลก” หรือ**“โลกหน้า”** แบบพุทธ **เจริญอ่านต่อได้]**

“ประโยชน์”(อตัละ)ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกต้องถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น**“สุข”** ก็เป็น**“สุขพิเศษ”**(อุปสมสุข) ถ้าเป็น**“กุศล”**ก็เป็น**“โลกุตระกุศล”**ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการ**“ลิ้ม”**“ทุกขอาริยสัง” เป็น**“บรมประโยชน์”**ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ**“ประโยชน์”**ขั้นบรรลุนิพพาน เป็น**“อรหันต์”** จึงจะเป็นผู้มี**“สุขชนิดบรมสุข”** (ปรม่งสุขัง)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง**“อริชชา ๘”** และกำลังจะได้สาธยายถึง**“ปฏิจจสมุปบาท ๑๒”** อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก**“อริชชา”** ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุจริง และยืนยันจาก ผู้บรรลุจริง จึงก่อความเสียหายเรื่อยมา

[เรากำลังพูดถึงความเป็น**“ปรโลก”** อันก็คือ **“สัมปรายภพ”** ซึ่งตามทิวฐิ**“เทวนิยม”**นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เผลอ ยังเข้าใจ**“ปรโลก”**เหมือนที่เทวนิยมเขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิวฐิ**“อเทวนิยม”** นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด**“ไม่สัมมาทิวฐิ”**(มิจฉาทิวฐิ) แต่เรื่อง**“ปรโลก”**เรื่องเตี้ยวนี่ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด**“สัมปรายิกัตถะ”**ประโยชน์”ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม**“ความเป็น”อาริยะ”**จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น**“โลกุตระสังข”** จึงจะเป็น**“มรรคผล”**ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกิยะเป็น**“มรรคผล”**** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่**“ถึงพร้อมด้วย**

วิชาและจรณะ

ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบๆดูบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรรกันแท้

[ผู้สนใจเปิดกลับไปอ่านจากฉบับที่ผ่านมา ซึ่งได้พิมพ์ไปแล้ว]

“จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ที่ระบุไว้ นั้น จึงเป็น “พุทธธรรมคุณ” หรือ ข้อกำหนดเป็นกฎหมายหลัก ที่ ศาสนาพุทธใช้เพื่อการบริหารจัดการองค์กรพุทธให้อยู่ในความเป็นพุทธ

เมื่อได้อ่าน “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” แล้ว ก็จะเห็นได้ชัดๆว่า ศาสนาพุทธตามที่พระพุทธเจ้าทรงสร้างขึ้นมา นั้น “เว้นขาด”อะไรบ้าง หรือไม่มีสิ่ง-ไม่มีเรื่องอะไรบ้าง แล้วคุณจะได้ “งง!” แทบจะไม่อยากจะทำอะไรเลยก็เลย เพราะทั้งสิ่งทั้งเรื่องทีพระพุทธองค์ให้ “เว้นขาด”นั้น ในยุค ๒๕๐๐ กว่าปีโน้น พุทธยุคต้นก็ “เว้นขาด” ได้จริง ไม่มีในวงการพุทธ เป็นศาสนาพุทธ “อเทวนิยม” งดงามบริสุทธิ์ แต่ปัจจุบันนี้สิ่งและเรื่องที่ทรงให้ “เว้นขาด”ทั้งหลายกลับมีกันเต็มวงการศาสนาพุทธ ความเป็นพุทธจึงไร้คุณค่าต่อสังคม “ศรัทธา”ก็ยิ่งไม่บริบูรณ์ด้วยองค์ธรรมข้อต่างๆตามพระอนุสาสนี ประโยชน์อันเป็นอาริยะก็ไม่เกิดกับสังคม

[เรากำลังอธิบายขยายความลึกกว้างอยู่ในเรื่อง “ศรัทธา ๑๐” ข้อที่ ๘ คือ “อยู่ป่าเป็นวัตร” ได้ชี้ให้เห็นเกี่ยวกับคำว่า ปา กับศาสนาพุทธละเอียดยิ่งขึ้น]

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้เห็นสำคัญอย่างหนึ่งของ **วิถีแห่งพุทธ** พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจในแง่ และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ต้นโพธิ์ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา)

พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น **คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง “ความเป็นศาสนาพุทธ”**

สรุป การเพ่ง “กลืน”ทุกชนิด ล้วนคือ การสะกดจิต ทั้งสิ้น โดยพยายามสะกดจิตตน หรือบังคับจิตตนให้ไปจดจ่ออยู่ที่ “กลืน”ให้ “ได้” จนกระทั่งไม่มีอาการวอกแวกออกจาก “กลืน”นั้นๆ จนจิตนิ่งสำเร็จ หยุดสนิท และสบาย ง่าย กระทั่งไม่ต้องพยายามใดๆ นั่นคือ “สงบ” **สงบคือ “จิต” หยุดนิ่งได้** จิตขณะนั้นว่างๆ ภายในอารมณ์ขณะนั้น **ไม่มีอาการนิรวรณ ๕** กระทั่งสุดท้ายแม้แต่ “กลืน” ก็หายไป เหลือแต่ใจที่มี “อารมณ์ว่างๆ” อยู่กับ “ความหยุดของจิต” เท่านั้น

เมื่อสะกดจิตให้ระงับหรือสงบลงได้แล้ว จิตก็จะถูกล้าง ถ้ามีคนอื่นเป็นผู้สะกดจิตเรา ผู้สะกดให้ ก็จะเป็นผู้สั่ง แต่ ถ้าตนเองสะกดจิตตนเอง ตนเองก็จะสั่งตนเอง ซึ่ง “การสั่ง” นี้ คือ “อุปาทาน” ที่อยู่ในจิตของตนเองสั่ง เป็นตัวกำหนดให้ แก่ตนเอง หรือสั่งตนเอง ตามที่ตนต้องการจะให้ได้...ให้ เป็น

“ความยึดมั่น คือ อากาโรของจิตเรายึดมั่นถือมั่นอยู่นั่นเอง” “ว่าจะได้อย่างนั้น จะเป็นอย่างนี้ ที่ฝังอยู่ในกันบังของจิต” นั้นแหละ คือ “อุปาทาน” คือ **สิ่งที่เรายึดมั่นถือมั่นอยู่ในจิต** แต่คนผู้ไม่ได้เรียนรู้ฝึกฝน จนกระทั่งเกิด “ญาณทัสสนะ หรือวิปัสสนาญาณ” อันเป็น **ความรู้จักรู้แจ้งรู้จริงสภาวะจริง** ก็จะไม่มี “สภาวะจริง” ที่เรียกว่า **อุปาทาน** นี้ได้งายๆ แต่เจ้า “อุปาทาน” มันก็ทำงานตามหน้าที่คือติดยึดมั่นๆอยู่จริง ตลอดเวลา ทว่าคนไม่ล่วงรู้มันได้ง่ายๆ เพราะมันอยู่ลึกจนเรียกกันว่า “จิตไร้สำนึก” เทียบกับฝรั่งก็คือ unconscious เรียกในภาษาศาสนาพุทธว่า “อนุสัย” หรือ “อาสวะ”

ถ้าใครก็ตามหากไม่เรียนรู้ให้ “สัมมาทิฐิ” แล้วฝึกฝน กระทั่งเรา “เกิดญาณ” (วิชา)จริง คนผู้นั้นก็ไม่สามารถจะรู้ยิ่งเห็นจริง “ของจริง” (จิต-เจตสิก)ระดับปรมัตถธรรม ด้วย “ญาณหรือวิชา”ของเราเอง ได้แน่ๆ

โดยเฉพาะผู้ที่ปฏิบัติ “ฉานหรือสมาธิ”แบบฤๅษีดาบส ที่นั่งสะกดจิตตามที่กำลังอธิบายอยู่นี้อย่าง “มีฉันทิฐิ” จะไม่สามารถ “เกิดญาณ-เกิดวิชา” (วิชา ๘ หรือญาณ ๑๖ เป็นต้น)

เพราะ “ฉาน” หรือ “สมาธิ” อันเป็นภาวะของจิตของใจ ที่ผู้ปฏิบัติธรรมจะ “ทำใจในใจ” ให้เกิดผล ตามที่ต้องการ

เช่น ให้จิตสงบ(ปัสสทธิ) ให้จิตละกิเลส(ปหาน) เป็นต้น **ไม่ตรงตามหลักธรรม**ที่พระพุทธเจ้าทรงตรัสสอนไว้ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑ ว่า “สัมมาสมาธิ” (ที่เป็นอาริยะ)นั้นเกิดจากการปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” ได้แก่ ๑.สัมมาทิฎฐิ ๒.สัมมาสังกัปปะ ๓.สัมมาวาจา ๔.สัมมา กัมมันตะ ๕.สัมมาอาชีวะ ๖.สัมมาวายามะ ๗.สัมมาสติ จนกระทั่งจิตใจเป็น“เอกัคคตา” จึงเกิด“สัมมาสมาธิ” คือ **มรรค องค์ที่ ๔ ใน มรรค อันมีองค์ ๘**

“สัมมาสมาธิ”เป็น“องค์ที่ ๔”ของมรรค ที่มี ๘องค์

“สัมมาทิฎฐิ”จึงไม่ใช่“สมาธิ”ที่เกิดจากการปฏิบัติตาม

วิธีนั่งเพ่ง“กสิณ” สะกดจิตตั้งที่ว่ามาแล้ว

“ผล”ที่ได้จากการปฏิบัติตามวิธีนั่งเพ่งกสิณ ก็เป็น “ผล”ที่ได้ตามแบบนั้น ความรู้ความเห็นที่ได้ก็รู้ก็เห็นแบบหนึ่ง หรือจะได้“ความสงบ”ก็เป็น“ความสงบ”แบบหนึ่ง ซึ่งเป็น“ความสงบ”ที่มีลักษณะต่างกัน **อย่างมีนัยสำคัญ**

เช่น “ความสงบ”ของ“สัมมาสมาธิ”นั้น **สงบเพราะ กิเลสตายสนิทไปจากจิต** ชนิดที่ผู้ปฏิบัติมี“ตาทิพย์หรือ ตาในหรือตาธรรม(ธรรมจักขุ)” ที่เรียกว่า“วิชา ๘”ตั้งแต่ “วิปัสสนาญาณ”เป็นต้นไปจนถึง“อาสวกขยญาณ” สามารถ รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน(อัตตา)ของกิเลสในจิต”ในภาวะสัมมา ปฏิบัติอยู่ประจำชีวิตสามัญ ทั้งในขณะนั่ง-นอน-ยืน-เดิน- ทำกิจการงานต่าง ๆ นานาทุกอิริยาบถ โดยมี“สติ”และ “ความพยายาม”(วายามะ)กำจัด“มิจฉาสังกัปปะ ๓”(กาม- พยาบาท-วิหิงสา)ที่เกิดในจิต “มิจฉาวาจา ๔”(โกหก-ส่อเสียด- พยาบาท-เพ้อเจ้อ) “มิจฉากัมมันตะ ๓”(ปาณาติบาต-อกุศลงาน- กามสุมิจฉาจาร) “มิจฉาอาชีวะ ๕”(กุหน-ลพนา-เนमितตกตา- นิปเปลีกตา-ลาภานะ ลาภัง นิหิขิงสนตา) ซึ่งจะพ้น“มิจฉา” ต่างๆได้ก็จะต้อง“กำจัด(ปหาน)ตัวตนกิเลสลงได้”ไปเป็น ลำดับๆ จนถึง“เอกัคคตา”(สงบจากนิเวศ ๕) เรียกกันว่าจิต เป็น“ฌาน”(แยกกิเลสระงับลงไปได้) กระทั่งทำได้ดีสูงสุด(คือ ฌาน ๔) แล้วก็ปฏิบัติสั่งสมจิต“ฌาน”นี้จนตกผลึก**ตั้งมั่น** แข็งแรงขึ้นเรื่อยๆ เรียกว่า“สัมมาสมาธิ” จาก“ขนิทสมาธิ” (จิตตั้งมั่นได้เป็นขณะๆ) ดีขึ้นๆเก่งขึ้นๆเป็น“อุปจารสมาธิ”(จิต ตั้งมั่นใกล้เข้าไปหาความสมบูรณ์ตามลำดับ) จนถึง“อัปปนา สมาธิ”(จิตตั้งมั่น แน่วแน่มบูรณ์)

ซึ่งจะเห็นได้ชัดเจนว่า **ไม่ต้องปลีกตัวไปนั่งเพ่งกสิณ หรือหลับตาสะกดจิตแต่อย่างใด**

ความสงบ ที่เป็น“สัมมาสมาธิ”นี้ จึง“สงบ”อยู่ตลอดเวลา **สงบประจำชีวิตตลอดไป** โดยจิตทำงานปกติธรรมดา ธรรมดาของคนสามัญ และทำงานทุกอย่าง**จิตก็สงบ ตลอดเวลา** เพราะ“**กิเลสตายสนิทแล้ว**”ถาวร”สงบเพราะ “กิเลส”ไม่มีกวนอีกเลย และจิตก็ยังรับรู้อยู่เต็มๆเป็นปกติ คนสามัญ ทำงานโดยมีตา-หู-จมูก-ลิ้น-กาย-ใจเปิดทวาร รับรู้ได้อย่างเป็น“กัมมณียะ-กัมมัญญา”

กัมมณียะ หรือ **กัมมัญญา** คือ การงานที่**ไม่มีกิเลส เข้าไปร่วมผสมผสม.ใจ** เพราะกิเลสในจิตมันตายสนิทแล้ว “**จิตสงบ**”คือ**จิตไม่มีกิเลส ไม่วุ่นวายเพราะกิเลส ไม่ทำ ความเสียหายเพราะกิเลส จิตทำงานอยู่อย่างสะอาด- สว่าง-สงบ-สุภาพ-สมรณะ-สามัคคี-สร้างสรรค์-เสียสละ มีใจจิตอยู่นิ่งๆ ไม่คิดไม่นึก หรือไม่รู้รู้อะไร หรือ จิตอยู่เฉยๆ หรือจิตรู้แต่อารมณ์ในภวังคไม่ออกมารับรู้ ภายนอกเลย แต่“กิเลสในจิตเท่านั้นต่างหากที่สงบ”**

ส่วน“**จิตที่ไม่มีกิเลสแล้ว**”นั้นก็**รับรู้รู้อะไรต่ออะไร อยู่ปกติของคนลึมตา** จึงมี“**กัมมณียะ-กัมมัญญา**”ทำงาน อยู่ทุกอิริยาบถได้ดี ได้เหมาะสมทุกกรรมกิริยา พร้อม ตา,หู,จมูก,ลิ้น,กาย,ใจ มีประสิทธิภาพร่วมงานอยู่เต็มสภาพ ด้วยปัญญาที่ไร้กิเลสของตน(กัมมณียะ) ด้วยปัญญาอาริยะ เห็นคนอื่นสามัญ(กัมมัญญา) ซึ่งเป็นปัญญาที่วิเศษเพราะไม่มี กิเลส ปัญญาที่ไม่เหมือนคนสามัญเพราะสงบจากกิเลส

นี่คือ นัยสำคัญของคำว่า “สงบ”ของ“สัมมาสมาธิ” ส่วน“สงบ”ของ“สมาธิ”ทั่วไปนั้น ยังไม่ได้นิยามเจาะ ลึกลงไปอย่างละเอียดลึกสุดถึงที่สุดดังที่ได้สาธยายมานี้

ที่เป็นเช่นนั้น เพราะผู้ปฏิบัติ**โยนิโสมนสิการ“ไม่เป็น”** คือ“**ทำใจในใจไม่แยกตาย ไม่ถ่องแท้ ไม่ลงไปถึงที่เกิด**” ก็เนื่องมาจาก**ได้ฟังอาจารย์สอนมา**(ไม่เป็นสังฆกรรม)ว่า **การนั่ง สมาธิเพ่งกสิณ เป็น“ทางเอก” แบบนี้เป็น“การทำสมาธิ ของพุทธที่จะพาไปนิพพาน”**ก็เชื่อติดต่อกันมาตามนี้เป็นต้น **ความเชื่อผิดๆนี้**ได้ยอมรับสืบเนื่องกันมาจนถึงวันนี้ อย่างนี้เอง ที่ได้ฟังคำสอนมาผิดๆ **ไม่ไปสังฆกรรม** ส่วนที่เป็น“**สังฆกรรม**”นั้น “**ทางเอก-การทำสมาธิ**

ของพุทธที่จะพาไปนิพพาน”อันเป็นคำสอนของพระพุทธเจ้า ที่ถูกต้อง-ถูกแท้-ถูกถ้วน เป็น“สัมมาทิฐิ”แท้ๆ **ไม่ใช่ “การนั่งสมาธิเพ่งกลิ่น”** [ถ้าผู้สัมมาทิฐิ สมาธิเพ่งกลิ่นก็เป็น อุปการะมาก] แต่เป็นการปฏิบัติอยู่ในทุกเวลา..ขณะดำรง นึกคิดให้ถูกแท้ถูกถ้วน(สัมมาสังกัปปะ)-**อยู่ในทุกเวลา..ขณะ พุทจาให้ถูกแท้ถูกถ้วน(สัมมาวาจา)-อยู่ในทุกเวลา..ขณะทำ การงานต่างๆให้ถูกแท้ถูกถ้วน(สัมมากัมมันตะ)-อยู่ในทุก เวลาขณะ..ประกอบอาชีพให้ถูกแท้ถูกถ้วน(สัมมาอาชีวะ) โดย มี“ความเห็นที่ถูกต้องแท้ถูกถ้วน”(สัมมาทิฐิ)เป็นประธาน และ มี“ความพยายามที่ถูกต้องแท้ถูกถ้วน(สัมมาวายามะ)กับ“ความมี สติที่ถูกต้องแท้ถูกถ้วน(สัมมาสติ)เป็นองค์ประกอบที่ล้อม”**

หรือทางเอก คือ **“มรรค อ้นมืองค์ ๘”** ต่างหาก ดังนั้น เมื่อได้ฟังธรรมจาก**“อัสตบุรุษ”**จึงไม่ได้ฟัง **“สัทธรรมที่บริบูรณ์”** หรือ ได้ฟัง**“ธรรมที่ไม่แท้”** หรือ ได้ฟัง **“ธรรมที่ผิดไปจากคำสอนของพระพุทธเจ้า”**

จึง**“เขื่อ”**ผิดๆ จึง**“เขื่อคำสอนที่ไม่ถูกต้องบริบูรณ์”** จึง**“โยนิโสมนสิการ”** **ไม่“เป็น”** หรือ**“ทำใจในใจ”** **ไม่“ถูกต้องต้องแท้”(อโยนิโส) ไม่“ลงไปถึงที่เกิด”(อโยนิโส)**

ดังนั้น การมีสติสัมปชัญญะ การสำรวมอินทรีย์ จึง **ไม่สามารถทำให้ “ทวจิต ๓”เป็น“สุวจิต ๓”ได้ถูกต้องบริบูรณ์** การปฏิบัติ**“สติปัฏฐาน ๔-โพชฌงค์ ๗”**จึง**ไม่ถูกต้อง บริบูรณ์**

มรรคผลที่เป็น“วิชชาและวิมุตติ”จึงไม่เกิด แต่ผู้ที่**“เขื่อ”**ผิดๆมาก็ยืนยันว่า **เขาก็เกิดมรรคผล** จริง..เขามั่นใจว่าเป็น**มรรคผล แต่เป็น“มิจฉามรรค- มิจฉาผล”(มรรคผลผิดๆ หรือมรรคผลนอกศาสนาพุทธ) เพราะ ความรู้ยังมี“อวิชชา ๘”(ไม่รู้ในอาริยสัง ๔ ไม่รู้ในส่วนที่เป็นอดีต ไม่รู้ในส่วนที่เป็นอนาคต ไม่รู้ทั้งในส่วนที่เป็นอดีตทั้งส่วนที่เป็นอนาคต ไม่รู้ในปฏิจจลสัมปบาท) “มรรคผล”**นั้นจึงเป็น**มรรคผลที่เกิดจากความรูที่เป็น“อสังกรรม” หรือความรู้ที่เป็นพุทธธรรมเพี้ยน** ผลที่ได้จึง**มิใช่“วิมุตติแบบพุทธ”**คือได้**“มิจฉาวิมุตติ”** ชัดเจนใหม่่ว่า ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ใน**“อวิชชาสูตร”** พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๖๑ ซึ่งมีเนื้อความชัดๆ คือ

“การไม่คบสัปรุชที่บริบูรณ์ ย่อมยังการไม่ฟัง สัทธรรมให้บริบูรณ์

การไม่ฟังสัทธรรมที่บริบูรณ์ ย่อมยังความไม่มี ศรัทธาให้บริบูรณ์

ความไม่มีศรัทธาที่บริบูรณ์ ย่อมยังการทำให้ ในใจ โดยไม่แยบคายให้บริบูรณ์

การทำให้ในใจโดยไม่แยบคายที่บริบูรณ์ ย่อมยัง ความไม่มีสติสัมปชัญญะให้บริบูรณ์

ความไม่มีสติสัมปชัญญะที่บริบูรณ์ ย่อมยัง ความไม่มีสำรวมอินทรีย์ให้บริบูรณ์

ความไม่มีสำรวมอินทรีย์ที่บริบูรณ์ ย่อมยัง ทวจิต ๓ ให้บริบูรณ์

ทวจิต ๓ **ที่บริบูรณ์ ย่อมยังนิวรรณ์ ๕ ให้บริบูรณ์**

นิวรรณ์ ๕ **ที่บริบูรณ์ ย่อมยังอวิชชาให้บริบูรณ์**

เห็นใหม่ว่า ที่สุดก็ได้**“อวิชชา”บริบูรณ์**

เพราะได้ฟังธรรมจาก**“อัสตบุรุษ”**จึง**ไม่ได้ฟัง “สัทธรรมที่บริบูรณ์”** หรือ**ได้ฟัง“ธรรมที่ไม่แท้”**

จึง**“โยนิโสมนสิการ”** **ไม่“เป็น”** หรือ**“ทำใจในใจ”** **ไม่ถูกต้องต้องแท้(อโยนิโส) ไม่ลงไปถึงที่เกิด(อโยนิโส)**

เพราะ**“การทำใจในใจ”**แบบ**“นั่งหลับตาทำสมาธิ”**นั้น มันได้แค่**“โลกียฌาน”** ซึ่งเป็น**“ฌาน”**สามัญๆๆไป ดังที่เคย สาธยายมาแล้วไม่รู้กี่ครั้งก็ครา ซ้ำซากจนน่าเขื่อ

อธิปัญญาสิกขา มันไม่เจริญเป็น**วิชชา ๘-ญาณ ๑๖** ตามโลกุตระภูมิ จึงไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง**“จิต-เจตสิก-รูป -นิพพาน”**ด้วย**“นามรูปปริจเฉทญาณ-ปัจฉยปริคคทญาณ- สัมมสนญาณ”** เป็นต้น ซึ่งบรรลุมิตรธรรมหรือปรมัตถธรรม ชนิด**“รู้แจ้งเห็นจริง สัมผัสของจริง”**นั้นอยู่หลังๆเป็นปัจจุบัน นั้นเทียว ตามพระบาลีที่ว่า **“ชานโต ปัสสโต วิหโรติ”**

อธิจิตสิกขาที่เป็นฌาน ๔ ก็ไม่เจริญเป็น**เนกขัมมเสถิต**

อุเบกขาเวทนา อันเป็นโลกุตระภูมิ แต่ยังเป็นแค่**เคหเสถิต** **อุเบกขา** อันเป็นโลกิยภูมิกันเท่านั้น เพราะตนเอง**ทำใจ ในใจ(มนสิการ)** **ไม่ถูกต้องต้องแท้(อโยนิโส) ไม่ลงไปถึง ที่เกิด(อโยนิโส)** ซึ่งไม่เป็นไปตามแบบพระพุทธเจ้าทรงสอน นั้นเอง **ไปมัว“ทำใจในใจ”**แบบ**ภยชาติบาส**เก่าๆก่อนๆสอนสืบ ทอดกันมาตั้งแต่**ปริมปรา** จึงยังไม่เป็นแบบพุทธ

แต่ถ้าได้**“คบสัปรุช”(สัปรุชสังเสวะ)**ที่แท้จริง ก็จะได้ **“ฟังธรรมที่เป็นธรรมที่ดีถูกต้องจากท่าน”(สัทธัมมัสสนะ)** จึง

จะสามารถใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ) “ถูกต้องต้องแท้,ลงไปถึงที่เกิด”(โยนัส) จึง“ปฏิบัติธรรมเจริญสมควรแก่ธรรม”(ธัมมานุวัตรปฏิบัติ) ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๑ ข้อ ๒๔๘

แม้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ “มูลสูตร” พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า “มนสิการ”เป็น“แดนเกิด”(สัมภาวะ) นี้ก็ยืนยันอยู่ชัดๆ ใต้งๆ ว่า “แดนเกิด”ของ“จิตวิญญาณ”(โอปปาติกะ)นั้น คือ “มนสิการ”

นั่นก็คือ “ความเกิด”ของ“สัตตา โอปปาติกะ” หรือ “ความเกิดของสัตว์ในปรมาตถธรรม”นั้น “แดนเกิด”อยู่ที่ “การทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตนเองนั่นเอง จึงจะ“เกิด”ได้ “การเกิด”นี้จึงเป็น“การเกิด”ที่ชื่อว่า“โอปปาติกโยนิ”แท้ๆ

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติก็จะต้องปฏิบัติให้ต้องแท้ลึกลงไปถึง “ที่เกิด-แดนเกิด”(สัมภาวะ) และเห็น“ความเกิด” ซึ่งก็จะต้อง รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความตาย”ของ“สัตว์ทางจิตวิญญาณ”(สัตตา โอปปาติกะ)ด้วย นั่นคือ ผู้นั้นจะต้องมี“วิชา ๘”ในข้อที่ว่า “จุตูปาตญาณ” จึงจะชื่อว่า ผู้มีความบรรลุแท้จริงที่รู้แจ้ง เห็นจริงใน“การเกิด-การตาย”ของสัตว์ทางนามธรรม หรือของ สัตว์โอปปาติกะ(สัตตา โอปปาติกะ) ซึ่งหมายถึง **ความเป็น สัตว์ทางจิตวิญญาณ จะมีใช้ความเป็นสัตว์ที่มีรูปร่าง ทางกายภาพ ซึ่งปุถุชนคนสามัญทั่วไปเข้าใจกันอยู่นั้น**

ดังนั้น ถ้าผู้ปฏิบัติผู้ใดไม่มีความสามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“การทำใจในใจ”(มนสิการ)ให้“เกิด”และให้“ตาย”ของ สัตว์ทางจิตวิญญาณอย่าง“สัมมาทิฐิ” ผู้นั้นก็ปฏิบัติ **ไม่ต้องแท้(โยนัส) ไม่มี“ญาณ”หยั่งรู้ปรมาตถธรรม“ลงไปถึงที่เกิด”(โยนัส) ก็ไม่ชื่อว่า “รู้แจ้งเห็นจริง”(วิปัสสนา ญาณ) ย่อมไม่สามารถพ้น“อวิชชาสังโยชน์”ไปได้**

ซึ่งผู้ปฏิบัติจะต้องมี“ญาณทัสสนะ”อันได้แก่“วิชา ๘” ตั้งแต่“วิปัสสนาญาณ-มโนเมยิทธิ”เป็นต้นไปกระทั่งถึงที่สุด “อัสวักขยญาณ” จึงจะสามารถ**พ้นอวิชชาสังโยชน์**

อีกนัยสำคัญประเด็นหนึ่ง ในเรื่อง“โยนิโสมนสิการ” นี้ ถ้าได้พิจารณาจาก**“เหตุ”แห่งการเป็น“ปัจจัย”เพื่อ ความเกิดขึ้นของสัมมาทิฐิ** เราก็ยิ่งจะเข้าใจลึกซึ้งรอบถ้วน ในความเป็น**“โยนิโสมนสิการ”**

เนื้อความในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๗ มี

หลักฐานยืนยันอยู่เพียงสั้นๆ แล้วว่า

เมื่อมีผู้ถามว่า **“ปัจจัยเพื่อความเกิดขึ้นแห่งสัมมาทิฐิ มีเท่าไร”**

คำตอบก็ชัดเจนว่า **“ธรรม ๒ ประการ คือ ความได้ สัตว์จากผู้อื่น ๑ (ปรโตโมสะ) ความทำใจโดยแยบคาย ๑ (โยนิโสมนสิการ) เป็นปัจจัยเพื่อความเกิดขึ้นแห่งสัมมาทิฐิ ธรรม ๒ ประการนี้แล เป็นปัจจัยแห่งความเกิดขึ้น แห่งสัมมาทิฐิ”**

ขยายความกันให้ละเอียดขึ้นอีก ก็คือ

ธรรม ๒ ประการ ได้แก่ ๑. **ปรโตโมสะ** คือ การ **ตั้งใจรับฟังเสียงคนอื่น** และ ๒. **โยนิโสมนสิการ** คือ การ **ทำใจในใจได้ผลถึงขั้นต้องแท้แยบคาย หรือทำใจในใจได้ผล ถึงขั้นลงไปถึงที่เกิด ธรรม ๒ ประการนี้แล เป็นปัจจัย เพื่อความเกิดขึ้นแห่ง“สัมมาทิฐิ”**

นั่นก็หมายความว่า ผู้จะ**“สัมมาทิฐิ”**ได้นั้น **จะต้อง ยินดีรับฟังคำสอนของคนอื่นที่ไม่ตรงกับความรู้ความเห็น ที่ตนได้ยึดถือไว้แล้ว** นั่นเป็น“เหตุที่ ๑”

“เหตุที่ ๒” ว่าด้วยเรื่อง**“โยนิโสมนสิการ”**

ถ้าผู้ใดได้ยึดถือเสียแล้วว่า**“โยนิโสมนสิการ”**นั้น มีความหมาย ดังที่ตนเข้าใจอยู่เดิม และเชื่อว่าที่ตนรู้อย่างนี้ หนะถูกแล้ว แน่นนอนแล้ว ผู้ที่ไม่เปลี่ยนแปลงความรู้ ความเห็นตามที่ตนยึดถือ ไม่ฟังเสียงใครอีกแล้ว ใครจะว่า อย่างไรอีกปานไหนก็ไม่เปลี่ยนแปลงความรู้ความเห็นที่ตน ยึดถืออยู่นั้น หรือแม้ว่าจะทำที่เป็นรับฟังเสียงของคนอื่นที่ แตกต่างจากตนอย่างนอนน้อมเสียเหลือเกิน แต่เท่านั้น คน ผู้นี้ก็ยังไม่ยอมเปลี่ยนแปลงความเห็นนั้นไปจากเดิม

คนผู้นี้ก็ย่อมปฏิบัติ**“โยนิโสมนสิการ”**หรือปฏิบัติ ธรรมที่เป็นการ**“ทำใจในใจ”**ตามที่ตนรู้ดีเข้าใจดีที่สุดและยึด ถือเชื่อมั่นมั่นนั้นอยู่จากเดิมนั่นแหละ ไม่เปลี่ยนแปลงไปแน่

ดังนั้น ถ้าแม้ว่า“ความเห็นของคนผู้ที่ยึดถืออยู่นี้” เป็น**สัมมาทิฐิ**แล้ว เขาผู้นี้ก็ต้องปฏิบัติได้บรรลุ**สัมมาบรรค -สัมมาผล** เพราะเมื่อปฏิบัติถูกปฏิบัติดีโลกไม่ว่างอหันต์

แต่ถ้า**“ความเห็นของคนผู้นี้”** ยังไม่เป็น**“สัมมาทิฐิ”** คือยัง**“มิฉลภาทิฐิ”**อยู่ คนผู้นี้ก็ยังไม่**“ยึดมั่นถือมั่นความรู้ ความเห็นของตนนั้นอยู่”**อย่างเดิม ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง

ไม่“ฟังเสียงอื่น” หรือแม้ฟังก็ยังไม่ยินยอมอย่างเดิม ไม่มี“ปรโต
โฆสะ”เลย ผู้นี้ก็คง“มิจจาทิกฺกุสิ” ไม่“สัมมาทิกฺกุสิ”อยู่อย่าง
เดิมต่อไป ไม่บรรลุนิพพานที่เป็น“สัมมามรรค-สัมมาผล”แน่
เพราะคนผู้นี้ ก็คงเข้าใจความหมายของคำว่า“โยนิโส
มณสิการ” หรือคงยืนยัน“ทำใจในใจ”(มณฑลโรติ)ของตน
ตามความเห็นที่ตนเข้าใจและยึดมั่นว่าถูกต้องของตนแล้ว
นั้น อยู่อย่างเดิมนั้นแหละ

เช่น มีความเห็นความเข้าใจ“โยนิโสมนสิการ”นั้น
หมายความว่า เป็นเพียงความคิด การขบคิดพิจารณา
ให้เข้าใจอย่างแบบคายน โดยสืบหาเหตุผลค้นคิด

ซึ่งก็เป็นเพียงมีความเห็นมีความเข้าใจคำว่า “โยนิโส
มณสิการ” คือ ความรู้จักคิด, คิดถูกวิธี

นั่นก็คือ “โยนิโสมนสิการ”ของคนผู้นี้ก็มีเพียงแค่
“การขบคิดพิจารณา-ความรู้ทางตรรกะ”เท่านั้น

“โยนิโสมนสิการ”ของคนผู้นี้จึงไม่ลึกล้ำลงไปถึงขั้น
หมายถึง การปฏิบัติกันจริงๆ“ที่ใจ”(มณฑล) เช่น การทำใจ
ให้เป็นนิมิต ให้เป็นสมาธิ หรือ การปฏิบัติให้กิเลสในใจลด
จนได้ เป็นต้น ซึ่งมันยังไม่ถึงขั้น“ใจถูกทำให้เปลี่ยนไป”

หรือ“โยนิโสมนสิการ”ของคนผู้นี้จะไม่ไปหมายถึง
การปฏิบัติ ใจในใจของตน จนกระทั่งสามารถ“ทำใจในใจ”
ของตนให้เกิดการเปลี่ยนแปลงได้ พัฒนาจาก“ใจ”ที่มี
กิเลสห่อหุ้ม ก็สามารถทำให้กิเลสในใจลดลงๆไปได้อย่าง
ถ่องแท้แบบคายน(โยนิส) อย่าง“ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิส) หรือ
ลงไปถึง“สมุทัย”อันเป็น“เหตุ”(ซึ่งก็คือกิเลส อันอยู่ที่ใจนั่นเอง)
แล้วสามารถ“ดับเหตุ”นั้นได้ กระทั่งเป็นสัมมาทาน-
เป็นสัมมาสมาธิ-เป็นสัมมาญาณ-เป็นสัมมาวิมุตติ แน่ๆ

ผู้ที่เข้าใจว่า“โยนิโสมนสิการ” หมายถึงแค่ ความรู้จัก
คิด, คิดถูกวิธี หรือแค่ตรรกะดังที่ว่ามันนี้ จึงจะยังเข้าใจว่า
“โยนิโสมนสิการ”ก็แค่เพียงความสามารถทาง“ความคิด-
ความรู้”เท่านั้น จะยังไม่ลึกลงไปถึงขั้น“ทำใจหรือปฏิบัติใจ”
จะ..ไม่ไปขั้น“ปฏิบัติจิตให้เกิดนิมิตเกิดสมาธิ”ชนิดที่
มีญาณหยั่งถึงสักกายะ และทำให้สักกายะลดละจางคลาย
ถึงขั้นดับสักกายะกระทั่งดับอาสวะ ซึ่งเป็น“การทำใจ
ในใจจนเกิดสัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ”แน่

ดังนั้น จึงยังเข้าใจว่า “การทำสมาธิ” หรือ“การทำใจ

ให้เป็นนิมิตเป็นสมาธิ”นั้น ก็คือ การนั่งหลับตาเพ่งกลิ่น
ตามแบบฤๅษีตบสเท่าแก่แต่โบราณมา อยู่แน่นอน

“ทิกฺกุสิ”ของผู้ที่จึงยังเห็นว่า “โยนิโสมนสิการ”ไม่มี
ความหมายถึงขั้นดังที่อาตมาว่ามานี้แน่

•••

ที่นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ“ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่
ถามว่า “ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยอะไร? และได้ตอบไป
แล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต
วิญญาณ

๕. ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วย ชั้น ๕ กับ อริชชา
หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ
ฝ่าย“รูป”ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชั้น ๑
ส่วน“นาม”ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชั้น ๔, อริชชา

“ชีวิตนี้”ประกอบขึ้นด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล
จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้

คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยังมีหมายถึง“ชีวิตนี้” แต่ถาม
เดิมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น
อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา
สร้างสรรค์กันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอด
ประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร
กันอยู่ ที่ช่วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก
ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น
เมื่อนิยามออกมาเป็น“อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ
เห็นได้ว่า“ชีวิตนี้เป็นอยู่” ทั้งที่เกี่ยวกับ“อตุ” เกี่ยวกับ
“พีชะ”เกี่ยวกับ“จิต”และจะเกี่ยวกับ“กรรม”เกี่ยวกับ“ธรรมะ”
อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชีวิต“ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค
ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง
อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม”คืออะไร?

กรรม คือ บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า **การกระทำของคน** อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น**“ทรัพย์ของตนๆ”**(กัมมัตสส)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラาบ“ปรีนิพพาน”ที่เดียว เพราะ**“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”**แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดุจเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ**“ผลของกรรมที่ได้ส่งสมมาทุกๆชาติ”**(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวะดำเนินไป ใครจะประสบกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก**“กรรม”** หรือ**“การกระทำ”**ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้ส่งสม**“กรรม”**ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี**“วิบาก”**(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น**“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”** ก็เป็น**“บารมี”**จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็**เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ** [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปตามเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้เองที่มนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่**“อำนาจของชาตาน”** ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง**“กรรมวิบาก”**อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี**“ผลบุญ”**ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี**“อำนาจพิเศษ”**หรือ**“สิ่งศักดิ์สิทธิ์”** หรือไม่มี**“พระเจ้า”**ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก**“พระเจ้า”**อย่างสุดร้องสุดขอ ปานใดๆ ก็ไม่มี**“พระเจ้า”**บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี**“ผลบาป”**ของตนจริง ก็จะมี**“ชาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆที่เดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้** แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง**“ผลบาป”**ของผู้นั้นๆนั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มากถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์

ของพระเจ้า” ท่านจะให้เลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ หรือไม่กี่**“พระเจ้าลงโทษ”** เป็นต้น ซึ่งแท้จริง**“อำนาจชาตาน”**ต่างหาก ชนะ**“พระเจ้า”**]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานไหนที่ที่เดียว ด้วยเหตุว่า**“กรรม”**เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานไหนนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัตสโกมทิ-กัมมทายาโท-กัมมโยนิ-กัมมพันธ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๕๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นย่นัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพุดถึงเท่านั้น

กัมมัตสโกมทิ หรือคำตรงๆว่า **กัมมัตสกะ** นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่า **กรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์ของตนทั้งหมด** ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง **“กรรม”** ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น**“ชาติริเริ่มดำริ”**ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดำรินั้น**พร้อมไปด้วยเจตนา**ก็นับได้ทันทีว่า คือ **“กรรม”** ส่งสมเป็น**“วิบาก”** (ผลของกรรม) นับเป็น**“มโนกรรม”**แล้วที่เดียวอันคือ**ทรัพย์คือสมบัติแท้**ของผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า**“กัมม”**ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ **“กรรม”**ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]

[รายละเอียดของ**“กัมมัตสกะ”**หรือ**“กัมมัตสโกมทิ”**และ**“กัมมทายาโท”**ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ**“กัมมโยนิ”** ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง**“กัมมพันธ”**จบไปอีก ตอนนั้นจากกำลังอธิบายถึง**“กัมมปฏิสรโณ”** ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของ**“กรรมทั้ง ๕”** เราเพิ่งเริ่มอธิบาย**“กัมมปฏิสรโณ”** ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ**“จรรณะ ๑๕”** ดังนั้น**“ความประพฤติ ๑๕”**(จรรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคลที่ชี้บ่ง**“ความเป็นพุทธ”**

[และได้พุดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ**“กรรม”** ตั้งแต่**“กัมมัตสกะ”** อันเป็นของตน **“กรรม”**เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง**“กัมมปฏิสรณะ”** ที่พึงแท้ๆของคนคือ**“กรรม”**]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยัน

ตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว
ว่า “อนุสาสนีปฎิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม้“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐
ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดลอบ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้
ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฎิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ सूตร ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ
ข้อ ๓๔๒ “แก้วกฐิสูตฺร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ
“จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริย
สังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

และหรือเป็นคนที่ย้อมด้วยความประพฤติด้านมี
คุณสมบัติตาม“สาราณียธรรม ๖” ดังที่มีในพระไตรปิฎก
เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๒-๒๘๓ และ ๘/๘๕๖ และ ๑๑/๓๑๗,
๔๒๒ และ ๑๔/๖๖

นั่นก็คือ ใครๆก็เห็นได้ว่า เมื่อปฏิบัติธรรมกัน
แล้วคนผู้นั้นก็จะ“เมตตา” ไม่ว่าจะ“เป็นความเมตตา

- (๑)ทางกายกรรม (๒)ทางวจีกรรม (๓)ทางมโนกรรม
- ที่สำคัญยิ่งก็คือ จะเป็นสังคมา (๔)สาธารณโภคี
- เป็นสังคมาที่มี (๕)ศีลสามัญญตา
- เป็นสังคมาที่มี (๖)ทิวฐีสามัญญตา

และจะมี“คุณธรรมตามพุทธพจน์ ๗” อย่างเห็นกัน
ได้ชัดเจนอีกด้วย ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก
เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๒-๒๘๓ และ ๘/๘๕๖ และ ๑๑/๓๑๗
.๔๒๒ และ ๑๔/๖๖

- อันได้แก่ มีความระลึกถึงกัน(สาราณียะ)-รักกัน
- (ปิยภระณะ)-เคารพกัน(ครุภระณะ)-ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน
- (สังคหะ)-ไม่วิวาทกัน(อวิวาทะ)-พร้อมเพรียงกัน(สามัคคียะ)
- เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน(เอกภวะ)

ทั้ง ๗ พระวจนะนี้ เป็นคุณสมบัติที่เป็นความจริง
ของคนสุดสำคัญ หากผู้บรรลุธรรมจริงก็จะมีในตนมาก
หรือน้อยก็ตาม จะมีละเอียดเนียนในในคนที่เป็นที่จริง
เมื่อมีจริง คุณธรรมทั้ง ๗ นี้ก็แสดงลีลาอยู่ในสังคมาคน
ที่มีมรรคผลจริง ของใครจะมากจะน้อยตามความจริง
ก็ย่อมซบตันพลังมาเป็นรูปธรรมทางกายทางวาจาให้
คนอื่นเห็นได้ด้วยแน่นอน

ดังนั้น คุณธรรมอันสำคัญของคนตามหลักศีล ที่
เป็น**บาปสมาจาร**(ที่ต้องเว้นขาดความประพฤตินั้นๆ และละล
กิเลสในจิตให้ได้) ก็จะเห็นเป็นภายนอกว่า คนพวกนี้ที่มี
คุณธรรมก็จะไม่ประพฤติออกมาปรากฏทางกายทางวาจา
แต่มีใจว่าจะ**“โยนิโสมนสิการ”**(ทำใจในใจอย่างถ่องแท้)**เป็น**
เพราะผู้ที่จะ**“โยนิโสมนสิการ”**เป็นนั้น ต้องเป็นผู้มี
“สัมมาทิวฐิ”ก่อน ถ้าผู้นั้นยัง**ไม่“สัมมาทิวฐิ”** คือ ยัง
เข้าใจความหมายของคำว่า **“โยนิโสมนสิการ”****ไม่ถูกต้อง**

ไม่ถูกแต่ถูกถ้วน ก็จะ**“ทำใจในใจ”**(มนสิการโสติ)ตาม**ที่ตน**
เข้าใจได้ ซึ่ง**เข้าใจอย่างไร? แค่ใดก็แค่นั้น** เท่านั้นเอง
เช่น คนที่**เข้าใจ**(ทิวฐิ)ว่า **“โยนิโสมนสิการ”** นั้น
มีความหมายแค่**“ความเจริญหรือความเก่งของจิตเฉพาะ**
ความรู้”เท่านั้น คนผู้นั้นก็ย่อม**“ทำใจในใจ”**ของตนแค่
เพียง**“รู้ยิ่งรู้ยอด”**กันเท่านั้น ไม่มากไปกว่านั้น ไม่ลึกล้ำ
ไปกว่านั้น คำว่า**“ทำ”**(กโรติ)หรือ**“การกระทำ”**(การ)ของ
คนผู้นั้นก็อยู่ในขอบเขตแค่**“ทำความขบคิด-ทำความรู้”**
เท่านั้น ที่ให้**ถ่องแท้**(โยนิโส) ให้**แยบคาย**(โยนิโส) ก็เท่านี้
ส่วนคนที่**เข้าใจ**(ทิวฐิ)**“โยนิโสมนสิการ”** ว่า มี
ความหมายมากไปกว่านั้น ลึกล้ำไปกว่านั้น คือหมายถึง
ไปถึง**“ความเจริญหรือความเก่งของ‘การทำที่ใจ’**
(มนสิการ)ได้ยิ่ง-ได้มาก-ได้ลึก เกินกว่าแค่**‘ขบคิด’**
เกินกว่าแค่**‘รู้ยอด-รู้ยิ่ง’**อยู่เท่านั้น

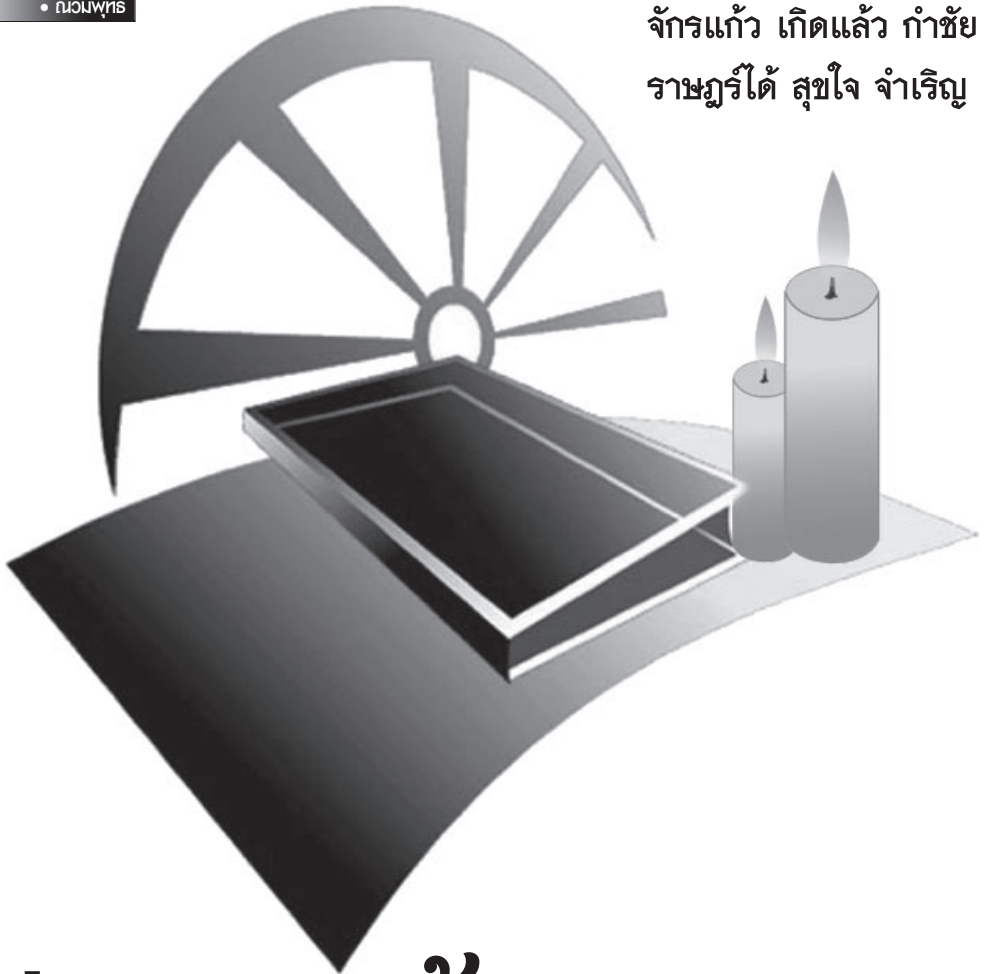
กล่าวคือ **“มีไม่มี ‘การทำ’ เพียงแต่ความรู้หรือแค่**
ความคิด”เท่านั้น แต่**“มี ‘การทำ’ ถึงขั้น ‘ทำ’ ใจให้**
ลตภิเสศ สะอาดจากกิเลส ‘ทำ’ ใจของเราที่เป็นอยู่เดิม
-ที่ไม่มีคุณธรรม ให้เปลี่ยนไปได้สำเร็จ”ทีเดียว

เช่น ใจที่กำลัง**“โกรธ”**อยู่ในขณะนั้น ก็**“ทำใจ”**ให้
ลตภิโรธหรือให้ไม่โกรธเป็น ณ ขณะนั้นนั่นแหละ หรือ
ใจที่กำลังมี**“ราคะ”**อยู่ในขณะนั้นก็**“ทำใจ”**ให้**ลตภิราคะ**
หรือ**ดับราคะเป็น** ในขณะนั้นนั่นแหละ

โดยผู้**“โยนิโสมนสิการ”**เป็นนั้น ถ้าเป็นแค่
“วิกขัมภนพหวน”หรือ**“สมถภาวนา”** คือ เป็นแค่วิธี
“กดข่ม” หรือเป็นแค่สะกดจิตให้ระงับด้วยนานาวิธี ที่มี
บอกมีสอนกันมา ก็พอนับว่า**“ทำใจในใจ”**เป็นชนิด ๑

๓ [มีต่อฉบับหน้า]

ผู้นำ ปกครอง ด้วยธรรม
ชูธรรม ใช้ธรรม เป็นใหญ่
จักรแก้ว เกิดแล้ว กำชัย
ราษฎรได้ สุขใจ จำเริญ

ปกครองด้วยธรรม

มี อยู่สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าองค์สมณโคตมประทับอยู่ที่ เมืองมาตุลา ในแคว้นมคธ ได้ตรัสเล่าถึงเรื่องการปกครองด้วย ธรรมของพระเจ้าจักรพรรดิเอาไว้

.....

เรื่องเคยมีมาแล้ว พระเจ้าจักรพรรดิพระนามว่า ทัพทเนมิ เป็น พระราชาผู้ทรงธรรม ครองราชย์โดยธรรม ปกครองแผ่นดิน กว้างใหญ่จรดมหาสมุทรทั้ง ๔ หน้าที่ใดขณะนั้น ทรงชนะโดยธรรม ไม่ต้องใช้อาวุธก็ครอบครองแผ่นดินได้ จึงมีราชอาณาจักรมั่นคง

สมบูรณด้วยแก้ว (สิ่งมีค่ามาก) ๗ ประการคือ
๑. จักรแก้ว (อำนาจธรรมของพระเจ้าจักรพรรดิ)
๒. ช้างแก้ว ๓. ม้าแก้ว ๔. มณีแก้ว ๕. นางแก้ว
๖. คหบดีแก้ว ๗. ปริณายกแก้ว

พระองค์ได้รับสั่งไว้กับราชบุรุษว่า

“วันใดท่านเห็นจักรแก้วอันเป็นทิพย์ ถอย
เคลื่อนจากที่ตั้งเมื่อใดให้รีบบอกเราทันที”

แล้ววันคืนก็ผ่านไป...ยาวนาน กระทั่งวันหนึ่ง
ราชบุรุษนั้นเข้าเฝ้าพระเจ้าทัพหเนมิ กราบทูลว่า

“ขอเดชะพระพุทธรเจ้าข้า ขอพระองค์ทรง
ทราบเถิด บัดนี้จักรแก้วของพระองค์ถอยเคลื่อน
จากที่ตั้งแล้ว”

ทรงทราบข่าวนี้ จึงตรัสเรียก**พระราชโอรส
องค์ใหญ่**มารับสั่งว่า

“ลูกเอ๋ย จักรแก้วของพระเจ้าจักรพรรดิพระ
องค์ใด หากเคลื่อนออกจากที่ตั้งแล้ว พระเจ้า
จักรพรรดิพระองค์นั้นจะทรงพระชนม์อยู่ได้ไม่นาน
บัดนี้เป็นเวลาที่พ่อจะออกบวชแล้ว ลูกจง
ปกครองแผ่นดินนี้เถิด”

แล้วทรงสั่งสอนในเรื่องการครองราชย์จน
เรียบร้อย จากนั้นได้เสด็จออกบวชเป็น**ฤาษี**

ครั้นพระราชฤาษีผนวชได้ ๗ วันเท่านั้น
พระราชอาพระองค์ใหม่ได้เสด็จไปหาถึงที่ประทับ

ทรงแสดงความเสียพระทัยให้ปรากฏ กราบทูลว่า

“ขอเดชะพระพุทธรเจ้าข้า บัดนี้จักรแก้วอัน
เป็นทิพย์นั้นได้อันตรธานไปเสียแล้ว”

พระราชฤาษีทรงสดับเช่นนั้น จึงทรงปลอบ
พระทัย

“อย่าเสียใจไปเลย เพราะจักรแก้วอันเป็นทิพย์
ไม่ใช่สมบัติที่สืบทอดกันมา แต่เป็นสมบัติที่ต้อง
กระทำเอง **ขอให้พระองค์ประพติจักกวัตติวัตร
(ข้อปฏิบัติของพระเจ้าจักรพรรดิ)** โดยรักษา
อุโบสถ (ศีล ๘) ทุกวันอุโบสถ (วันพระ) ๑๕ คำ
แล้วจักรแก้วอันเป็นทิพย์จะมาปรากฏแต่พระองค์”

“ก็แล้วจักกวัตติวัตรอันประเสริฐนั้นเป็นไฉน
พระเจ้าข้า”

“**จงอาศัยธรรมเท่านั้น ลักการะธรรม เคารพ**

**ธรรม นับถือธรรม บูชาธรรม ยำเกรงธรรม มี
ธรรมเป็นธงชัย มีธรรมเป็นยอด มีธรรมเป็นใหญ่**
จงจัดการรักษาป้องกันและคุ้มครองชนภายใน
ไพร่พล กษัตริย์อนุยนต์ สมณะและพราหมณ์
คฤหบดี ชาวนิคมนและชนบท สัตว์ทั้งหลาย **อย่าให้
อธรรมมิได้ในแคว้นแคว้น**

**ถ้าบุคคลเหล่าใดในแคว้นแคว้นไม่มีทรัพย์ พึง
ให้ทรัพย์แก่บุคคลเหล่านั้น**

ถ้าสมณพราหมณ์เหล่าใดในแคว้นแคว้น เว้น
ขาดจากความมัวเมาและความประมาท ตั้งมั่นอยู่
ในขันติ (ความอดทน) และโสรัจจะ (ความเสียม
เจียมตัวสำรวมกิริยาวาจา) ฝึกตน สงบตน ให้ตน
ดับกิเลส พึงเข้าไปหาสมณพราหมณ์เหล่านั้น
แล้วไต่ถามว่า อะไรเป็นกุศล อะไรเป็นอกุศล
อะไรมีโทษ อะไรไม่มีโทษ อะไรควรเสพ อะไร
ไม่ควรเสพ กระทำอะไรอยู่ไม่เป็นประโยชน์ แต่
เป็นทุกข์ตลอดกาล กระทำอะไรอยู่เป็นไปเพื่อ
ประโยชน์ เพื่อความสุขตลอดกาล เมื่อได้ฟังคำ
ของสมณพราหมณ์เหล่านั้นแล้ว สิ่งใดเป็นอกุศล
พึงละเว้นสิ่งนั้นเสีย สิ่งใดเป็นกุศล พึงยึดถือสิ่ง
นั้นเอาไปประพฤติ

นี่แลคือ จักกวัตติวัตรอันประเสริฐ”

ทรงสดับอย่างนั้น พระราชาทรงนำเอา
จักกวัตติวัตรไปประพฤติทุกประการ ในไม่ช้า
จักรแก้วอันเป็นทิพย์ก็ได้ปรากฏขึ้นแต่พระองค์
จึงทรงประคองจักรแก้วด้วยพระหัตถ์ขวา แล้ว
ตรัสว่า

**“จักรแก้วอันประเสริฐ จงหมุนแล่นไปเถิด
จงชนะโลกทั้งปวงเถิด”**

จักรแก้วนั้นก็หมุนไปทิศต่างๆ ไม่ว่าหมุนไป
ในทิศใด พระราชาพร้อมด้วยจาดูตรงคิณิเสนา
(๑. พลช้าง ๒. พลม้า ๓. พลรถ ๔. พลเดินเท้า) ก็
ติดตามไปยังทิศนั้นๆ

ส่วนกษัตริย์ทั้งหลายในทิศนั้นๆ ต่างก็ยอม
แพ้ต่อพระราชอาผู้ครองจักรแก้ว ยอมยกราช-
อาณาจักรให้แต่โดยดี เมื่อพระเจ้าจักรพรรดิได้
ครองแผ่นดินอันกว้างใหญ่แล้ว ก็ทรงกล่าวกับ

กษัตริย์เหล่านั้นว่า

“พวกท่านไม่ฟังฆ่าสัตว์ ไม่ฟังถือเอาของที่
เจ้าของไม่ได้ให้ ไม่ฟังประพฤติผิดในกาม ไม่ฟัง
กล่าวเท็จ ไม่ฟังดื่มน้ำเมา แล้วจงครองราช-
สมบัติไปตามเดิมเถิด”

คราวนั้นเอง จักรแก้ว ได้ปราบปรามกษัตริย์
ทั้งปวงอย่างราบคาบ พระเจ้าจักรพรรดินั้นได้
ชนะอย่างวิเศษ ชนะด้วยธรรม โดยไม่ต้องใช้
อาวุธเลย มีแผ่นดินกว้างใหญ่จรดมหามหาสมุทร
ทั้ง ๔ แล้ว พระองค์ทรงมีจักรแก้วปรากฏอยู่
เหมือนเครื่องประดับอันทรงคุณค่ายิ่ง ทำให้
สว่างไสวไปทั่วพระราชวัง

กาลเวลาผ่านไปยาวนานหลายพันปี...กระทั่ง
ถึงสมัยของพระเจ้าจักรพรรดิองค์ที่ ๗ จักรแก้ว
อันเป็นทิพย์ได้ลอยเคลื่อนจากที่ตั้ง พระเจ้า
จักรพรรดิก็ทรงออกผนวชเป็นฤๅษี มอบราช-
สมบัติให้พระราชโอรสองค์ใหญ่

พอผนวชได้ ๗ วัน จักรแก้วก็อันตรธานไป
พระราชอาองค์ใหม่ทรงเสียพระทัย แต่ไม่ได้เสด็จ
ไปเฝ้าพระราชฤๅษี ทรงปกครองบ้านเมืองไป
ตามความคิดเห็นของพระองค์เอง ประชาชนไม่
มีความสุขความเจริญเหมือนพระราชอาพระองค์
ก่อน ซึ่งทรงประพฤติในจักกวัตติวัตรอันประเสริฐ
บรรดาผู้คนทั้งหมดจึงพากันประชุม กราบ
ทูลพระราชอาว่า

“พระพุทธเจ้าข้า บัดนี้พระองค์ทรงปกครอง
ประชาชนตามความคิดเห็นของพระองค์เอง บ้าน
เมืองไม่เจริญเช่นกษัตริย์พระองค์ก่อนๆ ซึ่งทรง
ประพฤติในจักกวัตติวัตร พวกข้าพระองค์อัน
ได้แก่อำมาตย์ ข้าราชการบริวาร โหราจารย์ แม่ทัพ
นายกอง คนรักษาประตูเมือง คนเลี้ยงชีพ อยู่
พร้อมในนี้แล้ว จำจักกวัตติวัตรอันประเสริฐนั้น
ได้อยู่ ขอพระองค์โปรดตรัสเถิด พวกข้า
พระพุทธเจ้าจะทูลถวายแด่พระองค์”

พระราชาก็ทรงสอบถาม พวกเขาจึงกราบ
ทูลให้ทรงทราบทั้งหมด พระราชาก็ทรงนำไปใช้

โดยรับสั่งให้จัดการรักษา ป้องกันและคุ้มครอง
ประชาชนโดยธรรม แต่ไม่ได้พระราชทานทรัพย์
แก่คนยากจน ความขัดสนจึงกระจายแพร่หลาย
เกิดการลักขโมยกัน มีชายคนหนึ่งถูกจับได้ว่าขโมย
โดนนำตัวไปถวายพระราชอา พระองค์ทรงถามว่า

“เจ้าขโมยของผู้อื่นจริงหรือไม่”

“จริง พระเจ้าข้า”

“เพราะเหตุไรเล่า”

“เพราะข้าพระองค์ไม่มีอะไรจะเลี้ยงชีพ”

พระราชอาทรงสงสาร พระราชทานทรัพย์แก่
เขา แล้วรับสั่งว่า

“เจ้าจงนำทรัพย์นี้ไปเลี้ยงชีวิตตน เลี้ยงดู
บิดามารดา บุตร ภรรยา จงประกอบภารงานสุจริต
จงรู้จักทำบุญในสมณพราหมณ์ อันมีผลเกื้อกูลแก่
สวรรค์ มีสุขเป็นผลเถิด”

แม้ขโมยคนอื่นๆ โดนจับมา พระราชาก็
ทรงพระราชทานทรัพย์ให้ แล้วทรงสอนเขาให้
ประพฤติสุจริต เหตุการณ์ดังนี้ ทำให้คนทั้งหลาย
เกิดความคิดว่า

“คนขโมยได้พระราชทานทรัพย์ ถ้าอย่างนั้น
แม้เราก็คควรเป็นขโมยบ้าง”

ขโมยจึงยิ่งเพิ่มมากขึ้นเมื่อเป็นอย่างนี้ พระ
ราชอาจึงทรงดำริใหม่ว่า

“ถ้าเราให้ทรัพย์แก่คนขโมย การทำผิดศีลลัก
ขโมยก็ทวีมากขึ้น อย่างกระนั้นเลย เราจะให้คุมตัว
ขโมยอย่างแข็งขัน แล้วนำไปประหารชีวิตเสีย”

จึงรับสั่งให้ราชบุรุษกระทำตามนั้น พวกหัว
ขโมยทั้งหลายเจอเหตุการณ์เช่นนี้ ก็พากันคิดว่า

“เพียงแค่ลักขโมยของผู้อื่น ก็ถูกประหาร
ชีวิตเสียแล้ว ถ้าอย่างนั้นพวกเราควรมีอาวุธไว้ใช้”

คราวนี้พอขโมยของจากเจ้าทรัพย์แล้ว ก็เลย
ฆ่าเจ้าทรัพย์ด้วย กลายเป็นโจรปล้นชาวบ้าน
ปล้นตามถนนหนทาง ลูกกลามไปถึงปล้นชุมชน
ปล้นนิคม กระทั่งปล้นพระนคร เช่นฆ่าประชาชน
ทั้งหลาย

เหตุการณ์เลวร้ายจึงเกิดขึ้นเป็นลำดับ คือ
-พระราชอาไม่พระราชทานทรัพย์แก่คนยากไร้

ความขัดสนจึงแพร่หลาย

- การปล้นฆ่า (ปาณาติบาต) จึงแพร่หลาย
- การโกหก (มุสาวาท) กันจึงแพร่หลาย
- การพูดส่อเสียด (ปิสุณาวาจา) จึงแพร่หลาย
- การคบชู้ ประพฤติผิดในกาม (กาเมสุมิฉฉา-จาร) จึงแพร่หลาย

- การด่าทอพูดคำหยาบ (ผสุสวาจา) จึงแพร่หลาย

- การพูดเพ้อเจ้อ (สัมผัปปลาปะ) จึงแพร่หลาย
- ความเพ่งเล็งอยากได้ (อภิขณา) จึงแพร่หลาย
- ความพยายามปองร้าย (พยาบาท) จึงแพร่หลาย

- ความเห็นผิด (มิจฉาทิฐิ) จึงแพร่หลาย
- ความกำหนดที่วิปริตผิดธรรมดา (อธัมมราคะ) จึงแพร่หลาย

- ความละโมภโลภจัด (วิสมโลภะ) จึงแพร่หลาย
- ความประพฤติธรรมที่ผิด (มิจฉาธรรม) จึงแพร่หลาย

- การปฏิบัติผิดต่อบิตามารดา การปฏิบัติผิดต่อสมณพราหมณ์ และการไม่อ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูล จึงแพร่หลาย

เมื่อสิ่งเหล่านี้แพร่หลายในยุคใด ประชาชนในยุคนั้นจะมีอายุสั้น มีผิวพรรณทราม ชายหญิงจะสมสู่ปะปนกันหมด เป็นเสมือนแพะ ไก่อู หมูหมา ฯลฯ แล้วจะมีความโกรธกันรุนแรง อาฆาตมาดร้ายจัด มองเห็นคนเป็นสัตว์ ใช้อาวุธทำร้ายฆ่ากันเอง เป็น**มิลลัญญี** (ยุคที่มีแต่รบราฆ่าฟันกัน) แต่...ยังมีมนุษย์บางกลุ่มเกิดความคิดว่า

“พวกเราอย่าฆ่าใครๆ เลย ใครๆ ก็อย่าฆ่าเรา”

พวกเขาเหล่านี้พากันไปหลบอยู่ตามป่าเขาหรือเกาะ อาศัยผลไม้และรากไม้ในป่าเป็นอาหารเลี้ยงชีพ กระทั่งพ้น ๗ วันไปแล้ว จึงพากันออกมาจากที่ซ่อน พอได้พบเห็นกันเข้าก็ดีใจ ต่างสวมกอดกันและกัน ละล่ำละลักกล่าวว่า

“ท่านผู้เจริญ เราได้พบเห็นกันแล้ว ท่านยังมีชีวิตอยู่”

แล้วพากันปรึกษาร่วมกัน สรุปได้ว่า

“พวกเราต้องสูญเสียสิ้นญาติมากมาย ก็เพราะไปยึดถืออกุศลธรรม (กิเลสชั่ว) เป็นเหตุอย่างกระนั้นเลย พวกเราควรประพฤติกุศล (การชำระกิเลส) ควรถือศีล (ข้อปฏิบัติเว้นจากความชั่ว) ยึดถือในกุศลธรรมทั้งหลายเถิด”

ทั้งหมดจึงพากันประพฤติธรรมตามนั้น ทำให้อายุยืนมากขึ้น ผิวพรรณผ่องใส ยิ่งกาลเวลาผ่านไปยาวนาน ประชาชนผู้ประพฤติกุศลธรรมในยุคต่อๆ มา ก็ยิ่งมีความสุขความเจริญมากขึ้น

จนกระทั่งถึงยุคสมัยของพระเจ้าสังขะผู้ทรงธรรม มีกรุงเกตุมดีเป็นเมืองหลวงที่มั่งคั่งสมบูรณ์ พลเมืองมากมาย พืชพันธุ์ธัญญาหารบริบูรณ์ พระองค์ทรงปกครองโดยธรรม ทรงชนะโดยธรรม ไม่ต้องใช้อาวุธ ก็ได้ครอบครองราชอาณาจักรกว้างใหญ่ มีมหาสมุทรทั้ง ๔ เป็นขอบเขต เป็นพระเจ้าจักรพรรดิสมบูรณ์พร้อมด้วยแก้ว ๗ ประการ

ในยุคกาลนั้นเอง พระผู้มีพระภาคเจ้าพระนามว่า **เมตไตรย** จะเสด็จอุบัติขึ้นในโลก แล้วพระเจ้าสังขะก็จะทรงบำเพ็ญทานแก่สมณพราหมณ์ คนกำพร้า คนเดินทาง วนิพกและยากจกทั้งหลาย จะเสด็จออกบวชเป็น**บรรพชิต** ในสำนักของพระพุทธเจ้าพระองค์นั้น

ผนวชแล้วไม่นาน มีความเพียรในธรรม ไม่ประมาท ก็ทำที่สุดแห่งพรหมจรรย์ (นิพพาน) ได้

.....

สุดท้าย เมื่อตรัสจบการปกครองด้วยธรรมของพระเจ้าจักรพรรดิแล้ว พระพุทธเจ้าองค์สมณโคดมทรงสรุปว่า

**“จงมีธรรมเป็นเกาะ
มีธรรมเป็นที่พึ่ง
อย่ามีสิ่งอื่นเป็นที่พึ่งอยู่”**

☞

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๑ “จกกวัตติสูตร” ข้อ ๓๓-๔๙)

● **ดังนั้น วิมุตตินันท์**

สงกรานต์เดือดสาดเลือดบ้า

นี่ก็จะต้องจุด ไมใช่อยากจะถูกทุบหรือยุแหย่ทำทายเป็นอันใดดอก เพียงบอกกันไปตามเนื้อผ้าเท่านั้น

คือกาลเวลาพิสูจน์ตัวคนได้จริงๆ ในที่สุดสังคมก็รู้เช่นเห็นชาติแจ่มแจ้งแดงแจ้วว่าไฟเป็นไฟ ไซ้ไหมล่ะ...

เมื่อตอนที่เลือดแดงแข็งขันหันมารูธงสันตือหิงสาเหมือนอย่างพันธมิตราฯ บ้าง ใครๆ ย่อมพลอยโมทนาสาธุเจ้าประคุณ เอาเลยจริงไม่กลัว กลัวไม่จริง เราไม่ควรดูเบาพยายามน้ำใจกัน คนเดินทางถูกทางยังต้องให้กำลังใจส่งเสริมเต็มที มั่นดีด้วยกันทุกฝ่าย

เสียชีวิตไปได้ไม่กี่น้ำชะนี้

สงกรานต์วิบโยค
ที่เกิดก่อการร้ายจลาจล
เผาบ้านป่วนเมือง
ปิดถนนเคลื่อนรถแก๊สเตรียมบั้ง
ยิงชาวบ้านนางเล็งตายสอง
แล้วเลือดแดงยังกำแหงอวดคักดา
จะยกระดับสงกรานต์บ้าเลือด
เทียบชั้นเหตุการณ์ ๗ ตุลา
อันพันธมิตราตกเป็นเหยื่อ
ของรัฐบาลอับปรียชน

ประชาธิปไตยใหม่ ในวิถีธรรมาธิปไตย

ชาวพันธมิตราฯ ต่อสู้อหิงสาอโหลสิ สร้างวิถีการเมืองใหม่ให้เห็นประจักษ์ ๑๙๓ วัน จนบังเกิดผลมาตลอดน่าพึงพอใจ ก็หวังว่าตัวอย่างสร้างสรรค์สันติวิธีดีๆ เช่นนี้ น่าจะทำตามอย่างกันเยอะๆ ไม่อัสลาเลยถ้าใครจะทำได้ยิ่งกว่า...

เสร็จแล้ว ความจริงวันนี้ เป็นเช่นไร?

สงกรานต์วิบโยคที่เกิดก่อการร้ายจลาจลเผาบ้านป่วนเมือง ปิดถนนให้คนเคลื่อนรถแก๊สเตรียมบั้งยิงชาวบ้านนางเล็งตายสอง เกิดเหตุร้ายแรงปั่นป่วนนานาเหมือนสร้างสถานการณ์หมายยั่วยุให้มีปฏิวัติล้มกระดาน จนกระทั่งรัฐบาลต้องประกาศภาวะฉุกเฉินสลายชุมชน

เหตุการณ์เลือดแดงบุกพัทธาลัมประชุมผู้นำอาเซียนกลางคัน เป็นเรื่องขายชีหน้ารัฐบาลต้องหน้าแตกยับเยิน ทั้งเหตุร้ายบุกกรุงเทพมหานครนายกรัฐมนตรือภิสิตท์และรัฐมนตรีว่ากรกระทรวงกลาโหมพากันเผ่นหนีสุดลุด ล้วนประจานความถ้อยและเลื่อนสันดีของพวกเลือดแดง ท่ามกลางความล้มเหลวสิ้นเชิง

ของงานดูแลความปลอดภัยสำคัญของประเทศ เพราะเจ้าหน้าที่ตั้งใจหละหลวมยังไง โดยเฉพาะ ตำรวจเสื้อแดง

หลังเหตุวิกฤติรุนแรง มีประมุขรัฐสภาเพื่อช่วยหาทางออก กลับเป็นที่พ่นน้ำลายขยาดความเท็จวันนี้ ปั่นน้ำเป็นตัวมั่วจริงครึ่งไม่จริงครึ่ง แต่กรณีผู้หญิงปากร้ายโดนจิกหัวเหมือนทะเลาะข้างถนน *เรื่องไม่เป็นเรื่อง ก็น่าคดีเข้าสภา*

แม้ว่าอุตสาหกรรมเรียกประชุมสองสภาแก้วิกฤติ ก็ไม่มีปัญหาหาทางคลี่คลายประการใดออกมาได้นอกจากเสียเวลาอภิปรายถล่มรัฐบาลและตอบโต้กันไป

อย่างไรก็ดี การตั้งปัญหาเข้ารัฐสภา มีประโยชน์อยู่บ้างตรงที่คู่กรณีขัดแย้งสามารถแสดงจุดยืนของตน สาธารณชนจึงได้ฟังข้อเท็จจริงของทั้งสองฝ่าย ทำให้เห็นชัดยิ่งขึ้นว่าฝ่ายไหนเข้าทำหรือชี้เท่อกันแน่

แน่นอนว่า พลพรรคเสื้อแดงจัดชุมนุมก่อนเหตุเดือดร้อนประชาชนไปทั่วโดยแผนชั่วขาดมโนธรรมสำนึกดี ทำลายเช่นผู้ก่อการร้ายจลาจล บ้าคลั่งอาละวาดมันคนละเรื่องกับชุมนุมถือแฟงต่อต้านโดยสงบสันติอหิงสา เปล่าเลย

แล้วเสื้อแดงยังกำหนดอดคักตา จะยกระดับสงกรานต์บ้าเลือด เทียบขั้นเหตุการณ์ ๗ ตุลา อันพันธมิตรตกเป็นเหยื่อของรัฐบาลอปรีย์ชน แต่หนี เสื้อแดงหาเรื่องเผาบ้านป่วนเมืองเองแท้ๆ ตกเป็นจำเลยสังคมเต็มๆ ยังจะมีหน้ากล่าวโทษรัฐบาล หาวาจัดการกับกลุ่มชุมนุมโดยสองมาตรฐาน

มันน่างงเหมือนกันจะให้รัฐบาลอภิสิทธิ์ เอาอย่างรัฐบาลสมชายสามานย์ครั้งตุลาทมิฬหรือไร ขนาดพันธมิตรชุมนุมกลางถนนสาธารณะ โดยสงบ โดนรัฐบาลสัตว์นรกกวาดล้างตายเจ็บเป็นใบไม้ร่วงสี่ห้าร้อย ชาวพันธมิตรยังคงอหิงสา อโหสิ ไม่มีเผาบ้านพังเมืองเหมือนเสื้อแดงบ้าระห่ำเลย กระทั่งชาวบ้านยังรวมหัวกันลุกขึ้นสู้เอง

สงกรานต์เลือด เท่าที่เสื้อแดงแผลงฤทธิ์เดชออกมาให้เห็นกมลสันดานลือลือทราซาย เป็น

ปรากฏการณ์อันคาดหมายได้ไม่ยากว่า สุนัขบ้าตัวนั้นมันต้องทุ่มโถมสุดลิ่มทิ่มประตู ตามวิสัยของคนไม่ยอมรับผิด ไม่จำนนต่อความจริง และแพ้ไม่เป็น

เกมนี้มันจบแล้ว สำหรับกบฏทักษิณ-เปลวสีเงิน แห่งไทยโพสต์สรุปชัดเจน

เพราะฉะนั้น ถึงจะมีการต่อสู้ใดๆ ในภาคต่อจากนี้ไปของทักษิณและสมุนทาส ไม่อาจกำหนด เช่นเคย ดังที่จักรภพเพ็ญแขประกาศจับอาวุธลงใต้ดิน

นี่แหละนะ ปฏิวัติหน่อมแน้มแถมได้นายกาสุรยุทธ์ สุดซี้ซลาด เป็นทาสนายโจรเสียมากกว่า ไม่นำพาปฏิรูปการเมืองก่อนเลือกตั้ง เราจึงได้นักการเมืองน้ำเน่าเต็มสภามาทำการเมืองอุบาทว์น่าเบื่อไม่รู้จบสิ้นสักที

การเปลี่ยนแปลงประชาธิปไตยใหม่ ท่านว่าขึ้นอยู่กับสองปัจจัยสำคัญก่อนคือ **ตุลาการภิวัตน์** และ **ประชาธิปไตย**

ตราบใดที่เรายังปล่อยให้คนชั่วลอยนวล ไม่เร่งเอาผิดจัดการลงโทษเด็ดขาดให้ได้ โคตรโกง ทักษิณก็ดื้อสู้ไม่หยุด ล่าเสื้อแดงยังกล้าเรียกร้องเช่นให้น้ำรัฐธรรมนุญ ๔๐ กลับมาใช้แทนให้นิรโทษกรรม ให้ยุบสภา ล้วนแล้วแต่เข้าทางโจรสامานย์ทั้งนั้น แสนแสบนขนาดไหน...

การเปลี่ยนแปลงตำรวจใหญ่จึงจำเป็นรีบด่วน เมื่ออยากเห็นตุลาการภิวัตน์ก้าวหน้า บ้านเมืองมีชื่อแป กฎหมายมีผลบังคับใช้แข็งขันเสมอหน้า

ส่วนทางประชาธิปไตย ติดขัดที่สื่อสารมวลชนเพียงสาธารณชนได้รับรู้ข่าวสารผ่านสื่อเช่นฟรีทีวี การเมืองใหม่จะพลิกโฉมทันตาเห็นดังเช่นพันธมิตรได้ดูเอลทีวีจนเกิดการต่อสู้ตามนโยบายยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไปช่วยกันไขความจริงออกมาให้มากๆ หมดยุค ไม่นานเกินรอ ๑๙๓ วัน ยังพอทนไหวและไม่ผิดหวัง

ดังนั้น ปัญหาเฉพาะหน้าเร่งด่วน ควรแก้ก่อนอื่น คือการเมืองเป็นต้นเพราะทำอย่างไรจะเกิดการเมืองใหม่ เพื่อเศรษฐกิจจะดีขึ้นเสียที แม้กระทั่งการท่องเที่ยวที่ตั้งเป็นวาระแห่งชาติ ยัง

เรียกร้องกันว่าต้องเปลี่ยนแปลงการเมืองเสีย ก่อนให้หมดปัญหานั้นเอง

กว่าจะเปลี่ยนแปลงการเมืองใดๆ ได้ มันต้อง เปลี่ยนตัวนักการเมืองโลโครกหน้าเก่าๆ อย่าง ขนานใหญ่ พร้อมๆ กับแก้มิฉฉาธิฐิ ของพวกเลื้อแดง เลื้อขาวเขี้ยวแม่เหลืองที่ยังเห็นแย้งอย่างแรงกับ พันธมิตรในการบุกเบิกการเมืองใหม่ๆ เช่นที่ผ่านมา

ถึงวันนี้ เมื่อเลื้อแดงแผลงฤทธิ์ออกลายตาม นายทาสลั่งลุยแล้วเป็นโฉน เชื่อเหลือเกินในพวก เป็นกลางและถือหางรักทักษิณ น่าจะมีหัวคิด เปลี่ยนใหม่ไม่น้อยได้แล้ว

แม้กระนั้น ประเด็นถกเถียงกันมาเป็นปีๆ ยัง ไม่ยอมจบหายกั๊งขากันสักที

มันคงเป็นเพราะพวกอำนาจเก่ายังเยอะมาก เราเลยได้ยินเสียงเรียกร้องให้นิรโทษกรรมการเมือง ไม่หยุดหย่อน รวมทั้งข้ออ้างประนีประนอม สยามัคคีโดยไม่เลือกกาลเทศะพระมาร

เมื่อไหร่จะรู้สึกที่ว่าถ้ายังไม่เปิดทางน้ำดี เข้า มาไล่ล้างเสียออกไป แล้วชาติไหนการเมืองไทยจะ ดีขึ้นหนอ

แม้ผู้สันตติกรรมณี อย่างอดีต กกด. ยุวรัตน์ กมลเวชช ยังเคยให้ข้อสังเกตกับผู้ใกล้ชิดเชิงว่า หากสามารถหยุดนักการเมืองหน้าเก่าทั้งหลายเหล่า ห้ามลงสมัครลั๊กสองสมัยเท่านั้นแหละ (และเว้น วรรคเด็ดขาด อย่าส่งนอมินีลูกเมียด้วย) การ เมืองไทยมีวันดีขึ้นแน่ๆ...

เพราะฉะนั้นโทษผู้บริหารพรรคทำผิด ให้ยุบ พรรค แล้วตัดสิทธิ์กรรมการบริหารอื่นๆ ไปด้วย จะอ้างว่าแรงไป ขนาดวางยาแรงๆ คนยังกล้าโก้ง ซินเปิดช่องรอดเบ้อเร่อเมื่อไหร่จะมีวันยุบพรรคได้ ...กตีกานี้ตักผลึกผ่านประซามติมาแล้ว ไม่รู้แล้วยังไม่แค่วจะแก้ให้อ่อนจนไร้หน้ายาล้างเวช

ซินมั่วแต่เดินหน้าถอยหลังอยู่อย่างนี้ เลยไม่มีวันก้าวหน้าอะไรได้สักที

พวกมากลากไปไหนดี

เราน่าจะตระหนักซัดว่า การเมืองเป็นเรื่องน่า

เบื่อ เพราะนักการเมืองพวกมิฉฉาธิฐิและมิฉฉาธิฐิ คือซี้โก้งและเข้าใจผิดๆ ว่า การเมืองเป็นเรื่องผลประโยชน์และอำนาจอันต้องยื้อแย่งแก่งชิงเป็น ธรรมดาเหมือนหมากัดกัน

เมื่อทำกันซ้าซากสามานย์แบบนั้น มันจึงถึง เวลาต้องเปลี่ยนแปลงพร้อมซ้าชะะประเด็นการเมืองใหม่เหมือนท่านว่าแผ่นดินเสียงตรอง

ประเด็นสำคัญอันยังไขว้เขวตรงเป้เฉไฉใช้ กันไม่ถูกประมาณกาลเทศะคือเสียงข้างมาก กับ ประนีประนอม

โดยเฉพาะเสียงเรียกร้องให้นิรโทษกรรม ซากศพพรรคน้ำเน่าทั้งหลาย ๑๑๑ เก้า+๑๐๙ ใหม่เพื่อสมานฉันท์สามัคคีในชาติ พร้อมให้เอา รธน.๔๐ อันเคยเอื้อให้ นช.ทักษิณทำวิกฤติโคตรโกง กลับมาใช้แทนรธน.ปัจจุบัน

ปัญหาเหล่านี้ เป็นเพราะไม่เง้งเงาก็เฉโก ต่อ แบบแผนนิติธรรมนิติรัฐ ลังคมไทยจึงเต็มได้ด้วย เหล่าหัวหมอศรีธนญชัย เอะอะจะเอาแต่ความถูกต้อง ตามตัวบทกฎหมายโดดๆ ซึ่งอาจตีความเข้าข้าง เลือกใช้ตามใจฉันโดยไม่คำนึงถึงบริบททั้งหมด เฉพาะอย่างยิ่งขาดมโนธรรมสำนึกในเจตนารมณ์

ประเด็นอันน่าวิเคราะห์เจาะลึก หลักธรรม สำหรับแก้วิกฤติหรือตัดสินปัญหาวิญญ์สงฆ์และ ลังคมรัฐคือ อธิกรณสมถะ ๗

ที่นำเสนอในโอกาสนี้ มี เภยยุลิกา ตัสสปาย- ปิยลิกา และ ตินวัตรถาวรกา

เภยยุลิกา เป็นข้อยุติโดยเสียงข้างมาก ใครๆ ต่างเข้าใจเป็นพื้นสำคัญ จนสำคัญเลยเถิดว่าพวก มากลากไปใช้ตัดสินปัญหาได้ทุกกรณีมั่วฉิมไปหมด มันไม่ใช่เลอะเทอะแบบนั้นเลย ประชาธิปไตย ไม่ได้คับแคบว่า เภยยุลิกา เท่านั้น

เสียงส่วนใหญ่ในสภาตัวแทนประชาชน สภาไหนๆ ก็ตาม จะถือเป็นเสียงสวรรค์ของ ประชาชนได้ ต้องมุ่งเป้าหมายเพื่อประโยชน์ ประชาชนเป็นใหญ่เป็นที่ตั้ง ดังท่านพุทธทาส อธิบายไว้ ไม่ใช่ถือเอาแต่ตัวคะแนนเสียงหรือตัว ประชาชนเองลอยๆ เท่านั้น เช่นเกิดบ้าตามกลุ่ม

เลือดแดงส่วนใหญ่ ให้นิโรโทษทุกชนิดหมดเลย จะว่ายังไง!

ทุกชนิดเป็นเทวดาในสายตาเลือดแดง แต่คนกว่าครึ่งสาปส่งเป็นผีเปรตจัญไรไปให้พื้นแผ่นดินไทย

ประชาธิปไตย จึงควรรยืนอยู่บนพื้นฐานอุดมการณ์เดียวกับวิถีพุทธ ตั้งแต่แรกเริ่มเร่งด่วนประกาศสังฆธรรมโดยพระอรหันต์ ๖๐ รูป ทำเปล่า กระจายคนละทิศสี่สังคมเมืองน้อยใหญ่ แม้พระพุทธรองค์ก็ทรงไปเดี่ยวเที่ยวนำพาผู้คนเป็นไท เพื่อประโยชน์สุขของมหาชน(พหุชนหิตายะ พหุชนสุชาเย)

ที่สำคัญอีกพลาดไม่ได้คือ สภาผู้ตัดสิน เป็นฝักยิวหัวสูงหัวอยู่แค่นั้น เป็นสภาผู้ทรงเกียรติจริงๆ หรือทรงเกือกสั้นทำเสียมากกว่ารีเปลา เราต่างเอือมระอากับก๊วนถ้อยและเถื่อนเหล่านี้เต็มที

สภาใดไร้สัตบุรุษ สภานั้นไม่ใช่สภา พระพุทธพจน์บทสำคัญยิ่งนี้ น่าจะตราตัวเบ้งๆ ไว้ที่สภาไทยดูบ้างปะไร อยากรเห็นจังเลยว่าหน้าไหนบ้างพอนับเป็นสัตบุรุษได้ก็คนเขี้ยว...

สำหรับการประนีประนอมสมานฉันท์ มันก็ยังไม่ใช่ม้วนนี้ม เจ้ากันไป หยวนๆ เลิกแล้วต่อกันส่งเดชโดยไม่รู้ผิดรู้ถูก ถ้าเป็นเรื่องตีตัวหมาด่าแม่เจ๊ก จะอนุโลมอโหสิยอมความตามหลักติณวัตรถารกา เหมือนเอาหม้อกกลมเกลื่อนทิ้งไปก็ไม่ใช่ไร แต่ประเด็นคดีสำคัญขอขาดบาดตายจะไปทำลายกฎเหล็กชื่อแป้นเมือง จนเสียปกครอง ก็ยุ่งอีก จะเลือกที่รักมักที่ชัง หลายมาตรฐาน มันถูกเรื่องที่ไหนล่ะ

ดัสสปาปิยสิกา การลงโทษไปตามผิด จำเป็นต้องยืนหยัดแข็งขันเด็ดขาด ตุลาการภิวัตน์อันสำคัญนี้ เป็นเสาหลักค้ำประชาธิปไตยให้ตั้งมั่นยังยืนตลอดไป

เพราะฉะนั้น การใช้ฆมตีเสียงข้างมากคือเยภยสิกาที่ดี หรือจะออมชอมประนีประนอมในคดีใดๆ ถ้าทำเพื่อประโยชน์มหาชนประชาธิปไตยจริง จำต้องไม่ทิ้งขว้างทำลายเสาหลักตุลาการ

ภิวัตน์ ใครทำผิดต้องว่าไปตามโทษ เสมอภาค

สรุปว่า ประชาธิปไตยที่เห็นและเป็นอยู่ ยังเป็นปัญหาทุกข์ยากแก่สังคม จำเป็นต้องช่วยกันวิจัยวิจารณ์หาปฏิบัติ ปฏิวัติ ปฏิรูป เปลี่ยนแปลงการเมืองใหม่ไปเรื่อยๆ

เรารู้จักมักคุ้นแต่ประชาธิปไตยทุนนิยม ซึ่งสามัญมากน้อยตามคุณภาพของนักการเมือง ยิ่งประชาธิปไตยผีเปรตผีบ้าโคตรโกง คงอยากสาปส่งไปพันๆ

สำหรับ**ประชาธิปไตยบุญนิยม** เป็นทางเลือกใหม่สดๆ เพราะทวนกระแสโลกโลกีย์ธรรม คืออยู่เหนือโลกธรรม อิศระจากลาภยศสรรเสริญ โลภีการมณณ์ ฟังดูเหมือนฝันเพื่องลอยลม จะเป็นไปได้ที่ไหนเมื่อไหร่กัน...

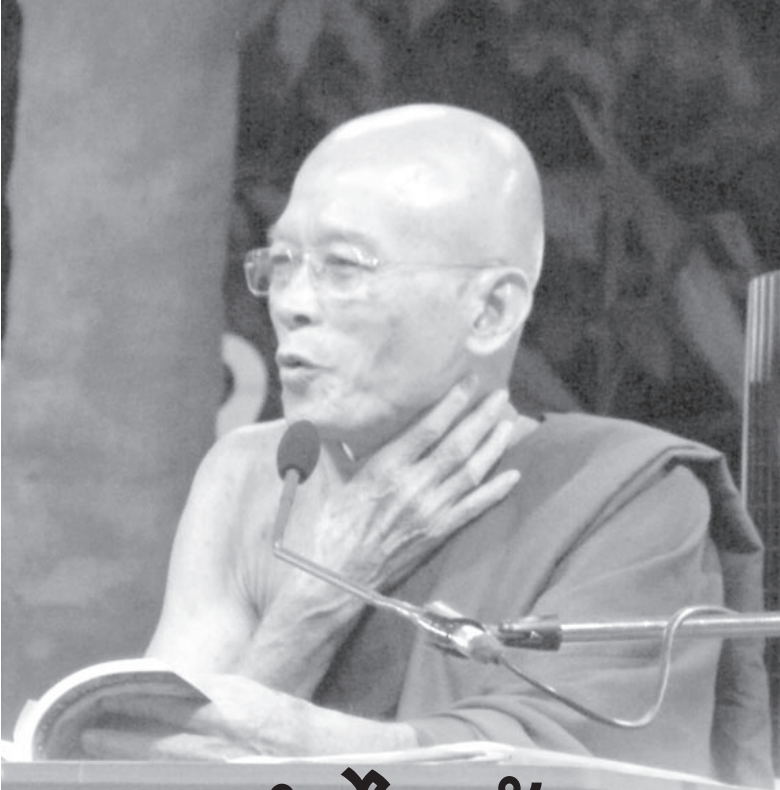
พันธมิตรทั่วประเทศต่างเสียสละน้ำใจ น้ำแรงแม่น้ำเงินโดยอดทนต่อสู้นานถึง ๑๙๓ วัน ไม่ใช่เพื่อตัวเองเลย นี่คือการเปลี่ยนแปลงประชาธิปไตยใหม่นำร่อง ใครยังไม่เห็นช่องทางสว่างน้อยๆ ปลายอุโมงค์บ้าง...

หากเชื่อว่า การเมืองเป็นงานทำเพื่อประโยชน์สาธารณะ เป็นงานเสียสละของทุกคน เพื่อชุมชนบ้านเมือง

และนักการเมืองพึงเป็นคนดีมีศีลธรรมนำหน้า เป็นศาสนิกสัตบุรุษผู้นำก้าหาญเสียสละซื่อสัตย์ เพื่อเป้าประสงค์ดังว่านี้ การเมืองจักเป็นเรื่องแยกขาดจากศาสนธรรมได้อย่างไร?

ก็เพราะศาสนาไม่มาเกี่ยวข้องให้การเมืองหายยุ่ง ประชาธิปไตยที่ขาดธรรมนำหน้า เลือกตั้งที่มีรัฐบาลไหนๆ เราจึงได้แต่ผู้มีอำนาจขายชี้หน้าสารเลวเต็มทนต์ไม่ถูกหรือ!

ปัญหาเฉพาะหน้าขณะนี้ ทำไฉนเราจึงจะแหวกคอกออกจากกะลาครอบเยภยสิกาอันสำคัญผิดๆ ว่าให้ตัดเชือกยุติโดยถือเสียงข้างมากเป็นสรณะสูงสุดเท่านั้นแพ้นชนะได้เสียกันไปเลย ผิดถูกอะไรไม่สน เลยกกลายเป็นเปิดช่องขี้หมูขี้หมา ผีทำอาคัยพวกมากลากทางโจร ปล่อยคนชั่ว ลอยนวลชวนสมานฉันท์รักกันไว้เถิดทั้งผีและคน ๒

ต้องจัดองค์ประกอบของธรรม
ที่จะต้องมีทั้งดินน้ำลมไฟวัตถุ
ทั้งจิตวิญญาณมาประกอบกัน
เพื่อที่จะให้เกิดผลมีน้ำหนัก
ทำให้เกิดฤทธิ์
ทำให้เกิดความสงบ

ทำไมต้อง “ฆ่า” และทำไมต้อง “ไม่ฆ่า” ?

ภา
คาวิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
บางเขน ได้เชิญบุคคลหลายวงการที่มีความคิดเห็นแตกต่างกัน มานั่ง
จับเข่าล้อมวงกันในหัวข้อ “การเมืองไทย ปี ๒๕๕๒ ในบริบทของการ
เปลี่ยนแปลง” เมื่อวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๒ เวลา ๑๓.๐๐-๑๖.๐๐น.

การล้อมวงครั้งนี้มีทั้งนักการศาสนา และนักการทหารมาแสดงจุดยืนของตน
อย่างมั่นคงแข็งแรง จากคำถามและคำอธิบายจาก เสธ.แดง พลตรี ดร.ชัชติยะ
สวัสดิ์ผล และพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ คงจะอธิบายได้ว่า ทำไมต้อง “ฆ่า” และ
ทำไมต้อง “ไม่ฆ่า” ?

อ.ศาสตริน ต้นสุน ผู้ดำเนินรายการ: ที่นี้ถามพลตรี ดร.ชัชชาติยะ ลวัลผลนะครับ ถ้าสมมุติว่าอดีตนายกทักษิณเสียชีวิตลง ปัญหาความแตกแยกอย่างรุนแรงในประเทศไทยจะจบลงโดยสิ้นเชิงหรือไม่? ถ้าไม่อะไรคือต้นตอของความแตกแยกที่แท้จริงในความคิดของ เสธ.ครับ?

เสธ.แดง: คำถามนี้ไม่ได้มาจาก นักศึกษา ไซ้ไหม ?

ผู้ดำเนินรายการ: คำถามนี้มาจากผู้ร่วมสัมมนาในห้องประชุมนี้ครับ

เสธ.แดง: นักศึกษาพวกนี้ ที่ไว้ทรงผมเกาหลีนี้ไม่รู้เรื่องหรือ มั่นกัมดูโทรศัพท์มือถือตลอดว่าแฟนโทร.มาหรือยัง? และแฟนที่เท่ากันสวยๆ นี้จำไว้ระพออายุเท่าเสธ.แดงเวลาไปเจอสาว ๆ สวยๆ นี้แล้วจะรู้เลยพอหันกลับมาดูอีกที่ว่าผู้หญิงอายุ๕๘ นี้มันน่าเกลียดขนาดไหน? รู้ไหมตอนที่ผมพบ.กองพันตอนที่รักกันนี้สวยมากเลย บอกให้ทหารวิ่งไปเอาหมวกให้หน่อย ไปบอกคุณนายทหารวิ่งกลับมาเร็วจีบบอกว่าคุณนายไม่อยู่ อยู่แต่คุณยายครับ นั่นแหละเมียกู แต่ตอนรักกันเจอกันในมหาวิทยาลัยนี้สวยใจขาด แก่แล้ว แก่เลย เข้าใจหรือเปล่า?

ตั้งใจฟังนะ อันนี้ไม่ใช่คำถามจากพวกหนู เพราะเกินชั้นพวกหนู คำถามมาจากฝั่งนี้ ว่าถ้าทักษิณตาย คือถ้าไปคิดอย่างนี้มันเจ๊งแล้ว เข้าใจหรือเปล่าว่า ถ้าทักษิณตายนี้มันเป็นคำถามที่น่าเกลียดมาก แสดงว่า ถ้าเพื่อเขาบอกว่าถ้าสนธิตายบ้างละ? ไอ้สีแดงมันก็บอกเหมือนกันนะ คนเขาถามเสธ.แดงว่าทำไมไม่ยิงสนธิ เฮ้ยกูไม่เกี่ยว ไอนั้นมันยึดทำเนียบรัฐบาล มันเป็นที่ทำงานของนายกฯ คือ ไวท์เฮ้าส์ มันเป็น Symbol สัญลักษณ์ของความเป็นชาติ มึงออกไปก่อน ๕ ธ.ค. วันสโมสรสันติบาตรเพราะราชวงศ์จะเสด็จ

ส่วนทางโน้น... สนธิก็บอกว่าไอ้รัฐบาลมึงออกไปก่อนวันที่ ๕ เอ๊ะ.... ไอ้เสธ.แดงมาจากไหนวะ ? แม่กองกำลังไม่ทราบฝ่าย

คือ มันเลือกทั้งคู่ เลือกกับเลือกก็ทะเลาะกัน

ใจ เข้าใจไหม? ซึ่ง เพื่อไทยกับประชาธิปัตย์เขากิ่งง เอ๊ะ..ไอ้สองคนนี้ทะเลาะอะไรกัน เพราะไอ้เพื่อไทยก็หมดปัญญาแล้วที่จะไล่คนออก

ในทำนองเดียวกันคนเขาก็มาถามว่าทำไมไม่ยิงไอ้สุริยะใส ทำไมไม่ยิงสมศักดิ์ โกศัยสุข ทำไมไม่ยิงพิภพ ธงไชย รู้ไหมสุริยะใสคือใคร สนธิลี้มคือใคร รู้ไหม เออละ (พวกเด็กนักศึกษา) ไปดูในเทปแล้วกัน

เราบอกไม่ใช่... คนไทยจะไปฆ่ากันได้ยังไง เขาเป็นแกนนำ ไอ้ที่เขาไล่... ความคิดของคนที่เขาเรียกว่าไล่ควายออกจากทำเนียบ เข้าใจไหม เขาไม่ได้คิดว่าจะไปฆ่าคน

ในทำนองเดียวกันคำถามเมื่อก็นี้ ถ้ายังทักษิณทิ้ง มันจะได้หมดเรื่อง ผมไม่สนใจจะตอบคำถามนี้ แต่สนใจว่าอย่าคิดอย่างนี้เด็ดขาด

ถ้าจะ “ฆ่า” ต้อง “ฆ่า” ส่วนรวม! อย่าฆ่าส่วนตัว เพราะว่ามันเป็นการส่วนรวม มันเป็นส่วนที่ราชการ เข้าไปไม่ได้

แต่ถ้าไปหนองประจักษ์อย่างนี้เชิญไปอยู่ลิถนนราชดำเนินก็เชิญไปสิ

แต่นี้มันทำเนียบรัฐบาล มันเป็น ไวท์เฮ้าส์ของอเมริกาเครื่องบินบินผ่านยังไม่ได้เลย คนป็นรั้วทำเนียบมันยังตกตายเลย

ประเทศไทยมีที่ไหน นักรบศรวิชัยไปนั่งชี้ห้องนายกฯ มีที่ไหน แล้วพอนายกฯ เขาย้ายไปอยู่ดอนเมืองก็ตามไปนั่งชี้ที่ดอนเมืองอีก ประเทศไทยนี้มันอะไรกัน เข้าใจไหม

เพราะฉะนั้นอย่าไปคิดฆ่าทักษิณ ไม่ใช่ไม่เกี่ยว มันเป็นเรื่องของการเมือง

พอทหาร คือแขกไม่ได้รับเชิญมาปฏิวัติ การเมืองนี้เขารู้ด้วยระบบรัฐสภาเขาเรียกพาลีย์แมนท์ เขาใช้น้ำลายสาดสู้กัน ประชาธิปัตย์นี่เขาจะเก่งเรื่องสาดน้ำลาย มันเป็นสาดน้ำลายสู้กัน แล้วสื่อก็เขียนเอามัน เพื่อจะทำข่าว ๑๐ บาท (มติชน) ข่าว ๑๕ บาท (ผู้จัดการ) ตอนนี้ราคาก็ไม่รู้แล้วว่าขึ้นไปเท่าไร ไอนี้มันเป็นการเมืองปกติ เขาเรียกว่าวงจรอุบาทว์ใจ คือ “วิกฤติศรัทธา-

ยุบสภา- เลือกตั้งใหม่- แล้วก็แถลงนโยบาย- เข้า
เผ้า-เลือกนายกฯ” มันเป็นระบบของมัน แล้วก็
ย้ายข้าง ไม่พอใจอะไรต่างๆ นี่

แต่การที่จะไปยังคนนี่ไม่ใช่ คือไปยัง ๕ คน
แกนนำพันธมิตรก็ไม่ใช่ ไปยิงทักษิณถือว่าโฟนอิน
เข้ามา ก็ไม่ใช่ เพราะฉะนั้นคำถามตรงนี้เสธ.แดง
ไม่ตอบ นี่พูดมาเกือบตายคือไม่ตอบ เพราะไม่ใช่
วิสัย

แล้วทำไมถึงกันโครมๆ ใส่พันธมิตรที่ตายใน
ทำเนียบล่ะ อันนั้นไม่รู้เรื่อง นั่นเป็นเรื่องของกอง
กำลังไม่ทราบฝ่ายเขาทะเลาะกับแขกไม่ได้รับเชิญ
เข้าใจไหมครับ?

ผู้ดำเนินรายการ: ขอบคุณนะครับสำหรับ
คำตอบ ที่นี้คำถามสุดท้าย เรียนถามพ่อท่าน
โพธิ์รักษ์นะครับ อยากให้สมณะโพธิ์รักษ์ได้บอกถึง
หลักเกณฑ์ในการยึดถือในเรื่องของสันติวิธีหรือหิงสา
หรือแนวทางการต่อต้านอย่างสันติวิธี และอยาก
ขอให้ยึดมั่นหลักเกณฑ์นี้ต่อไปในการดำเนินการ
ทางการเมืองในโอกาสคราวหน้าครับ อยากให้
อธิบายถึงหลักเกณฑ์สันติวิธีที่เลือกนำมาใช้นะครับ

สมณะโพธิ์รักษ์: ถ้าจะให้อธิบายก็คงยาว

ผู้ดำเนินรายการ: ขอสั้นๆ ก็ได้ครับ

สมณะโพธิ์รักษ์: มันไม่มีเวลาก็จะต้องสรุป
สั้นๆ แต่จะเข้าใจได้แค่ไหนก็ไม่รู้....คือเรื่องการที่
จะเกิดสันติ เกิดความไม่รุนแรง หรือหิงสานี่
มันเป็นเรื่องของจิตวิญญาณของคน ทั้งปัญญา
ทั้งจิตใจก็ต้องไม่หึงหมัดไม่รุนแรงจริงๆ นั่น
เป็นความจริงเลย จิตจะได้รับความกลมเกลียว
จะได้รับการฝึกฝนอบรมมาจริงๆ แล้วปัญญาก็
เกิดและได้ลดกิเลสจริงด้วย

อันนี้ลึกซึ้ง ...ในเรื่องของการลดกิเลส
ศาสนาพุทธรู้จักตัวกิเลส จะเรียกว่าสักกายะ
เรียกว่าอัฐตาอะไรก็แล้วแต่ แล้วก็ล้างกิเลสจน
กระทั่งถึงอัสวะ ก็คือตัวปลายของกิเลส อย่างนี้
เป็นต้น

เพราะฉะนั้นคำตอบที่ชัดเจนที่สุดก็คือ จะ

ต้องปฏิบัติตนให้บรรลุลหณะลดกิเลสได้จริง แล้ว
จะเกิดเป็นคนที่มัลลันติ มือหิงสา มีสันติ-อโหสิฯ
คือไม่เอาเรื่อง อภัย อย่างนั้นจริงๆ

ในคำถามว่าทำอะไร นี่ตอบไม่หมด มันมี
ทั้งรูปธรรม ทั้งนามธรรม มีทั้งองค์ประกอบที่จะ
ต้องมีปัญญา ใช้**สัปปริสธรรม ๗** (การประมาณ
อย่างไม่ประมาณในเงื่อนไขทั้ง ๗ เช่น ประมาณ
เรื่องเวลา-เรื่องบุคคล-เรื่องประชุมชน ฯลฯ) แล้ว
**จัดการองค์ประกอบของธรรม ที่จะต้องมีทั้ง
ดินน้ำลมไฟวัตถุ ทั้งจิตวิญญาณมาประกอบกัน
เพื่อที่จะให้เกิดผลมีน้ำหนักรวมเพื่อที่จะทำให้เกิดฤทธิ์
ทำให้เกิดความสงบลงมา** อธิบายรวมได้อย่างนี้

ในวิธีการที่จะจัดสรรองค์ประกอบนี้แหละ
สำคัญ อันนี้ตอบไม่ได้ เรียกว่า **จัดคอมโพสิชัน
ของธรรม หรือองค์ประกอบศิลปะที่จะต้อง
มีทั้งศิลป์และศาสตร์**ในการที่จะจัดองค์ประกอบนี้

จัดแล้วมันจะมีอำนาจฤทธิ์เหมือนกับที่เรา
จัดสรรองค์รวมหรือกองกำลังขึ้นมา หน่วยนั้น
หน่วยนี้ ปฏิบัติการอย่างนั้นอย่างนี้ รวมกันแล้ว
มันก็จะช่วยกัน ทำให้เกิดผลที่เราต้องการ

เช่นอันนี้เราต้องการผลที่สงบ ไม่รุนแรง เป็น
เป้าหมายที่สำคัญ (อินเทอเวสตัฟอยด์) เราจัด
องค์ประกอบ(คอมโพสิชัน)นี้ให้เกิดน้ำหนักรวมที่จะมี
การโน้มดึง (มีคอนเวอร์เจนซ์-convergence) ที่จะ
นำไปสู่จุดที่เราต้องการได้ ก็พออธิบายได้แค่นี้
เพราะเวลามีแค่นี้

ก็ได้ทำสูงสุดเท่าที่เราจะทำได้ของแต่ละ
ความสามารถ อันนี้เรื่องจริงพวกเราไปทำงานที่
ไปร่วมชุมนุมในครั้งนี้นี่ก็ตาม เรามีจุดมุ่งหมาย
ที่จะให้เกิดสันติอหิงสาเต็มๆเต็มกำลังที่เราได้ทำ
นอกนั้นเราไม่ได้ไปมีส่วนอะไรเท่าไรเลย ก็ขอ
บอกความจริง

ผู้ดำเนินรายการ: ขอบพระคุณครับ สำหรับ
วันนี้ะครับตลอดระยะเวลา ๓ ชั่วโมงที่เราเริ่ม
เสวนาตอน บ่ายโมง ที่เกิดขึ้นในห้องประชุมเล็กๆ
ในภาควิชาเล็กๆ อย่างรัฐศาสตร์และรัฐ-
ประศาสนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตร รุ้สึกเป็น

เมื่อแม่มรณะ

ฟังลูกคนสุดท้อง-ร้องไห้
 ผมเสียใจไม่เคยมีติดกับแม่
 ผมว่าวุ่นไว้วายไม่วอแว
 ผมเอาแต่ใจตนจนเติบโต
 พ่อกินยาพิษ-โดดหน้าผา
 แม่ขายผ้าเลี้ยงลูกรักอีกโซ
 ผมมุ่งมองท้องฟ้าใสโฮโฮ
 ไม่มองเห็นร่มโพธิ์ร่มไทร
 ไม่เคยคิดมาก่อนแม่จระจก
 เห็นหลัดหลัดจุดด่างไปได้
 ไม่เคยคิดมาก่อนนั่งนอนใจ
 แปรูปบับฉับไวเหนือชีวิต
 ถ้าวันหนึ่งต้องตายหลายหน
 ไม่มีตม่นประมาทพลาดผิด
 ถ้าบุพการีมีชีพเชื้อเหลืออนิด
 มัวแต่คิดแทนคุณไม่สมควร
 คนมักเห็นคุณค่าเมื่อลาจาก
 เสียใจมากมิเป็นล่ำกำลังพล
 เร่งรูดจุดเทียนเมื่อเจียนจวน
 พายุพัดผันผวนกลางวาทภัย
 คนมักเห็นคุณค่าเขาลาแล้ว
 ต่างเรียงแถวเทิดทูนถามไถ่
 คนมักเห็นคุณค่าผู้คลาไคล
 ค่อยเกิดไฟกตัญญูเลี้ยงดูแล
 แม้คนตายดีเลิศประเสริฐล้ำ
 ไม่อาจทำติดต่อไปเป็นแน่
 ดุดตีมอดิตความดีในดวงแด
 ไม่อแงเสียงานเสียกาลเวลา
 แม้คนอยู่จะยำแย่สักแค่ไหน
 มีโอกาสทำได้ในภายหน้า
 อย่าดูถูกคนไม่ตายในสายตา
 อาจคุณค่าเลิศล้ำกว่าคนตาย

● ท่านจันทร์

เกียรติและยินดีเป็นอย่างยิ่งที่ได้รับเกียรติจาก ผู้ทรงคุณวุฒิ ทั้งทางด้านศาสนา ทั้งด้านสื่อมวลชน หนังสือพิมพ์คุณภาพของประเทศรายใหญ่ อย่าง มติชน นักการทหารที่มีดีกรีถึงปริญญาเอกและ เป็นผู้ที่ได้รับ ความสนใจจากสื่อมวลชนในการ แสดงทรรศนะทางด้านการเมือง อาจารย์อาวุโส ทางด้านรัฐศาสตร์ของเราเองที่มานั่งร่วมกัน เสวนา แลกเปลี่ยนความคิดที่หลากหลายและ แตกต่าง ท่านผู้มีเกียรติทุกท่านคงจะพบเห็นนะ สามารถจะนั่งแชร์ความคิดนั่งคุยกัน ตีมกาแฟดื่ม น้ำ นั่งเสวนานั่งพูดคุยกบเกล้า เรื่องต่างๆ ประสพการณ์ หรือมุมมองที่มีต่อสถานการณ์การ เมืองที่เกิดขึ้นและยังดำรงอยู่ ตลอดจนมันจะอยู่ กับไปตลอดอีก ๑๐ เดือนตลอดปี ๕๒ นี้ ได้อย่าง ไม่แตกแยกเกิดขึ้น มันอาจจะมีการกระทบกระทั่งกัน บ้างในเรื่องคำพูด หรือเรื่องของการทำทางอะไรก็ แล้วแต่ แต่ก็ได้มีการขอโทษขอโพยซึ่งกันและกัน ก็อยากจะให้ภาพอย่างนี้เกิดขึ้นกับภาคใหญ่ ภายนอกบ้าง

หากมีโอกาสนบอกต่อคนที่มีความคิดต่างให้ มานั่งคุยกัน ปัญหาความขัดแย้งต่างๆ มัน สามารถยุติได้ด้วยการนั่งลงคุยกัน หันหน้า เข้าหากัน ไม่ใช่หันอาวูธเข้าหากัน ในฐานะที่เป็น ตัวแทนของภาควิชารัฐศาสตร์ รวมถึงนิสิตที่ จัด โครงการสัมมนาในวิชาการสัมมนาของ รศ.ดร.วัลลภ รัมพาย ด้วยนะครับ

ก็ขอกราบพระคุณวิทยากรผู้ทรงคุณวุฒิ มากความสามารถทุกๆ ท่านนะครับตั้งแต่พ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ พลตรี ดร.ชัตติยะ สวัสดิผล คุณบุญเลิศ ช่างใหญ่ (คชายุทธเดช) รศ.ดร.โกวิท วงศ์สุรวัฒน์ วั้ ณ โอกาสนี้ด้วยนะครับ และขอ อภัยจริงๆ หากมีข้อบกพร่องประการใด และภาค วิชารัฐศาสตร์และนิสิตรุ่นต่อไปในอนาคตหวัง เป็นอย่างยิ่งว่า คงจะได้รับความเมตตากรุณา สำหรับการจัดเวทีเสวนาในโอกาสต่อไปนะครับ กราบขอบพระคุณครับ

กับทุกข์ที่เทศ
ทาเทศแห่งทุกข์
ฮยาโตนคัมสูก
กับทุกข์พิศทาง

เที่ยง คินหนึ่งในนครสาวัตถี **พระเจ้าปเสนทิ-**
โกศล ทรงสดับเสียงอันทุกข์ยากแค้นแค้น ๘ เสียง
ปรากฏแก่พระองค์ จึงทรงสะดุ้งหวาดกลัวต่อมรณภัย
รุ่งเช้า ทรงนำเรื่องของเสียงนั้นมาไถ่ถาม **พวก**
พราหมณ์ เสนอให้ฆ่าสัตว์อย่างละ ๔ ตัว เพื่อบูชาขัณฑ์
ต่อเทพเจ้า เป็นการสะเดาะเคราะห์ ซึ่งสัตว์จะต้อง
ตายเป็นจำนวนมาก

เมื่อ**พระนางมัลลิกาเทวี** ทรงทราบเรื่องนี้เข้า
ทรงขอให้**พระเจ้าปเสนทิโกศล** เสด็จไปทูลถามเหตุนี้
กับ**พระผู้มีพระภาคเจ้า**

พระองค์ก็เสด็จไปเข้าเฝ้าที่**พระวิหารเชตวัน** ตรัส
เล่าเรื่องเสียงอันทุกข์ยากแค้นแค้นเหล่านั้น และวิธี
ป้องกันที่**พวกพราหมณ์** เสนอให้ทำพิธีบูชาขัณฑ์ พระ
ศาสดาจึงทรงเฉลยความจริง ให้เกิดปัญญา รู้แจ้งว่า

“มหาบพิตร **พระองค์**อย่าทรงกลัวเลย **จะไม่มี**
อันตรายใดๆ เกิดขึ้นแก่**พระองค์** เพราะเหตุที่**ทรง**
สดับเสียงเหล่านั้น แม้แต่**พระราช**องค์ก่อนๆ ในอดีต
ก็**ทรง**ได้**สดับเสียง**เช่นนี้มาแล้ว”

พระเจ้าปเสนทิโกศล ทรงได้ยินอย่างนั้น จึงทูล
อาราธนา (นิมนต์) พระศาสดาก็ทรงแสดงเรื่องเก่าก่อนนั้น

.....
ดับ
ทุกข์
ที่
เหตุ
(อัฐลัททชาดก) ๑

ในอดีตกาล มีทารกคนหนึ่งเกิดในตระกูลพราหมณ์ที่มีสมบัตินิมิตมหาศาล พอเติบโตเจริญวัยแล้ว ได้ไปศึกษาศิลปวิทยาที่เมืองตักกิลิลา แต่เมื่อบิดามารดาเสียชีวิต เขาสละทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้เป็นทาน แล้วละออกจากกาม เข้าสู่ป่าหิมพานต์ (ป่าหนาวแถบเหนือของอินเดีย) บวชเป็น **ดาบส (นักบวชผู้บำเพ็ญตบะเพากิเลส)** กระทำฌาน (สภาวะจิตแน่วแน่สงบจากกิเลส) และอภิญญา (ความรู้ยิ่ง) ให้บังเกิดขึ้น

ต่อมา...พระดาบสได้ออกจาริก (เดินทาง) ไปยังเมืองพาราณสี ฟานักอยู่ที่พระราชอุทยาน

ในครั้งนั้นเอง เวลาเที่ยงคืน **พระเจ้าพาราณสี** ทรงสดับเสียงแสดงความแค้น ๘ อย่างเกิดขึ้น คือ

๑. **เสียงร้องของนกยางตัวหนึ่ง** ในพระราชอุทยานซึ่งอยู่ใกล้พระราชวัง

๒. **เสียงร้องของแมงก่า** ซึ่งอาศัยอยู่ที่เสาระเนียด (เสาค่าย) โรงช้าง

๓. **เสียงร้องของแมลงภู่** ซึ่งอาศัยอยู่ที่ซ้อฟ้าเรือนหลวง

๔. **เสียงร้องของนกคุดเหว่า** ที่เลี้ยงไว้ในเรือนหลวง

๕. **เสียงร้องของเนื้อ** ที่เลี้ยงไว้ในเรือนหลวง

๖. **เสียงร้องของลิง** ที่เลี้ยงไว้ในเรือนหลวง

๗. **เสียงร้องของกนินร** ที่เลี้ยงไว้ในเรือนหลวง

๘. **เสียงเปล่งอุทานของพระปัจเจกพุทธเจ้า** จากเบื้องบนท้องฟ้า

ทรงสดับเสียงเหล่านี้แล้วก็ตกพระทัยสะดุ้งกลัว พอรุ่งเช้าจึงตรัสถามพวกพราหมณ์พราหมณ์ทั้งหลายพากันกราบทูลว่า

“ข้าแต่มหาราชาเจ้า **จะมีอันตรายเกิดแก่พระองค์** เห็นที่จะต้องบูชาด้วยสัตว์อย่างละ **๔ ตัว** ให้แก่พระองค์ พระเจ้าข้า”

“ดีละ พวกท่านจงทำตามชอบใจเถิด”

ทรงอนุญาตตอย่างนั้น พวกพราหมณ์ต่างก็ตีใจเรงว่า ออกจากราชสำนักไปเริ่มเตรียม

เครื่องบูชาัญหันทิ

ครั้งนั้น มีมาณพคนหนึ่งเป็นศิษย์ของ **หัวหน้าพราหมณ์** เขาเป็นคนมีปัญญาเฉลียวฉลาดในลัมมาทัญญู (ความเห็นที่ถูกต้อง) ได้เอ่ยปากกับอาจารย์ของตน

“ข้าแต่อาจารย์ พิธีบูชาัญญูอย่างนี้เป็นการกระทำหยาบช้าทารุณ ไม่เป็นที่น่ายินดี ก่อความพินาศแก่สัตว์มากมาย ขอท่านอย่าได้ทำเลย”

อาจารย์ฟังแล้ว จึงสอนศิษย์ของตน

“เจ้าช่างไม่รู้อะไรเสียเลย ถ้าไม่มีการจัดพิธีกรรมอย่างนี้ขึ้น พวกเราจะได้กินปลาและเนื้อมากมายหรือ”

“ท่านอาจารย์ ขอท่านอย่าได้ทำกรรมที่จะไปเกิดในนรก เพราะเหตุแห่งปากท้องเลย”

พราหมณ์ทั้งหลายได้ยินอย่างนั้นก็โกรธ รุมตำมาณพว่า

“เจ้าช่างเป็นอันตรายต่อลามกของพวกเราแท้ๆ”

เหตุการณ์เป็นอย่างนี้ มาณพก็เกรงกลัวเหล่าพราหมณ์ จึงกล่าวว่า

“ถ้าเช่นนั้น พวกท่านจงทำตามใจ ใช้อุบายกินปลาและเนื้อเถิด”

แล้วก็หลบออกมา แต่ก็เฝ้าครุ่นคิดอยู่ว่า

“จะมีผู้ทรงธรรมใดหนอ ที่สามารถจะห้ามพระราชามาให้ทำเรื่องนี้ได้”

คิดไปเดินไปจนออกพ้นพระนคร พลันนึกถึงพระดาบสนั้น จึงรีบไปที่พระราชอุทยาน ตรงเข้าไปไหว้ ไม่รอช้าเลยที่จะเล่าเรื่องราวแล้วเอ่ยปากขอร้องว่า

“ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ท่านไม่มีจิตอนุเคราะห์แก่สัตว์ทั้งหลายบ้างเชียวหรือ **บัดนี้พระราชารับสั่งให้ฆ่าสัตว์เป็นอันมากบูชาัญญู ท่านช่วยทำให้มหาชนพ้นจากเครื่องพันธนาการแห่งบาปจะไม่สมควรหรือ”**

“ย่อมสมควรแน่มานพ แต่เราฟานักอยู่ที่นี้ทั้งพระราชาก็ไม่รู้จักเรา และเราก้ยังไม่รู้จักพระราชาก็ด้วย”

“แล้วท่านรู้ถึงเหตุและผลแห่งเสียงแค้น

ที่พระราชาทรงสดับหรือไม่เล่า”

“เรารู้ดี”

“ก็เมื่อท่านรู้ เหตุไรจึงไม่กราบทูลพระราชาทรงทราบ”

“ถ้าพระราชาสด็จมาที่นี่ แล้วตรัสถาม เราก็จะกราบทูลให้ทรงทราบ”

ได้ยินคำนี้ มาณพก็ผลุนลาทันที รีบไปเฝ้าราชสำนักอย่างรวดเร็ว เข้าเฝ้าแล้วกราบทูล

“ข้าแต่พระมหाराชาเจ้า มีดาบสรูปหนึ่งรูถึงเหตุและผลของเสียงร้องที่พระองค์ทรงสดับกำลังนั่งรออยู่ที่ในพระราชอุทยาน ถ้าพระองค์เสด็จไปถาม ดาบสนั้นจะกราบทูลความจริงให้ทรงทราบ พระเจ้าข้า”

พระเจ้าพาราณสีทรงสดับอย่างนี้ ก็เสด็จไปในทันที พอไปถึงก็กราบไหว้พระดาบส ประทับนั่งแล้วตรัสถาม

“ได้ยินมาว่า พระคุณเจ้ารูถึงสาเหตุที่มาของเสียงแห่งความแค้นแค้น จริงหรือไม่”

“จริง มหาบพิตร”

“ถ้าเช่นนั้น ขอพระคุณเจ้าได้กรุณาชี้แจงเสียงอันน่าสะอึกแล้วเหล่านั้นแก่ข้าพเจ้าด้วยเถิด”

“มหาบพิตร เสียงทั้ง ๘ ไม่มีอันตรายใดๆ แก่พระองค์เลย **เสียงร้องที่ ๑** มีสาเหตุที่แท้จริงก็คือ...ณ สระมงคโลกขรณิ (สระบัว) แต่ก่อนเป็นที่ลุ่มลึก มีน้ำมาก มีปลามาก เป็นที่อยู่อาศัยของ **พญานกยางตัวหนึ่ง** แต่บัดนี้น้ำแห้งขอดไร้ปลา พญานกยางต้องเลี้ยงชีพด้วยกบ ถูกความหิวบีบคั้นมาก แต่ก็ยังไม่ละทิ้งสระนี้ไป

ด้วยเหตุนี้ พญานกยางจึงส่งเสียงร้องขึ้น ถ้าแม้พระองค์ประสงค์จะเปลื้องทุกข์แก่พญานกยาง ให้พ้นจากความหิวโหย ก็โปรดรับสั่งชำระสระให้สะอาดใสให้น้ำเข้าให้เต็มสระโลกขรณิเถิด”

พระราชาทรงสดับแล้วก็รับสั่งให้อำมาตย์คนหนึ่งไปปฏิบัติตามนั้น

“**เสียงร้องที่ ๒** มีสาเหตุมาจาก...แม่กาตัวหนึ่ง ทำรังอยู่ที่เสาระเนียดประตูโรงช้าง ได้ออกไข่ แล้วฟักไข่ จนลูกออกจากฟองไข่ มีนาย

ความขี้ขางชื่อ พันธุระ ซึ่งตาบอดข้างหนึ่ง เวลาที่ช้างเข้าออกที่ประตูโรงช้าง มักเอาขอติแม่กาบ้าง ลูกกาบ้าง รื้อรังเสียบ้าง แม่กาโดนข่มเหงได้รับความลำบากมาก จึงร้องขอความช่วยเหลือว่า

ใครจะช่วยทำลายดวงตาข้างที่สอง ของนายพันธุระผู้มีอาวุธในมือให้บอดได้ ใครจะช่วยลูกรักของเราและตัวเรา ให้มีความสุขสวัสดิ์ได้

ด้วยเหตุนี้ ถ้าพระองค์จะทรงมีพระทัยเมตตาแก่แม่กา โปรดเรียกนายพันธุระนั้นมา จงห้ามเขาอย่าให้กลั่นแกล้งเบียดเบียนกาอีกเลย”

พระราชาก็รับสั่งให้หาตัวนายพันธุระมาทรงตำหนิว่ากล่าว แล้วไล่ออกไป ตั้งคนอื่นเป็นนายความขี้ขางแทน

“**เสียงร้องที่ ๓** สาเหตุจาก...มีหมูแม่ลงผูกฝูงใหญ่เข้าไปในช่องฟ้ามหาปราสาท แล้วกัดกระพี้ไม้กินจนหมด เหลือแต่แก่นไม้ไม่อาจกัดได้ เมื่อไม่มีอาหาร และแออัดกันอยู่ อีกทั้งหาทางออกจากช่องฟ้าไม่ได้ จึงคร่ำครวญร้องระงม **ขอพระองค์รับสั่งให้คนนำแม่ลงผูกเหล่านั้น ออกจากช่องฟ้าด้วยเถิด**”

พระราชาก็ทรงให้ราชบุรุษหาอุบาย เอาพวกแม่ลงผูกออกไปจากช่องฟ้า

“**เสียงร้องที่ ๔** สาเหตุจาก...ในพระราชวังของพระองค์ มีเลี้ยงนกดูเหว่าตัวหนึ่งไว้ นกนั้นระลึกรังป่าไม้ที่ตนเคยอยู่ มีจิตดีนรนา

เมื่อไหนร่อนจึงจะพ้นไปจากกรงนี้ พ้นจากราชนิเวศน์นี้ ได้บังเหิงใจชมต้นไม้ กิ่งไม้ที่มีดอกสะพรั่งตามป่า ได้ทำรังอาศัยอยู่อย่างอิสระตามประสานก

นกดูเหว่านั้นจึงร่ำร้องส่งเสียงขึ้น **ฉะนั้นขอพระองค์โปรดปล่อยนกนี้ไปเถิด**”

พระราชาก็ตรัสสั่งให้ราชบุรุษไปปล่อยนกดูเหว่า

“**เสียงนกร้องที่ ๕** สาเหตุจาก...มีการจับเอาพญาเนื้อตัวหนึ่งมาเลี้ยงไว้ในพระราชวัง พญาเนื้อนั้นเคยเป็นจำฝูง จึงเฝ้าครุ่นคิดอยู่ตลอดเวลา

ส่งเสียงร้องว่า

ทำไฉนหนอเราจึงจะหนีไปจากที่นี่ได้ เพื่อกลับไปดูแลฝูง นำพาบรืวารไปต้อนน้ำที่ใสเย็น ได้เช่นเก่าก่อน

ด้วยเหตุนี้ **จึงขอให้พระองค์ทรงปล่อยฉันนั้นไปเถิด”**

พระเจ้าพาราณสีก็ทรงรับคำ

“เสียงร้องที่ ๖ สาเหตุจาก...มีลิงที่เลี้ยงไว้ตัวหนึ่งในพระราชวัง มันเกิดความกำหนัดในกาม กระสันถึงเหล่านางลิงในป่าหิมพานต์ จึงได้ส่งเสียงร้องขึ้นว่า

นายพรานชาวพาทิกรัฐจับเรา ผู้มัวเมาอยู่ด้วยกาม ผู้กำหนดหมกมุ่นในกาม เอามาก็กักขังไว้ ขอความเจริญจงมีแก่ท่านทั้งหลาย ได้โปรดปล่อยข้าพเจ้าไปเถิด”

พระดาบสจึงได้ขอให้พระราชาทรงปล่อยลิงนั้น พระราชาก็ทรงยินยอมตามที่ขอ

“เสียงร้องที่ ๗ สาเหตุจาก...ในพระราชวังมีกนิษฐ (บุรุษครึ่งคนครึ่งนก ท่อนบนเป็นคน ท่อนล่างเป็นนก) ตนหนึ่งถูกจับมา แต่ก่อนกนิษฐนี้เคยไปเที่ยวตามยอดเขา กับนางกนิฐิ (สตรีครึ่งคนครึ่งนก) พากันเลือกเก็บดอกไม้สีสวยงาม กลิ่นหอม นานาชนิดเอามาประดับกาย อย่างมีความสุขเพลิดเพลิน ยามอาทิตย์อัสดง ทั้งคู่ขณะลงจากยอดเขา นางกนิฐิก็จะกล่าวถ้อยคำอันไพเราะอ่อนหวาน ด้วยความรัก ความอบอุ่น ท่ามกลางความมืดมิดนั้นอย่างห้วงใย แล้วจับมือกันก้าวออกไป

ด้วยเหตุนี้ กนิษฐจึงคิดถึงนางกนิฐิอย่างเว้าร้อนใจจึงส่งเสียงร้องขึ้น **พระองค์โปรดปล่อยกนิษฐนั้นไปเถิด”**

พระราชาก็ทรงยินดีกระทำตามนั้น

“เสียงร้องที่ ๘ มีเหตุมาจาก...ที่เงี้ยวเขานันทมูลกะ มีพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่ง ได้ปลงอายุสังขาร (กำหนดวันสิ้นสุดแห่งอายุ) ของตน แล้วจะไปปรินิพพาน (การตายของผู้หมดกิเลสแล้ว โดยไม่กลับมาเกิดอีก) ในพระราช-

อุทยานของพระองค์ ได้ทรงเปล่งเสียงอุทานออกมาว่า

เราเห็นพระนิพพานอันเป็นที่สิ้นชาติ ไม่ต้องเวียนกลับมาเกิดในครรรค์อีก โดยไม่ต้องสงสัย ความเกิดของเรามีที่สุด เป็นชาติสุดท้ายแล้ว การเวียนตายเวียนเกิดเพื่อภพใหม่ต่อไปสิ้นสุดแล้ว

เมื่อถึงพระราชอุทยาน ก็ปรินิพพานอยู่ที่โคนต้นรัง อันมีดอกบานสะพรั่ง ขอเชิญพระองค์เสด็จไปทอดพระเนตรเถิด”

กล่าวจบพระดาบสก็พาพระราชาก็ไปยังที่พระปัจเจกพุทธเจ้าปรินิพพาน พระราชาทอดพระเนตรแล้ว ทรงกระทำความเคารพ

ตอนนั้นเอง...พระดาบสจึงได้กล่าวกับพระราชาราวว่า

“มหาบพิตร อันตรายใดๆ จะไม่มีแก่พระองค์เลย แม้ทรงสดับเสียงทั้ง ๘ นั้น และเสียงเหล่านั้นก็ได้แก่ที่การบูชาญัตถุ จึงขอให้พระองค์ทรงงดเว้นการบูชาญัตถุ เป็นผู้ไม่ประมาทในชีวิตเถิด”

พระเจ้าพาราณสีก็ทรงกระทำตามคำของพระดาบส โดยให้งดเว้นพิธีบูชาญัตถุ พระราชทานชีวิตแก่สัตว์ทั้งหมด ให้ตีกลองประกาศห้ามฆ่าสัตว์ในพระนคร แล้วให้ทำพิธีศพของพระปัจเจกพุทธเจ้าด้วยสักการะอย่างยิ่งใหญ่ บนจิตกาธาน (เชิงตะกอนที่ทำด้วยของหอมนานาชนิด) แล้วให้สร้างสถูปไว้ที่ทาง ๔ แพร่ง

หลังจากนั้น พระดาบสก็เดินทางกลับคืนสู่ป่าหิมพานต์ เจริญพรหมวิหาร (ธรรมของผู้มีจิตใจสูงเยียม) ไม่เสื่อมจากฌาน (อาการจิตแน่วแน่สงบจากกิเลส) มีพรหมโลกเป็นที่ไปในเบื้องหน้า

.....

พระศาสดาทรงแสดงเรื่องนี้จบแล้ว ตรัสเฉลยว่า

“พระเจ้าพาราณสีในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระอานนท์ในบัดนี้ มาณพได้มาเป็นพระสารีบุตร ในบัดนี้ ส่วนพระดาบสได้เป็นเราตถาคตเอง” ส

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๑๒๙ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖๙)

ชีวิตชนบท

หุ่นฟางไล่กาสมมเลื้อเก่าๆ ลายขาวดำ ยืน
กวางแขนโอนเอนตามสายลมอยู่ริมแปลงนา
นกกระจิบน้อยไม่ยอมบินเข้ามาใกล้เพราะคิดว่า
เป็นคนซึ่งรอดักยิงมัน

พันธุ์ข้าวกล้าที่หวานไว้จึงไม่เสียหายนักเพราะ
หุ่นไล่กาคอยไล่กให้ทั้งวันทั้งคืน

แม้ปัจจุบันเครื่องมือเครื่องใช้หลายชนิดใน
ครัวเรือน จะพัฒนารูปแบบใหม่เป็นพลาสติก
อะลูมิเนียม สังกะสี แต่หุ่นไล่กาวันนี้ก็ยังคงเป็น
เหมือนเมื่อห้าสิบกว่าปีก่อนนั้น ชาวบ้านยังนิยม
ใช้หุ่นฟางที่ลงทุนน้อยแต่ใช้ประโยชน์ได้ดีสืบทอด
กันมาอย่างไม่เปลี่ยนแปลง

ต่อหัวเสือบินโฉบไปมาตามใบต้นข้าวกล้า

และใบหญ้า เพื่อหาอาหารกลับไปป้อนให้ตัว
อ่อนในรัง

มันส์แบกจอบเดินลั้งเกดลั้งกาตามคันนา ถ้า
เจอรูรั้วจะได้ดูดให้เรียบร้อย ตักแตนตัวเล็กๆ บิน
แตกฮือออกไปจากคันนา เมื่อเสียงเดินย่าเข้ามาใกล้
มันส์เห็นตัวต่อบินว่อนหลายตัว รังต่อหัวเสือบิน
จะอยู่ไม่ไกล คิดแล้วรีบวางจอบลง มือแหวกกอ
หญ้าบนคันนาหาตักแตนตัวเล็กๆ มันส์ปักกิ่งไม้
ยาวขนาดหนึ่งศอกริมคันนา ปลายไม้เสียบ
ตักแตนที่จับมาเมื่อครู่ ไม่นานตัวต่อหัวเสือบิน
มาคาบตักแตนแล้วบินกลับรัง ตัวต่อจะแบ่งเป็น
สองกลุ่ม ต่อกลุ่มหนึ่งจะบินไปทางทิศตะวันออก
อีกกลุ่มจะบินไปทางป่าทิศเหนือ มันส์บินวนหา

อาหารหลายรอบ พอได้อาหารมันจะคาบบินตรง
ดิ่งไปยังรังอย่างแม่นยำ มันลสังเกตเส้นทางของ
ตัวต่อแล้วเดินตามตัวต่อที่บินไปทางทิศเหนือก่อน
แล้วกวาดสายตาไปตามต้นไม้ทุกต้น

ไม่ถึงแปดร้อยเมตร ที่ต้นไม้ใหญ่สูงจากพื้น
สี่ห้าเมตร มีรังต่อหัวเสื่อขนาดใหญ่ มันสกำหนด
หมายแล้วเดินกลับมายังแปลงนาที่จุดเดิม เดิน
ตามเส้นทางที่ตัวต่อบินคาบอาหารกลับรังในทาง
ทิศตะวันออก เดินไม่ถึงสามร้อยเมตร ที่กิ่งไม้สูง
จากพื้นราวสองเมตรในป่าริมทุ่ง ต่อหัวเสื่อกำลัง
ก่อรังใหม่มีความใหญ่เท่าสองกำปั้น มันสติใจที่
พบรังต่อถึงสองรัง รีบกลับบ้านเพื่อเตรียมอุปกรณ์

มันกลับมาที่ใต้ต้นไม้ใหญ่อีกครั้งพร้อม
ไม้ยาวซึ่งปลายไม้มัดด้วยฟางแห้ง มันสจุดไฟ
ยกปลายไม้ที่ติดไฟจ่อที่รังต่อ ไฟไหม้เปลือกรอบ
นอกของรังอย่างรวดเร็ว ตัวต่อนับร้อยถูกไฟ
คลอกตกลงมาตายหมดหนทางบินหนี แต่อีก
หลายร้อยตัวกำลังบินออกไปหาอาหารจึงรอดตาย
มันสปีนขึ้นไปตัดเอารังต่อที่มองเห็นชั้นในเรียง
กันอยู่เป็นแผ่นๆ เอาลงมาด้วยความตั้งใจ เพราะ
ต่อรังหนึ่งเมื่อนำไปนี้ให้สุกแล้วนำไปขายจะได้
ไม่ต่ำกว่าสี่ร้อยบาททีเดียว

ตะวันลับฟ้าความมืดเข้ามาเยือน ตัวต่อที่บิน
ออกไปหาอาหารก็บินกลับรัง มันสใช้โคมไฟส่อง
ทางมุ่งหน้าเข้าป่าเพื่อไปตัดรังต่อมาเลี้ยงไว้ใกล้
บ้าน มันสสองไฟไปที่รังต่อ เศษใยฝ้ายมันขนาด
พอเหมาะหมุนปิดปากกรูทางเข้าออกบนรังต่อไว้
พร้อมเอาถุงพลาสติกคลุมเอาไว้อีกชั้น ใช้
กรรไกรตัดกิ่งไม้ออกจากต้น ยกเอาต่อรังน้อย
กลับมาบ้านอย่างรวดเร็ว ท่ามกลางเสียงบินใน
รังดังอื้ออึงน่ากลัว

มันสนำรังต่อไปมัดห้อยที่กิ่งมะม่วงริมรั้ว
แล้วเปิดทางเข้าออกให้เป็นปกติเช่นเดิม รุ่งเช้า
ตัวต่อที่ถูกย้ายรังมาอยู่ที่ใหม่ จะบินออกไปหา
อาหารระยะทางไกลหลายร้อยเมตร แต่พอได้
อาหารมันจะบินตรงดิ่งกลับที่รังได้อย่างแม่นยำ

เที่ยงคืนสายฝนตกกระหน่ำเหมือนจะตกทั้งคืน

มันสลุกขึ้นมาไล่เลื้อยกันฝนสะพាយซ้องพร้อมโคม
ไฟส่องทาง มุ่งหน้าไปส่องกบเขียดตามท้องทุ่งนา
เพราะช่วงฝนตกกบเขียดจะออกจากที่ซ่อนมา
ผสมพันธุ์และวางไข่ ด้วยความชำนาญในการ
ส่องกบเขียด มันสจึงจับกบเขียดหกชายัดใส่ข้อง
ไว้ได้หลายกิโล ตอนเช้าจะส่งขายที่ตลาดเป็นราย
ได้เสริม

บ่ายโมงควายท้องแก่ตกลูกไม่นาน รกหรือ
ชาวบ้านเรียกว่าน้องควายที่เป็นเนื้อเยื่อขนาดใหญ่
เท่าสองกำปั้นก็ไหลตกตามออกมา มันสเก็บไป
ล้างแล้วต้มจนสุก แบ่งส่วนหนึ่งไปขายที่ตลาด
เป็นรายได้เสริมอีกเล็กน้อย

บ้านไม่ได้เช่าข้าวไม่ต้องซื้อ ในห้องครัวมี
ปลาร้าหมักดองเอาไว้ในไหกระเทียมใหญ่ เป็น
เครื่องปรุงรสอย่างดี และยังนำมาทำเป็นปลาร
้าแจ่วบองเก็บไว้จิ้มข้าวเหนียวเป็นอาหารหลัก
กินได้ทั้งปีเป็นวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของคนในชนบท
ที่ถ่ายทอดมาจากปู่ย่าตายายรุ่นแล้วรุ่นเล่า

มันสเป็นอีกครอบครัวหนึ่งที่มีที่ทำกิน บ้าน
ไม่ต้องเช่าข้าวไม่ต้องซื้อ มีความพออยู่พอกิน
สืบทอดจากพ่อแม่ แต่สมัยนี้หลายครอบครัว
ขาดแคลนที่ทำกิน บ้านก็ต้องเช่าข้าวก็ต้องซื้อ
ท่ามกลางสังคมที่แย่งชิงไร่น้ำใจ ขาดการแบ่งปัน
เป็นสังคมตัวใครตัวมัน และยังซ้ำเติมความขัดสน
ของครอบครัวด้วยการเฮฮากินเหล้าสูบบุหรี่
ผลาญเงินทำให้ครอบครัวเดือดร้อนไม่รู้จบ

ที่ทำกินถูกแบ่งปันให้ลูกหลาน แต่ละ
ครอบครัวมีที่ดินลดน้อยถอยลง แต่ความ
ต้องการกินใช้มีเพิ่มมากขึ้นๆ ทรัพยากรทาง
ธรรมชาติถูกนำมากินมาใช้ผลาญพร่าอย่างหนัก

ทุนโล่กาอาจดูเซยเป็นของโบราณ แต่ใช้งาน
ไล่พวกนกได้ดี ธรรมะของพระศาสดาก็เช่นเดียวกัน
แม้จะเป็นของเก่าผ่านมาสองพันห้าร้อยกว่าปี
แต่ก็ทันสมัยเป็นสิ่งวิเศษสุดยอด ช่วยให้เรา
ปล่อยวางได้ดีที่สุด ธรรมะสอนให้หันมาทำสิ่งดี
คิดดี และช่วยเหลือแบ่งปัน ไม่แย่งที่ทำกิน อยู่
ร่วมกันแบบบุญนิยมมีศีลธรรมประจำใจ... ๓

บรรยายให้นักศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏพระนคร
ณ วันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๑

ธรรมะช่วยหยุดยั้งโลกร้อน ได้อย่างไร • ส.ศิวรักษ์

กุญแจสำหรับศีลธรรมและธรรมปฏิบัติ ขึ้นอยู่กับจิตใจของแต่ละคนเป็นประการสำคัญ และในขั้นสุดท้ายแล้ว นี่จะเป็นประเด็นหลักที่จะช่วยให้เข้าใจเหตุและการแก้ปัญหาทางด้านนิเวศวิทยา จากแง่มุมของฝ่ายพุทธนั้นอะไรๆ ที่ถือว่าสำคัญ เช่น วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี การศึกษา รัฐบาล กฎหมาย การเมือง ธุรกิจการค้า และอุตสาหกรรม ฯลฯ ไม่ใช่เหตุหรือการแก้ปัญหาที่แท้จริงสำหรับวิกฤตการณ์ที่ก่อให้เกิดโลกร้อนในเวลานี้ แท้ที่จริง เหตุและการแก้ที่ต้นเหตุของปัญหาดังกล่าว ขึ้นอยู่กับมนุษยชาติแต่ละคน ซึ่งมีพฤติกรรมอันรวมกันแล้ว สร้างปัญหาที่ฉกรรจ์นั้น โดยที่มนุษย์บางคนหรือบางกลุ่มอาจจะรับผิดชอบมากกว่า (หรือไม่รับ

ผิดชอบมากกว่า) คนอื่น กลุ่มอื่น เพราะฉะนั้น สุขภาวะทางสิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ จึงไม่ได้ขึ้นอยู่กับวิถีทางวิทยาศาสตร์ เทคโนโลยี และขบวนการจัดการเกี่ยวกับทรัพยากรนั้นๆ รวมถึงมลภาวะและการใช้วัสดุอย่างเสียดเสียย เพราะนั่นเป็นเพียงปลายเหตุ ต้นเหตุอยู่ที่เราแต่ละคน ดูแลตัวเราเอง โดยเฉพาะเข้าถึงจิตวิญญาณของตัวเอง ได้มากน้อยเพียงไร กล่าวคือ มนุษย์ต้องมีจิตสำนึก และรู้ข้อมูลเพียงพอ ที่จะลดการขยายพันธุ์ของมนุษย์เอง ขยายการบริโภค ขยายการใช้สิ่งต่างๆ อย่างเสียดเสียย รวมถึงขยายมลพิษต่างๆ เพื่อให้ผลร้ายต่างๆ ลดน้อยลงในทางที่กระทบกระเทือนไปถึงสิ่งมีชีวิต และหาชีวิตไม่ ทั้งหลายทั้งปวง

เป็นที่เข้าใจกันว่า ศิลปิน เป็นข้อห้ามในทาง
อหิงสา คือ ลดความรุนแรง ไม่ว่าจะศิลปะข้อที่ ๑ ข้อที่
๒ ข้อที่ ๓ ข้อที่ ๔ และข้อที่ ๕ ก็ตาม พร้อมๆ ไป
กับเบญจศีล ก็คือเบญจธรรม อันเป็นคำแนะนำให้
เข้าถึงความเมตตาและกรุณา เพื่อนำไปใช้กับ
สรรพสัตว์และสรรพสิ่ง เบญจศีลและเบญจธรรมนั้น
ไม่ได้มีไว้เพื่อมนุษยชาติหรือกลุ่มคนหรือชุมชนใด
โดยเฉพาะเท่านั้น หากบ่งตรงไปถึงสภาพแวดล้อม
ทั้งหมด เพราะธรรมชาติที่ล้อมรอบตัวมนุษย์สำคัญ
ยิ่งนัก และเราไม่สามารถดำรงอยู่ได้ ถ้าธรรมชาติ
รอบๆ ตัวเราไม่อำนวยความสะดวกประโยชน์ให้กับชีวิต หรือ
ไม่บรรสานสอดคล้องซึ่งกันและกัน นี่แหละคือ
ประเด็นในทางนิเวศวิทยา และขอให้สังเกตว่านิเวศ-
วิทยามีเนื้อหาสาระสำคัญเหมือนกับพุทธศาสนา
และในทางกลับกัน เนื้อหาสาระในทางพุทธศาสนา
ก็เป็นสาระแห่งนิเวศวิทยาเช่นกัน ดังขอให้ตรา
ความข้อนี้ไว้เป็นประเด็นๆ ไป กล่าวคือ พุทธ-
ศาสนากับนิเวศวิทยานั้น (๑) ช่วยให้เราไม่โลกทัศน์
เป็นหนึ่งเดียว ไม่เป็นทวิภาคหรือแยกเป็นเสี่ยงๆ
ไม่แยกมนุษย์ออกจากธรรมชาติ หากธรรมชาติกับ
มนุษย์โยงใยถึงกันและกัน (๒) ถือว่าทุกชีวิต รวม
ทั้งชีวิตของมนุษย์ ขึ้นอยู่กับกฎของธรรมชาติ
อย่างไม้อาจหลีกเลี่ยงได้ ตรงนี้แหละที่เราจำต้อง
ทำความเข้าใจในเรื่องนิยามต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว
แต่ต้น ดังขอย้ำถึงคำว่า (ก) อุดุนิยาม (ข) พิชนิยาม
(ค) จิตตนิยาม (ง) กรรมนิยาม (จ) ธรรมนิยาม อีก
ครั้ง ถ้าตีประเด็นต่างๆ ที่กล่าวมานี้ได้ไม่ชัดเจน จะ
ไม่มีทางเข้าใจพุทธศาสนาได้เลย (๓) ทั้งพุทธ-
ศาสนาและนิเวศวิทยา ถือเอาระบบต่างๆ อย่าง
เป็นองค์รวม เป็นหนึ่งเดียว โดยโยงใยถึงกันและกัน
ดังทางพุทธศาสนาใช้คำว่า อิทัปปัจจยตา หรือ
ปัจจัยการ (๔) สอนให้รู้จักความเคารพธรรมชาติ
อย่างมีความอ่อนน้อมถ่อมตน หรือจะกล่าวให้เกิน
เลยไปเลยก็ว่า ให้นับถือธรรมชาติ ว่าธรรมชาติมี
คุณวิเศษที่สอนมนุษย์ได้ ดังขอให้พิจารณาในเรื่อง
ของต้นไม้กับขรรษาธรรมเป็นตัวอย่าง

ข้อเปรียบเทียบทั้ง ๔ ที่กล่าวมาแล้วนี้ จะว่า

เป็นคู่ขนานกันของพุทธศาสนากับนิเวศวิทยาถือว่า
หรือจะว่ามีอัตลักษณ์พิเศษเหมือนกันก็ได้ ถ้าเรา
เข้าใจความข้อนี้แล้ว จะช่วยให้แม่นยำในทางทฤษฎี
และข้อวัตรปฏิบัติสำหรับพุทธศาสนิกกร่วมสมัย

ประเด็นที่พึงพิจารณาคือ (๑) นักบวชในทาง
พุทธศาสนาประพฤติปฏิบัติตนเหมาะสมกับความ
เป็นพุทธศาสนิกกร่วมสมัยหรือไม่ (๒) ทายกทายิกา
เข้าใจหลักปริยัติและนำมาเป็นข้อปฏิบัติให้เหมาะสม
กับโลกสันนิบาตในปัจจุบันหรือไม่ (๓) พุทธศาสนิก
ในเมืองไทยรู้ถึงสภาพของสังคมต่างๆ ในประเทศ
อื่นมากน้อยเพียงใด โดยเฉพาะในเรื่องการช่วย
หยุดยั้งโลกร้อน ยกตัวอย่างเช่น มีใครรู้บ้างถึงเรื่อง
ของ (ก) Future World Council (ข) Schumacher
Think Tank (ค) เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ (ง)
รัฐศาสตร์แนวพุทธ (จ) สังคมศาสตร์แนวพุทธ ที่
ทำทนายวิริยวิทยาของตะวันตกทั้งหมด (๔) พุทธ-
ศาสนาที่ปรากฏขึ้นอย่างแพร่หลายในตะวันตกนั้น
มีข้อเด่นข้อด้อยอย่างไรบ้าง โดยเฉพาะในประเด็น
ของการหยุดยั้งโลกร้อน โดยเฉพาะที่ The Garrison
Institute ที่นิวยอร์กได้ทำรายงานเรื่อง Initiative
on Transformational Ecology Satyagraha Project
ขึ้น อย่างน่าสนใจยิ่งนัก

สำหรับพุทธศาสนิกและคนอื่นๆ ที่เข้าใจถึงผล
กระทบในทางลบ อันเกิดจากสิ่งแวดล้อมทาง
ธรรมชาติว่ามีผลมาจากพฤติกรรมของเราแต่ละคน
และส่วนรวมของเราทั้งหลาย ก็น่าจะต้องเปลี่ยน
ความคิด คำพูดและการกระทำของเราเพื่อช่วยแก้
ปัญหาในทางนิเวศ

ถ้าเหตุผลและศีลธรรมจรรยาไปด้วยกันอย่างมี
ความรู้ถึงข้อเท็จจริงต่างๆ และเข้าใจถึง
วิกฤตการณ์ในทางนิเวศวิทยา ว่ายังคงดำรงอยู่
อย่างเลวร้ายไปเรื่อยแล้วละก็ เราอาจจะใช้จิตลึกลึก
ขามานำทางให้เกิดปัญญาลึกลึก แล้วก็กำหนดศีล
ลึกลึกให้เราประพฤติปฏิบัติตน ให้เราสัมพันธ์กับ
ธรรมชาติอย่างดีงามยิ่งขึ้น

พุทธศาสนามีข้อแตกต่าง ที่สำคัญคือ สอนไม่
ให้เราเน้นที่อัตตา ego centrism หรือที่สังคม socio

centrism หรือการลืบเชื้อสายของความเป็นมนุษย์ anthropo centrism ดังที่นักวิชาการทางตะวันตกถือเอาประเด็นทั้ง ๓ นี้เป็นหลักในการแก้ปัญหาโลกร้อน ในขณะที่พุทธศาสนาสอนให้เราเคารพสรรพสัตว์และสรรพสิ่ง ว่าต่างก็มีคุณวิเศษอันควรแก่การเข้าใจอย่างลึกซึ้งในการแก้ปัญหาทางนิเวศ eco centrism

ที่น่าสังเกตคือ ดินแดนที่มีวัฒนธรรมทางพุทธศาสนาเป็นพื้นฐาน เช่น ภูฐาน ลาดัก และเมืองไทย รวมถึงที่อื่นอีกด้วยบ้าง ล้วนเริ่มแลเห็นแล้วถึงโทษสมบัติ ที่เราเดินตามตะวันตกอย่างหลับหูหลับตา จนไปสืมาตามความทันสมัยและโลกาภิวัตน์ ซึ่งทำให้เราพากันไปติดยึดอยู่กับวัตถุนิยม ทุนิยม บริโภคนิยม โดยที่ทั้งหมดนี้เป็นปัจจัยหลักในการทำลายธรรมชาติและทำลายสาระของความเป็นมนุษย์ด้วย

บัดนี้มีขบวนการใหม่ๆ เกิดขึ้นในหลายสังคม ที่พยายามแก้ปัญหาต่างๆ โดยเฉพาะทุกขสัจทางสังคม ที่ก่อให้คนเกิดความเครียด เกิดความแตกแยกออกจากตนเอง จากครอบครัว จากสังคมและธรรมชาติ ขบวนการดังกล่าวนี้ เริ่มมีผลกระทบในทางที่เป็นคุณค่าทางวัฒนธรรม และสังคมอื่นๆ ขึ้น การพัฒนาชุมชนแบบพุทธและการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ ที่มีศาสนธรรมเป็นแกนกลาง กำลังมีพลังอื่นๆ ขึ้นทุกที่ในหลายประเทศ แม้ในเมืองไทยนี้เอง จึงน่าที่พวกเราจะต้องรู้จักสมัชชาคนจน และการต่อต้านท็อกซ์ ไทย-มาเลเซีย ที่สงขลา การต่อต้านแร่โปแตสที่อุดรธานี การต่อต้านโรงถลุงเหล็กที่ประจวบคีรีขันธ์ ฯลฯ ถ้าเราเรียนรู้จากขบวนการเหล่านี้ ว่าเขามีความเป็นพุทธเพียงใด เขาใช้ข้อหิงสวิธีอย่างไร ทั้งๆ ที่เรามีรัฐบาลที่เป็นมารและชนชั้นบนที่หากินกับบรรษัทข้ามชาติ นี่น่าจะเป็นบทเรียนในการยับยั้งโลกร้อนได้อย่างสำคัญ โดยที่เราต้องโยงโยขบวนการเหล่านั้นไปยังขบวนการที่คล้ายๆ กันนี้ ที่ในภูมิภาคนี้ และภูมิภาคอื่นทั่วทั้งโลกอีกด้วย แม้ขบวนการนั้นๆ จะมีพื้นฐานทางภาษา วัฒนธรรม ศาสนา ที่แตกต่างกันก็ตามที

สำหรับพุทธศาสนิกชน ต้องเข้าใจให้ชัดเจนว่า ประเด็นหลักที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนนั้นเป็นเพียงเรื่องทุกข์ โดยทรงชี้แจงเหตุแห่งทุกข์ และการดับทุกข์ให้ได้ พระพุทธองค์ทรงย้ำแล้วย้ำอีกว่า หัวใจแห่งคำสอนของพระองค์มีแค่ ๒ ข้อ คือ เหตุแห่งทุกข์ และการดับทุกข์

โลกเราในศตวรรษใหม่นี้ มีความทุกข์ทับถมยิ่งกว่าสมัยพุทธกาลเป็นอันมาก โทษจะประชากรเพิ่มขึ้น โทษจะไปเน้นกันที่การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ เพื่อสร้างความมั่งคั่งมั่นคง ทั้งๆ ที่นี่คือตัวมายา และมายากลอันนี้แล ที่เพิ่มความทุกข์ให้แก่มนุษย์และสรรพสัตว์ ตลอดจนสรรพสิ่ง และจะยิ่งขยายตัวมากยิ่งขึ้นในทศวรรษต่อไป ด้วยเหตุฉะนี้ ถ้าเราประยุกต์พุทธธรรมให้เหมาะกับยุคสมัย พุทธศาสนาอาจจะช่วยหยุดยั้งโลกร้อนได้ เราจะทำเช่นนั้นได้ พุทธศาสนิกต้องรู้จักใช้วิจารณ์ญาณในการตีปัญหาและประเด็นต่างๆ ของสังคมร่วมสมัยให้แตกให้ชัดเจน อย่งดีไปให้พันกรอบ วัฒนธรรม ประเพณี ที่ตีกรอบครอบงำเราไว้ ให้เราแต่ละคนมีความเป็นอิสระ เสรีจากความโลภ โกรธ หลง หรืออย่างน้อยต้องลดความเห็นแก่ตัวลงเรื่อยๆ เพื่อมีชีวิตอยู่เพื่อรับใช้สรรพสัตว์ โดยที่พุทธศาสนิกจำเป็นต้องร่วมมือร่วมใจกับคนที่ไม่นับถือพุทธ เพื่อเรียนจากเพื่อนเหล่านั้น และร่วมมือกันหาทางสร้างสรรค์ให้โลกเรานี้มีสันติสุขยิ่งขึ้น มีความยุติธรรมยิ่งขึ้น มีความยั่งยืนทางธรรมชาติยิ่งขึ้น ให้สีเขียวเป็นสัญลักษณ์ที่ควรแก่การนำทางของเรา ยิ่งกว่าสีแดงในทางชาตินิยม หรือสีน้ำเงิน ในทางชาตินิยม หรือสีขาว ที่สะอาด สดใส แต่ไม่เอาไหนเลย พร้อมกันนี้ เราก็ต้องเข้าใจถึงโครงสร้างทางสังคมอีกด้วย

ภารกิจที่สำคัญของพุทธศาสนิกและคนที่ไม่นับถือพุทธนั้นคือ ถ้าเราประสงค์จะให้อนาคตมีความหมาย เราจะต้องค้นหาหนทางแห่งชีวิตให้ลึกซึ้งลงไป จนเข้าถึงโลกุตระธรรมให้ได้ และขยายธรรมปฏิบัติออกไปให้กว้างขวาง เพื่อนำธรรมะนั้นมาประยุกต์ใช้ได้อย่างเหมาะสมกับสังคมและสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ **๗**

นักเรียนผ้าถุงไทย
ประสบการณ์ได้ร่วมสัมผัสมาลิกขา

● ฟ้ายาง

ใครสักคนบอกไว้ว่าคิด “ชีวิต คือการก้าวเดิน
ไปทีละขั้นๆ” ฉันได้แจ้งประกาศด้วยตัวเอง
หลายครั้งหลายครา ในครั้งนี้ก็เช่นกันที่ชีวิต
ก้าวข้ามพ้นช่วงวัยมัธยมศึกษา ได้ดำเนินชีวิต
ภายใต้ร่มเงาสัมมาลิกขา ใส่ชุดผ้าถุงไทยมาจน
ครบหลักสูตร ๖ ปี คำกล่าวนี้ผุดขึ้นมาในหัว
คำนี้อีกครั้งพร้อมๆ ไปด้วยความรู้สึกของการ
เปลี่ยนแปลงที่กำลังจะพัดพาลังแปลกใหม่เข้ามา
ให้สัมผัสในระยะเวลาข้างหน้าอันใกล้

ในวิถีที่แตกต่าง... ด้วยหัวใจดวงเดียวกัน

การศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัย คือก้าวต่อไป
อีกขั้นหนึ่ง และในช่วงที่โอกาสของเราได้แจ้ง
ประตูเชื่อมประสานเอื้อมเอื้อ เกื้อกว้างกับสังคม
ภายนอกมากขึ้น คณะบริหารธุรกิจ สาขา
เศรษฐกิจพอเพียง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี
ก็ได้เข้ามามีบทบาท เป็นอีกทางเลือกหนึ่งที่จะ
รองรับเด็กที่จบจากสัมมาลิกขา เพื่อเป็นแนวทาง
เป็นตัวอย่างให้แก่สังคมในการที่จะสร้างชุมชน
ฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียง ดำเนินตามรอยเบื้อง
พระยุคลบาทขององค์พระมหากษัตริย์อันเป็นที่
รักยิ่งของปวงชนชาวไทย

พ่อท่านก็หวังจะให้เด็กนักเรียนสัมมาลิกขา
๕๑ คน รุ่น “เปลี่ยนแปลง” ที่จบปีการศึกษานี้
เข้าไปรั้วเรียนที่นั่นอย่างน้อยสัก ๓๐ คน โดยพวก
เราได้รับความเมตตาจากพระโพธิสัตว์ได้ช่วยแนะ
แนวทางการศึกษาให้ก่อนจบการศึกษาออกไป
นับว่าเป็นครั้งแรกในรอบหลายปีเลยทีเดียว ฉัน
และเพื่อนๆ ต่างรู้ซึ้งดีถึงการงานอันมากมายของ

พระโพธิสัตว์ที่จะช่วยกอบกู้ศีลธรรม ชี้นำสังคม ซึ่งเป็นงานที่แสนหนักหนาและเหน็ดเหนื่อย แต่พ่อท่านก็พยายามเสียดเวลาอันมีค่านี้มาพบปะลูกหลาน เป็นอาจารย์แนะแนวคนสุดท้ายที่ได้มาสั่งสอน ให้ปัญญาความรู้ภายใต้ร่มไม้มาแห่งนี้ วันนั้น ในเรือที่พ่อท่านพัก ฉันนั่งอยู่เกือบท้ายสุดในบรรดาเพื่อนๆ ที่รายล้อมทั้งหมด ๕๑ คน แต่ก็ยังสัมผัสได้ถึงความรัก ความเมตตา เอื้ออาทรของพระโพธิสัตว์ เพราะตลอด ๖ ปีที่ผ่านมา หลายคนอาจจะไม่เคยได้พบปะ ใกล้ชิดกับพ่อท่านเลย หรือหลายคนพ่อท่านก็แทบไม่เคยรู้จัก ไม่เคยเห็นหน้า ไม่เคยพูดคุยด้วยเลย แม้สักครั้ง ด้วยภารกิจอันมากมายและลูกหลานของพ่อท่านที่ทวีเพิ่มมากขึ้นอีกนับร้อยนับพัน จึงไม่แปลกหรอก! ที่พ่อท่านอาจจะไม่รู้จักพวกเราหลายคน แต่ในระยะเวลา ๖ ปี บางคนก็อาจจะมากกว่านั้น เพราะอยู่วัดมาตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา พวกเรารับรู้และตระหนักอยู่เสมอว่าได้รับร่วมเฝ้าความรัก ความอบอุ่นและหลายสิ่งหลายอย่างที่ดีๆ มากมาย รวมไปถึงการเกิดใหม่ของจิตวิญญาณแห่งพุทธ ภายใต้อ้อมโพธิ์ใหญ่ต้นนี้...ต้นโพธิ์รักรัษ

หลังจากการไปพบพ่อท่านในวันนั้น ฉันได้รับรู้ว่า มีเพื่อนหลายคนเปลี่ยนใจไปเรียนที่มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี สาขาเศรษฐกิจพอเพียง เพื่อร่วมสานฝัน สืบต่อปณิธานของพ่อท่าน ฉันอดดีใจไปไม่ได้เลยกับหัวใจของความไม่ฝืดและกตัญญูทุกตัวของเพื่อนร่วมรุ่นเหล่านั้นและอนุโมทนากับความเสียสละในการทำความดี กระทำในสิ่งที่ดีที่ผู้อื่นกระทำได้ยากยิ่งไปพร้อมๆ กับความล้มเหลว สับสนในตัวเองที่ค่อยๆ ก่อตัวขึ้นเป็นพายุในหัวใจขึ้นทุกทีๆ

ฉันยังไม่รู้และสับสนอยู่เสมอในการที่จะเลือกเส้นทางที่ดีที่สุดให้แก่ตัวเอง ในความตั้งใจแต่แรกเดิมว่า จะอยู่วัด ช่วยงาน FMTV ดังที่เคยทำมาและเลือกเรียนในมหาวิทยาลัยเปิดในสายที่ตรงกับงานที่ทำอยู่ กับการเลือกที่จะไป

เรียนสาขาเศรษฐกิจพอเพียง มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ตั้งที่ใครหลายๆ คนคาดหวังและผลักดันให้ฉันได้ไปสู่วิถีทางนั้น ในเมื่อทั้งสองอย่างก็เป็นการช่วยงานศาสนาเหมือนๆ กัน พลังคิดไปถึงอีกเหตุผลหนึ่งที่ฉันคงจะตัดสินใจได้ง่ายกว่านี้...ถ้าแต่แรกเดิมนั้นฉันตั้งใจที่จะออกไปศึกษาร่ำเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนหรือมหาวิทยาลัยปิดเพื่อไปร่วมกอบโกยลาภ ยศ สรรเสริญ วังตามกระแสโลกแฉกเช่นคนทั่วไปนั้น วินาทีนี้ฉันจะไม่ลังเลเลยแม้แต่นิดเดียวที่จะเปลี่ยนใจ กลับลำทิศทางชีวิตเพื่อมาตอบแทนบุญคุณพ่อท่าน บุญคุณชาวอโคก จนในที่สุดฉันก็ได้มารับความชัดเจนและคำตอบที่ดีที่สุดจากพ่อท่านสมณะโพธิ์รักรัษในวัน “เอื้อเอื้อ” ก่อนปิดค่ายของเด็ก ม.๖ **ซึ่งมีเพื่อนหลายคนที่มีความฝันอยากจะช่วยเหลือสังคมช่วยงานศาสนาตอบแทนบุญคุณของหมู่กลุ่มชาวอโคกแต่ในเส้นทางวิถีที่แตกต่าง** อย่างเช่น นายซิม (วิศว์เจียมวิจิตรกุล) ม.๖ สัมมาสิกขาล้านตืออโคก ที่มีความฝันอยากจะเรียนแพทย์ เพื่อเป็นหมอรักษาคนไข้ที่ดี คอยช่วยเหลือสังคม ช่วยเพื่อนมนุษย์ที่ตกทุกข์ได้ยาก อึ้งอึ้ง (ชเลฝัน ดิษฐ์ผู้ดี) ม.๖ สัมมาสิกขาราชธานีอโคก ที่สอบติดได้ทุนจุฬาลงกรณ์ ในสาขานิเทศศาสตร์ด้วยเป้าหมายอันแน่วแน่ที่จะเรียนเพื่อไปถือกุศลสังคม ไปเพื่อให้สังคม มิใช่เพื่อเอาไรด์เอาเปรียบดังคนทั่วไป ฯลฯ

พ่อท่านให้ปัญญาและชี้ข้อข้องใจนี้ว่า.... **ให้พวกเราชัดเจนในตัวเอง ถ้าชัดเจนในวิถีของตนที่ตัวเองพอมีความสามารถและเป็นไปได้ในสิ่งที่ดีที่จะพอช่วยเหลือสังคมโลกต่อไปได้ก็ให้ไปต่อสานฝันตัวเองต่อไป แต่สำคัญที่เราจะต้องชัดเจนในตัวเองกับสิ่งที่ทำไปจริงๆ แต่ขอเสนอให้เป็นอีกทางเลือกหนึ่งสำหรับคนที่ยังไม่ได้ตัดสินใจจะเลือกไปในวิถีอะไร? หรือคิดจะไปไหนต่อ? สิ่งนี้ก็เป็นสิ่งที่ดีที่สุดอีกทางหนึ่งที่เราจะทำให้เป็นที่พึ่งแก่สังคมได้ต่อไปในอนาคต...**

ณ วินาทีนั้นแหละฉันจึงได้เข้าใจ.....

มนุษย์บนโลกกว้างใบนี้ต่างล้วนมีวิถีที่แตกต่าง หากแต่เรากำลังเป็นมนุษย์พันธุ์ใหม่ที่พยายาม พากเพียรเดินตามรอยของพระพุทธเจ้า ผู้เป็น พระศาสดาในศาสนาพุทธ วิถีของเราจะมีไป แก่งแย่งชิงดีชิงเด่นกับใคร วิถีของเราจะมีไป เอาไรต์เอาเปรียบผู้ใด หากแต่จะพร้อมยอม กระทบตนเป็นผู้เสียเปรียบ เป็นผู้ถูกกระทำ เป็นผู้แพ้ เป็นผู้ผิด เป็นผู้ให้แก่มนุษยชาติโดยไม่หวัง และเรียกร้องสิ่งใดๆ ตอบแทน

ถ้าเราต่างคนต่างมีวิถี แล้ววิถีของแต่ละ คนนั้นต่างกันไปตามศักยภาพ ความสามารถ ความคิดหรือความรู้สึก ขอเพียงวิถีที่แตกต่าง เหล่านั้นนำมาสู่ความดีงาม สุศีลธรรม สุธรรมะคำสั่งสอนของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ด้วยหัวใจ จิตวิญญาณดวงเดียวกัน ฉันคิดว่า ทุกคนก็เชื่อว่า เป็นลูกหลาน สายเลือดแห่งพุทธ ของโพธิสัตว์ ของชาวอโศกแล้วโดยแท้จริง แต่

ในขณะที่เดียวกันก็มีวิถีที่น่ายกย่องยิ่งนักเหนือวิถี อื่นใด จนนับได้ว่าพวกเขาเป็นตัวแทนของรุ่น “เปลี่ยนแปลง” ที่สามารถกระทำในสิ่งที่ผู้อื่นทำได้ ยากยิ่งด้วยสำนึกของความกตัญญูอันเต็มปรี พวกเขาเลือกวิถีที่น่าทึ่งในหัวใจของความเสียสละ ตัวแทนทั้ง ๕ คน จากรุ่นพวกเราอาจจะดูน้อย เกินไปจนน่าผิดหวัง แต่ฉันเชื่อว่าต้นกล้าที่น้อยทั้ง ๕๑ต้น แค่เพียงเติบโตไปตามกาลเวลาและแยกย้าย กันไปให้ร่มเงาแก่ที่ต่างๆ ในสังคมมากบ้างน้อย บ้างตามกำลังของแต่ละต้นที่มีใบอ่อนติดกิ่งก้าน เพียงน้อยนิด เพื่อก้าวไปยังวิถีและอุดมการณ์ที่ ใจฝันถึง

แค่เพียงวิถีที่แตกต่างแต่หัวใจดวงเดียวกัน ที่ยังคงยึดมั่นไว้ซึ่งพลังศรัทธา คุณงามความดี อย่างเต็มเปี่ยมอยู่เสมอเพราะพวกเราอยู่เสมอว่าเติบโตมาจากร่มเงาของตนไม้ใหญ่ต้นเดียวกัน

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

ข้อมูลจากผู้ต้องขังข้อหาข่มขืน

นางสาวอลิสสา แสงขำ นักศึกษาปริญญาโท นิติศาสตรมหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์ ภาควิชา อาชญวิทยา เก็บข้อมูลจากนักโทษข้อหาข่มขืนจากคุกบางขวางและลาดยาว จำนวน ๑๐๐ คน

- ๙๐% เลือกผู้หญิงผอมยาว คือหางเปีย หางม้า เพราะกระชากจากข้างหลังได้ง่าย
- ๘๗% เลือกผู้หญิงที่สวมเสื้อผ้าถอดง่าย แต่หากพบผู้หญิงถูกใจแต่สวมเสื้อผ้าที่ต้องใช้เวลา ถอดนาน เขาจะกลับมาตักกรอเป็นครั้งที่สองพร้อมกรรไกรหรือคัตเตอร์
- ๘๔% เลือกผู้หญิงที่เดินไปด้วยคุยโทรศัพท์ไปด้วย มือถือสามารถนำไปขายต่อได้ หรืออ่านการ์ตูน หรือหนังสืออื่นขณะเดินเพราะไม่ได้ระวังตัว
- ๙๖% เลือกผู้หญิงที่เดินทางไปไหนมาไหนเวลากลางคืน เพราะผู้ชายส่วนใหญ่มีประสบการณ์ ทางเพศครั้งแรกตอนกลางคืนโดยไม่คำนึงว่าต้องเป็นผู้หญิงสวยหรือหุ่นดี ขอให้มียังไงอย่างใด อย่างหนึ่งก็พอ มีนักโทษบางขวางคนหนึ่งให้ข้อมูลว่าหากเวลานั้นเป็นเวลาที่เขาต้องการ ปลดปล่อยแล้วเขาไม่เลือกว่าจะเป็นผู้หญิงหรือผู้ชาย วัว ควาย
- ๙๙% เลือกผู้หญิงที่เดินทางคนเดียว มีนักโทษบางขวางคนหนึ่งทำที่เป็นวินมอเตอร์ไซค์รับ ผู้หญิงคนที่ถูกใจจากกลุ่มเพื่อนของเธอที่เดินด้วยกันไปข่มขืน
- ๘๐% สามารถข่มขืนได้ในการกระทำครั้งแรกโดยใช้อุปกรณ์ที่อยู่ในผู้หญิงนั่นเองเป็นอุปกรณ์ ช่วยประกอบการกระทำผิด เช่น เข็มขัด ลูกกุญแจ กระจกสองหน้า
- ๗๐% เลิกล้มความตั้งใจหากผู้หญิงคนนั้นจ้องหน้าเขาแล้วเริ่มต้นสนทนาสั้นๆ กับเขาก่อน ขณะที่เขาเข้าประชิดตัว เช่น โทษะ ก็โหมงแล้ว. ● ขอขอบคุณ FW t_orachon@hotmail.com

คำให้การจำเลย

กอนศาลจะอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลยฟัง และสอบถามคำให้การจำเลย ซึ่งถือเป็นการพิจารณาคดีนั้น ศาลต้องสอบถามจำเลยเรื่อง ทนายความก่อน เพราะถือว่าเป็นหน้าที่ของ ศาลชั้นต้นที่จะต้องสอบถามจำเลยก่อนเริ่ม พิจารณาว่า มีทนายความหรือไม่ ถ้าศาลชั้นต้น ไม่ได้ดำเนินการสอบถามจำเลยในเรื่องดังกล่าว จะเป็นเรื่องที่มีได้ปฏิบัติให้ถูกต้องตามกระบวนการ

พิจารณาอันเป็นกระบวนการพิจารณาที่ไม่ชอบ โดยเฉพาะกรณีคดีที่มีอัตราโทษประหารชีวิต หรือ ในคดีที่จำเลยมีอายุไม่เกินสิบแปดปีในวันที่ ถูกฟ้องต่อศาล ถ้าจำเลยไม่มีทนายความก็ให้ ศาลตั้งทนายความให้ แม้จำเลยจะแถลงว่า ไม่ต้องการทนายความก็ตาม ทั้งนี้ตามประมวล กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๓ วรรคหนึ่ง ในคดีที่มีอัตราโทษจำคุก ถ้าจำเลย

ไม่มีทนายความและจำเลยต้องการทนายความ ก็ให้ศาลตั้งทนายความให้ ทั้งนี้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๓ วรรคสอง การสอบถามทนายความดังกล่าว ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๓ นี้ ต้องนำไปใช้ในศาลแขวงด้วย ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง ศาลแขวง ซึ่งบัญญัติให้นำกฎหมายว่าด้วยวิธี พิจารณาความอาญาไปใช้บังคับ

คดีที่จำเลยแต่งตั้งทนายความไว้แล้ว และ ทนายความยื่นคำร้องขอเลื่อนคดี ศาลชั้นต้น ได้อนุญาต นัดต่อมาซึ่งเป็นวันนัดสืบพยานโจทก์ จำเลยยื่นคำร้องว่าจำเลยขอให้การรับสารภาพ และขอให้ศาลลงโทษสถานเบา ศาลสอบ จำเลยแล้วยืนยันให้การรับสารภาพตามฟ้อง ศาลชั้นต้นสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับ สารภาพไปในวันนั้นโดยไม่มีทนายความ แม้ใน วันดังกล่าวทนายความจำเลยจะไม่มาศาลก็ไม่ ทำให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาล ชั้นต้นในวันดังกล่าวเสียไป เพราะจำเลยมี ทนายความแล้ว และการที่จำเลยให้การ รับสารภาพและขอให้ศาลลงโทษสถานเบา โดยไม่ได้ขอเลื่อนคดีไปเพราะทนายความไม่มา ศาลนั้น แสดงว่าจำเลยไม่ตั้งใจจะให้ ทนายความซักถามพยานโจทก์แตกต่างในการ พิจารณาคดีวันดังกล่าวแต่อย่างใด การ ดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นจึงชอบ ด้วยกฎหมายแล้ว

แม้ก่อนเริ่มพิจารณาศาลชั้นต้นจะไม่ได้ สอบถามจำเลยว่ามีทนายความหรือไม่ก็ตาม แต่ในวันสอบถามคำให้การจำเลย ศาลชั้นต้น ได้มีคำสั่งขอแรงทนายความให้จำเลย กับได้มี คำสั่งตั้งทนายความที่ขอแรงให้ก่อนเริ่มสืบ พยานโจทก์ และทนายจำเลยก็ได้ทำหน้าที่ ตลอดมา ถือว่าศาลชั้นต้นได้ปฏิบัติตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๓ แล้ว

กรณีจำเลยทำคำให้การยื่นต่อศาลด้วย ตนเองนั้น ถ้ายื่นก่อนวันนัดพิจารณา ศาลจะ สั่งว่ารอสอบจำเลยวันนัดพิจารณา ถึงวันนัด พิจารณาศาลต้องสอบถามจำเลยว่าจะยืนยัน ให้การตามที่ยื่นไว้แล้วหรือไม่ ถ้าจำเลยยืนยัน ก็สั่งในคำให้การที่ยื่นว่า สอบจำเลยแล้ว จำเลยยืนยันให้การตามนี้ รับคำให้การจำเลย สำเนาให้โจทก์ กรณีจำเลยยื่นคำให้การใน วันนัดพิจารณานั้น ศาลก็จะสั่งว่า สอบ จำเลยแล้ว จำเลยยืนยันให้การตามนี้ รับคำ ให้การจำเลย สำเนาให้โจทก์

กรณีจำเลยทำคำให้การยื่นต่อศาล โดย คำให้การไม่ชัดแจ้งว่าเป็นการรับสารภาพหรือ ปฏิเสธ ศาลต้องสอบจำเลยให้ได้ความชัดว่า รับสารภาพหรือปฏิเสธในข้อหาใด

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์ หรือรับของโจร แสดงว่าโจทก์ประสงค์ให้ลง โทษจำเลยข้อหาใดข้อหาหนึ่งเพียงข้อหาเดียว เพราะเป็นความผิดคนละฐานกัน จำเลยให้ การรับสารภาพตามฟ้องโจทก์ทุกประการ ไม่ ชัดเจนพอจะชี้ขาดว่าจำเลยกระทำผิดฐานใด เป็นหน้าที่ของโจทก์ที่จะต้องสืบพยานให้ได้ ความถึงการกระทำผิดฐานใดฐานหนึ่งของจำเลย มิฉะนั้นจะลงโทษไม่ได้

ศาลชั้นต้นอ่านและอธิบายฟ้องให้จำเลย ฟังแล้วว่า โจทก์ฟ้องกล่าวหาจำเลยในข้อหา ใดบ้างและถามคำให้การจำเลย ซึ่งจำเลยก็ให้ การรับสารภาพว่าได้กระทำผิดจริงตามฟ้อง แสดงว่ารับสารภาพในทุกข้อหาตามที่โจทก์ บรรยายในฟ้อง และศาลอาจลงโทษจำเลย ในทุกข้อหาดังกล่าวได้ ศาลชั้นต้นไม่จำต้อง ถามจำเลยต่อไปอีกว่าจำเลยรับสารภาพในข้อ หาใด

โจทก์บรรยายฟ้องไว้ชัดแจ้งว่า จำเลย เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลชั้นต้นใน คดีอาญาหมายเลขแดงที่เท่าใด และศาลใน คดีนั้นได้ลงโทษจำคุกเท่าใดและให้รอการลง

โทษจำคุกไว้มีกำหนดเท่าใด เมื่อศาลชั้นต้นอ่าน และอธิบายฟ้องทั้งหมดให้จำเลยฟัง จำเลยก็ให้การว่า ได้ทราบค่าฟ้องตลอดแล้ว ข้าพเจ้า จำเลย ขอให้ การ รับ สาร ภาพ ตาม ฟ้อง คำให้การจำเลยที่รับสารภาพตามฟ้องดังกล่าว นั้นจึงยอมหมยรวมถึงการรับว่าจำเลยเคยต้อง โทษจำคุกมาก่อนตามที่โจทก์กล่าวหาในฟ้องด้วย ศาลชั้นต้นจึงนำโทษจำคุกของจำเลยที่รอการลงโทษไว้ในคดีก่อนมาบวกเข้ากับโทษของจำเลยใน คดีดังกล่าวนั้นได้

จำเลยลงลายมือชื่อในแบบพิมพ์คำให้การ และในรายงานกระบวนการพิจารณาก่อนที่จะกรอก ข้อความเกี่ยวกับเรื่องจำเลยรับสารภาพหรือปฏิเสธ เมื่อศาลออกนั่งพิจารณาได้อ่านและอธิบายฟ้อง ให้จำเลยฟังแล้ว ถ้าข้อความที่กรอกไว้ตรงกับ คำให้การของจำเลยที่ศาลสอบถาม กระบวน พิจารณาที่ไม่ขัดต่อประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความอาญา มาตรา ๑๗๒ วรรคสอง

กรณีจำเลยยื่นคำให้การผ่านทางเรือนจำ หรือพักคดีศาลต้องเบิกจำเลยมาสอบถามหรือรอไว้สอบจำเลยในวันนัดพิจารณาว่าจำเลยได้ให้การ ดังกล่าวจริงหรือไม่

ในกรณีจำเลยขอถอนคำให้การเดิม ในคดี อาญาจำเลยมีสิทธิถอนคำให้การที่เคยให้การไว้ แล้วได้ ให้ศาลจดยางานกระบวนการพิจารณาไว้ให้ ชัดว่า จำเลยขอถอนคำให้การเดิมเป็นรับ สารภาพตามฟ้องไม่สู้คดี หรือถอนคำให้การที่รับ สารภาพเป็นให้การปฏิเสธขอต่อสู้คดี และสั่ง อนุญาตให้จำเลยถอนคำให้การเดิมได้และถือ คำให้การจำเลยที่ยื่นหรือจดไว้ใหม่เป็นคำให้การ ของจำเลยต่อไป

จำเลยบางคนรับสารภาพ จำเลยบางคนให้ การปฏิเสธ ศาลควรมีคำพิพากษาจำเลยที่ให้ การรับสารภาพ แล้วสั่งให้แยกฟ้องจำเลยที่ให้ การปฏิเสธเข้ามาใหม่โดยกำหนดระยะเวลาให้ โจทก์อาจจะเป็น ๗ หรือ ๑๕ วัน และให้ หมยขังจำเลยคนที่ปฏิเสธไว้จนกว่าโจทก์จะฟ้อง

เข้ามาใหม่ และจำหน่ายคดีชั่วคราวสำหรับ จำเลยที่ให้การปฏิเสธ ถ้าโจทก์ไม่ฟ้องภายใน กำหนดก็จะมีคำสั่งให้จำหน่ายคดีเด็ดขาด

เมื่อโจทก์ไม่ฟ้องจำเลยที่ศาลมีคำสั่งให้แยก ฟ้องและจำหน่ายคดีชั่วคราวเข้ามาใหม่ภายใน กำหนด ศาลจำหน่ายคดีสำหรับจำเลยนั้นได้โดย เด็ดขาดกับออกหมายปล่อยไปแล้ว หากโจทก์ ยื่นฟ้องจำเลยดังกล่าวใหม่ต่อศาล โจทก์ก็ต้องมี หน้าที่นำตัวจำเลยนั้นมาหรือคุมตัวมาศาลพร้อม ฟ้องด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความ อาญา มาตรา ๑๖๕ มิฉะนั้นศาลย่อมประทับ ฟ้องไม่ได้

ถ้าศาลสั่งจำหน่ายคดีสำหรับจำเลยที่ปฏิเสธ ฟ้องของโจทก์เพื่อให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยเข้ามา ใหม่ โจทก์ต้องฟ้องจำเลยตามข้อหาที่โจทก์ เสนอต่อศาลตามฟ้องเดิมของโจทก์ คือแยก ลำนวนฟ้องใหม่เท่านั้น โจทก์จะมาฟ้องจำเลยใน ข้อหาอื่นไม่ได้

การสั่งแยกฟ้องจำเลยที่ปฏิเสธ ปกติจะทำ เฉพาะคดีที่ไม่ต้องสืบพยานประกอบ คำรับ สารภาพของจำเลยเท่านั้น ถ้าคดีดังกล่าวนั้น ต้องสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพของ จำเลยก็ไม่จำเป็นต้องแยกฟ้อง ควรสืบพยาน โจทก์และสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพ ของจำเลยที่ให้การรับสารภาพไปพร้อมกันและ พิพากษาไปพร้อมกันได้

ถ้าจำเลยบางคนให้การรับสารภาพหลังการ สืบพยานไปบ้างแล้ว การสั่งให้โจทก์ฟ้องใหม่ สำหรับจำเลยที่ปฏิเสธตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา ๑๗๖ วรรคสอง กลับจะต้องทำให้เสียเวลาสืบพยานกันใหม่ ศาล ควรสั่งแยกฟ้องจำเลยที่ให้การรับสารภาพจะ สะดวกและเหมาะสมกว่า อย่างไรก็ตาม หากศาล สั่งให้โจทก์แยกฟ้องจำเลยที่ให้การปฏิเสธ เมื่อ โจทก์ฟ้องเป็นคดีใหม่ ศาลอาจสั่งในคดีใหม่นั้น ว่าไม่จำเป็นต้องสืบพยานที่ได้สืบไว้แล้วอีกและนำ ลำนวนคดีเดิมมารวมกับคดีใหม่ เพื่อจะพิจารณา

ประกอบกับคดีใหม่ ซึ่งหากจำเลยมิได้โต้แย้งกับคำสั่งดังกล่าวศาลจะหยิบยกเอาคำเบิกความในคดีเดิมขึ้นวินิจฉัยประกอบพยานหลักฐานอื่นๆ ของโจทก์ในคดีใหม่แล้วฟังลงโทษจำเลยก็ได้ ทั้งนี้ตามนัยคำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๔๕๗/๒๕๓๑

ข้อพึงระวังอย่างยิ่งกรณีสั่งแยกฟ้องและให้ขังจำเลยไว้ระหว่างโจทก์ฟ้องเข้ามาใหม่ก็คือเมื่อครบกำหนดแล้วโจทก์ไม่ได้ฟ้องภายในกำหนดทั้งเจ้าหน้าที่ก็ไม่นำสำนวนเสนอเพื่อให้ออกหมายปล่อย จำเลยจึงถูกขังลี้ม เพื่อป้องกันมิให้เกิดความผิดพลาดดังกล่าวผู้พิพากษาที่สั่งจะลงนัดไว้ในสมุดนัดความของตนเพื่อเตือนความจำ ทั้งกรณีอาจเกิดผิดพลาดในช่วงเวลาที่มีการโยกย้ายจะมอบหมายเรื่องหรือมอบหมายสำนวนไว้เป็นพิเศษ

ถ้าคำให้การมีหลายฉบับและขัดแย้งกันต้องจดให้ชัดแจ้งว่าจะใช้ฉบับใด หากต้องใช้สำมแปลขณะอธิบาย เมื่อสำมได้สำบานตนแล้วต้องบันทึกไว้ให้ชัดเจนด้วยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓ วรรคสอง ทั้งต้องสอบและบันทึกเกี่ยวกับอายุ อาชีพ ของจำเลยไว้ เพราะอาจเกี่ยวกับการลดโทษหรือลดมาตราส่วนโทษ หรืออาจเป็นคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว

กรณีโจทก์ขอเพิ่มโทษ บวกโทษ หรือขอให้นับโทษต่อให้บันทึกไว้ให้ชัดเจนด้วยว่าจำเลยให้การรับสารภาพและรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ หรือเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้บวกโทษแล้วแต่กรณี

กรณีจำเลยปฏิเสธต่อสู้อ้างเหตุป้องกันตัวหรืออ้างเหตุบันดาลโทสะหรือปฏิเสธอ้างฐานที่อยู่ควรบันทึกไว้ให้ชัดเจน

กรณีโจทก์ยื่นคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้องว่าจำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีอาญาหมายเลขใดก็ตามและขอให้นับโทษจำเลยคดีนั้นต่อจากโทษในคดีดังกล่าว ต้องมีสำเนาให้จำเลย

ถ้าไม่ได้ยื่นในวันนัดศาลต้องรอไว้สอบจำเลยวันนัดและในวันนัดต้องสั่งในคำร้องหรือในรายงานกระบวนการพิจารณาให้ชัดเจนว่า สอบแล้ว จำเลยรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีดังกล่าวศาลจึงจะอนุญาตให้โจทก์เพิ่มเติมฟ้องได้ตามคำร้อง

ในกรณีที่มีคำฟ้องเพิ่มเติม หรือมีคำร้องขอเพิ่มเติมฟ้อง ขอให้เพิ่มโทษหรือขอให้นับโทษต่อหรือขอให้บวกโทษที่รอไว้ก็ตาม ต้องระมัดระวังตรวจสอบด้วยว่า จำเลยเป็นบุคคลคนเดียวกับหรือไม่ หากคดีอยู่คนละศาลกัน ควรให้สำเนาคำฟ้องหรือคำพิพากษาส่งมาทางโทรสารเพื่อตรวจสอบ เพราะเคยมีกรณีผิดพลาด และต้องตรวจว่าจำเลยได้รับผลตามพระราชบัญญัตินิรโทษกรรมหรือพระราชบัญญัติล้างมลทินหรือไม่ การขอแก้วันที่เกิดเหตุเป็นการแก้รายละเอียดกรณีจำเลยให้การปฏิเสธลอยๆ ถือว่าไม่ได้หลงต่อสู้ ศาลจะอนุญาตให้โจทก์แก้ฟ้องได้

การขอแก้คำให้การจะต้องแสดงเหตุอันสมควรต่อศาลด้วย และศาลมีอำนาจที่จะไม่อนุญาต เช่นจำเลยให้การรับสารภาพแล้วต่อมาให้การปฏิเสธ โดยไม่แสดงเหตุอันสมควรศาลจะไม่อนุญาตก็ได้ แม้คดีอาญาจำเลยจะให้การหรือไม่เป็นสิทธิของจำเลยก็ตาม แต่คดีที่จำเลยให้การไว้แล้วโดยให้การรับสารภาพตามฟ้องทุกประการ ซึ่งแสดงว่าจำเลยยอมรับว่าตนกระทำผิดตามที่โจทก์กล่าวหาในคำฟ้อง และการแก้คำให้การของจำเลย จำเลยสามารถยื่นคำร้องขอแก้คำให้การได้ต่อเมื่อมีเหตุอันสมควรตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๖๓ วรรคสอง เท่านั้น มิใช่เป็นไปตามอำเภอใจของจำเลย อีกทั้งเป็นดุลยพินิจของศาลเห็นสมควรจึงอนุญาตให้แก้ได้ การที่จำเลยยื่นคำร้องขอแก้คำให้การเป็นที่เห็นได้ชัดเจนว่าจำเลยกระทำเพื่อประวิงคดีจึงเป็นกรณีที่ไม่มีเหตุอันสมควร ศาลอาจจะไม่อนุญาตได้

๗

ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

วันฟ้าใส

อธิปไตย อำนาจ ประชาชาติ
ชูบทบาท ครองธรรม นำสร้างสรรค์
ประโยชน์สุข ปวงชน เป้าสำคัญ
พร้อมสถาบัน ศาสน์กษัตริย์ คู่ชาติไทย
รัฐบาล ใช้อำนาจ บริหารรัฐ
สภานิติ ... บัญญัติ และแก้ไข
ทั้งตรวจสอบ อำนาจ รัฐบาลใช้
ด้วยกลไก กระทำ อภิปราย

ตุลาการ ศาลสถิต ยุติธรรม
พิทักษ์กฎ การกระทำ ตามกฎหมาย
เสมอสิทธิ เสมอหน้า ถ้วนทุกราย
แยกคนร้าย ไปฟื้นฟู สู้สังคม
อธิปไตย ยามนี้ วิปริต

มลพิษ การเมือง ที่หมักหมม
รัฐสภา รวมพล คนโสมม
เสพอาจม สารพัด อลัตย์กรรม

ลีมาชิก สภาผู้แทน ราษฏร
บ้างเป็นทาส อาชญากร จิตใจต่ำ
แฝงปล้นชาติ เนรคุณ แผ่นดินธรรม
ปลุกปั่นย่า ย้ายิ สถาบัน

อีกส่วนหนึ่ง สมาชิก วุฒิสภา
จากสรรหา เลือกตั้ง ทัวเขตชั้นท์
สายพันธุ์เก่า ไร้สำนึก จรรยาบรรณ
ทอดคักดีศรี สัมพันธ์ ทรชน

ถึงยุค การเมืองใหม่ ที่กล่าวขาน
งานการเมือง คืองาน การกุศล
มันศีลลัตย์ เสียสละ ละตัวตน
ยอมเป็นคน รับใช้ ...ไร้เงินเดือน